DEVRİMCİ İŞÇİ



SAYI 12 MART 1981 1 MARK

Açlık Grevleri Zaferle Sonuçlandı

Türkiye'deki işkenceleri, cinayetleri, terör ve katliamları açığa çıkartmak amacıyla Almanya'nın 10 şehrinde başlatılan açlık grevleri hedeflenen amaca ulaştı. Türkiye'de olanlar batı kamuoyuna bütün çıplaklığı ile sergilendi.

Faşist generaller yakalanan arkadaşlarımızın isimlerini açıklamak zorunda kaldı Böylece onlarca devrimcinin işkencede öldürülmeleri engellendi.

Alman Hükümeti Mart ayında Türkiye'deki işkenceleri insan haklarının çiğnenmesini yerinde incelemek üzere bir heyet yolluyor.

Şimdi cunta kuvvetleri büyük bir şaşkınlık içinde ne yapacaklarını bilemeden saldırıyorlar. Büyükelçilik, Hürriyet ve Tercüman gazeteleri aracılığıyla bir karşı kampanya başlatıldı.

İŞÇİLER SİZLERİ TÜRKİYE'DE İŞKENCE VE TERÖR OLMADIĞI YALANINA ORTAK ETMEK İSTİYORLAR. SİZLERİ CİNAYETLERİNE VE KATLİAMLARINA ORTAK ETMEK İSTİYORLAR. BU OYUNA GELMEYİN !!!



Alman kamuoyu, Türk hükümeti yaklaşık iki aydır bir olayla meşgul oluyorlar. "AÇLIK GREVLERİ" . Basında, televizyonda hemen hemen hergün bu olayla ilgili haberler yer aldı. Bu eylemin bir takım "teröristlerin" işi olduğu söylendi. Ama eylemi desteklemeyen ilerici kişi, kuruluş yok gibiydi. Neydi bu eylem! Nasıl gelişmiş, nasıl organize edilmişti?

EYLEMİN BAŞLANGICI:

Türkiye'de işkence altına alınan 5 yoldaşın öldürülme tehlikesi ile karşı karşıya oldukları haberi gelir gelmez harekete geçildi ve ilk elde şu işler gerçekleştirildi:

Af örgütü ile geçilen ilişki sonucu, bu örgüt bir kampanya başlattı ve durumu yerinde incelemek üzere bir heyet yolladı.

Alman SPD milletvekilleri, Belçika Avrupa Parlamentosu milletvekilleri, Danimarka'da 30'un üstünde milletvekili ve tanınmış kişiler protesto telgrafı yollayarak bu kişilerin hayatlarından endişe ettiklerini bildirdiler. Devamı Sayfa 8

AÇLIK GREVİNİ NİKARAGUA KÜLTÜR BAKANI ERNESTO CARDENAL'DEN YAZAR HEİNRİCH BÖLL'E KADAR DESTEKLEMEYEN KİŞİ VE KURULUŞ KALMADI



ERNESTO CARDENAL

Bir kilisede açlık grevine gitmeniz anlamsız değildir. Belki de, Avrupa'da birçok hristiyan, bizlerin o profesyonel isyancı proleterin, düzene karşı olduğu için çarmıha gerilen savaşçının torunları olduğumuzun farkına varır.

Hepinizi selamlar ve kucaklarım
ERNESTO CARDENAL
(Nikaragua Kültür Bakanı)

bu sayıda

'Dev-Yol örgütünün çökertilmesi' üzerine

Türkiye de faşist generallerin temel bir hedefi var. Örgütlü sol güçleri, devrimci hareketleri yok etmek, ortadan kaldırmak. Bu amaçla özellikle sol örgütlerin merkezlerine yönelik sistemli bir saldırı sürdürüyorlar. Basında sık sık buna ilişkin haberler çıkıyor. "Falanca örgüt çökertildi, Merkez komitesi üyeleri yakalandı v.s...." diye.



Faşist generallerin ortadan kaldırmak istediği ve İngiltere'nin sağcı "Ekonomist" gazetesine göre de "En tehlikeli örgüt" olarak nitelenen Devrimci Yol örgütlenmesine karşı saldırılar sürüyor. Halkımızın tek umudu olan devrimci örgütlenmemiz elbetteki egemen sınıflar için "tehlikelidir". 12 Eylül'den çok önce başlamış olan Dev-Yol örgütlenmesine, onun ortadan kaldırılmasına yönelik saldırılar 12 Eylül sonrası korkunç hız kazandı. Faşist generaller bu saldırılardan sonuç alamadıkça çılgına döndüler. Gecekondu semtlerinde örgüt üyesi diye yaşı 15ten yukarı ne kadar genç varsa toplanıp içeri alındı. Gözaltına alınan, işkenceden geçirilen yüzlerce sempatizandan aylarca haber alınamıyor. Tutuklananların ne isimleri açıklanıyor ne de nerede oldukları biliniyordu.

Halkımıza karşı yönelen bu barbar ve terör rejiminin gerçek yüzünü açığa çıkartmayı amaçlayan açlık grevleri bu açıdan da önemli başarılar elde etti. Cunta şefleri 12 Eylül'den bu yana tutukluyabildikleri Ankara Dev Yol'a ait 204 kişinin ismini yeni yakalanmışlar gibi açıklamak zorunda kaldılar, ve "Dev Yol örgütünü çökerttiklerini" eklemeyi de unutmadılar. Bunu Merkez Komitesi üyesi oldukları iddia edilen 4 kişinin yakalanması takip etti, ve ikinci defa Dev-Yol örgütünün çökertildiği ilan edildi. Şimdi tüm gerici güçler zafer sarhoşluğu içinde bir bayram kutluyorlar. Kendileri için büyük bir tehlike "ortadan kalkmıştı (!)"

İlerde bu türlü haberler daha ne kadar devam eder bilinmez. Önümüzdeki günlerde gazetelerde yeniden Dev-Yol örgütünün çökertildiğine dair yeni yeni haberlerin çıkması hiçte şaşırtıcı olmayacaktır.

Ama bu nokta da özellikle "Dev-Yol örgütünün çökertilmesi" konusunda birşeyler söylemekte yarar vardır.

Egemen sınıfların devrimci güçlere karşı yürüttüğü yoketme ve yıldırma kampanyasında "psikolojik savaş" oldukça önemli bir yer tutar. Moral bozukluğu ve "hayal kırıklığının" devrimci güçlerin dağıtılmasındaki rolü büyüktür. Bunu çok iyi bilen faşist güçler, devrimci güçleri fiziki yoketmenin yanı sıra ve bazen ondan daha da önemli olarak psikolojik yoketmenin yollarını ararlar. Çünkü devrimci morali yüksek bir hareket ne kadar büyük darbeler yerse yesin kısa zamanda kendisini toparlayabilir, güçlü bir hareket haline dönüşebilir. Moral yönden çökmüş bir hareketin kendisini toparlayabilmesi ise yılların sorunudur.

12 Mart dönemi bu bakımdan son derece canlı bir örnektir. Yenilgi yılları sonrası en zor olan şey var olan yılgınlığı ve moral bozukluğunu ortadan kaldırabilmekti. Ve bunun üstesinden gelmek en az 3 - 4 yılı almıştır.

Cunta güçlerinin şimdi de yapmaya çalıştığı böylesi bir ortamı yaratabilmektir. Çünkü onlarda şu gerçeği çok iyi biliyorlar: Devrimci Yol örgütlenmesinin bugünkü boyutları, kazandığı kitle desteği 12 Mart dönemi ile kıyaslanmayacak boyuttadır. Hareketin örgütlülüğünün dağıtılması, ortadan kaldırılması cunta güçlerinin yapabileceği bir şey değildir. Bu bakımdan tireni çoktan kaçırmışlardır. Dev-Yol örgütlenmesini yoketmek demek, onun tüm militanlarını, örgütlü unsurlarını yoketmek, bütün ilişkilerini dağıtmak anlamına gelir ki böylesi bir şeye ne cuntanın gücü yeter ne de ceza evlerinin ...

Bu birçok bölgelerde, yöre halkının tümden yokedilmesi, Fatsa halkının, Kars, Artvin köylülerinin, Devrimcileri bağrına basan Kürt köylerinin ortadan kaldırılması demektir.

Bunu başaramıyacaklarını kendileri de biliyorlar. Geriye bir tek ihtimal kalıyor. Hareketin önder kadrolarını imha etmek, işkencede öldürmek, idam etmek, yapacakları Basın-Yayın bombardımanı ile örgütün çöktüğünü, yokolduğunu ilan etmek. Böylece korku ve yılgınlığı, moral bozukluğunu egemen kılmak. Bu yola egemenliklerini en azından dört-beş yıl daha sağlama alacaklarına inanıyorlar.

Bunu başarabilirler mi? Yani kopardıkları gürültüye inanarak "Herşeyin bittiğine" inananlar çıkabilir mi? Çöküşünü çılgınca kutladıkları Dev Yol örgütü gerçekten çökmüşmüdür?

Türkiye'de devrimci mücadele, özelliği ve yapısı gereği uzun dönemli, zorluklarla dolu yılların sorunudur. Bu nedenle yakın bir devrim umuduyla mücadeleye katılanlara, anlık zaferlere bel bağlayanlara bu kavgada yer yoktur.

Hareketin içine girdiği zorlu dönemeçlerde bu tür zayıf unsurlar ortaya çıkabilir. Şu veya bu nedenlerle safları terkeder, korkuya ve yılgınlığa kapılabilirler.

İçinde yaşadığımız dönemde bu tür unsurların çıkması beklenebilir. Bunlara hazırlıklı olmak gerek. Ama asıl önemli olan yine bu dönemlerin, devrimci mücadele nin kararlı ve bilinçli unsurlarını da açığa çıkarttığıdır. Bu unsurların bilmesi gereken nokta ise bu tür dönemeçlerde sorumluluğun daha da arttığı, mücadeleye daha sıkı sarılmak gerektiğidir. Bizi bundan önce olduğundan daha önemli daha ciddi görevlerin beklediğini bilmek zorundayız. Önümüzde aşmamız gereken zorlu bir sınav vardır.

Türkiye'de uzun süreli devrim mücadelesinin en önemli mevzi savaşlarından birisi verilmektedir. Bu mevzii mücadeleyi kaybetmek savaşı kaybetmek anlamına gelmeyecektir. Ama onu kazanmak güçlerimiz daha üst düzeyde sürecek yeni mücadelelere hazırlayabilmek, savaşı kazanmamızı oldukça kolaylaştıracaktır.

Dev-Yol örgütlenmesi belirli darbeler yemiş olmakla birlikte, şu andaki örgütsel yapısı ile bu zorlukları aşabilecek güçtedir.

Generallerin koparttıkları gürültü ve yaygaraya gelince onlar bu yolla Dev Yol örgütünün çöktüğüne kendilerini de inandırmaya çalışıyorlar. Belki bu kampanya sonunda kandırabildikleri kimseler olur veya bu kampanya saflardaki zayıf unsurların ortaya çıkmasına yarayabilir. Ama devrimci örgütlenme hızla saflarındaki gedikleri doldurarak mücadeleyi sürdürmeye devam edecektir. Bu da tek başına cuntanın yalanını ortaya çıkarmaya yetecektir.

ALMANYA VE DEVRİMCİ YOL

Türkiye'deki tüm bu gelişmelerin Almanya'yı da etkileyeceği açıktır.

Birincisi aynı moral bozukluğu havası burada da, özellikle oportünist gurupların çabalarıyla da, yaygınlaştırılmaya çalışılabilir.

İkincisi, Cunta güçleri, kendilerine önemli darbeler vuran hareketimize karşı belirli polisiye tedbirler alma yoluna gidebilir. Bu konuda gerek Alman Polisinin gerekse sivil faşist güçlerin desteğini alacağı da açıktır.

Yurt dışı örgütlenmesinin önemi son eylemlerle de iyice gün ışığına çıkmıştır.

Bu açıdan bize karşı yönelebilecek her türlü saldırıya karşı hazırlıklı olmak gerekiyor. Yapılacak şey son derece net ve açıktır.

a) Son eylemlerle kazanılan ilişkilerin (özellikle Alman demokratları ile) yaygınlaştırılıp geliştirilmesi ve bu ilişkileri üretken hale sokacak örgütlenme biçimlerinin yaratılması.

b) Buna bağlı olarak, doğru bir cephe politikasının güdülmesi, Türkiye doğrultusunda harekete geçirilebilecek tüm unsurların harekete geçirilmesi çalışılması. Türkiye sorunun sürekli canlı tutulması.

c) Örgütsel ilişkilerimiz itibarıyla daha ciddi, disiplinli ilişkilerin yaratılması ve örgütsel yapımızın yeni döneme, görevlerin karmaşıklığına göre sağlamlaştırılması ...

Bunlar daha da artırılabilir. Ama şurası artık hepimiz tarafından açık olarak kavranmalıdır. Bizleri son derece ciddi ve ağır görevler beklemektedir. Bunların altından kalkabilmek örgütsel güçlülüğe, izlenecek politik çizginin doğruluğuna bağlıdır.

Görevlerimizi başaracağımızdan şüphemiz yoktur.

Kazanan er geç, devrimci Yol'da Türkiye halkları olacaktır.



Türkiye, Açlık Grevleri ve Yeni Görevlerimiz

Türkiye tarihinin en karanlık günlerini yaşıyor. Karşı devrim bütün acımasızlığı, bütün vahşeti ile saldırıyor. Özellikle örgütlü sol harektelere ve onların önderlerine karşı yürütülen terör kampanyası, şimdi yavaş yavaş aydın kesimi de kapsamaya başladı. Cunta güçlerini bu derece telaşlandıran şey; geçen her günün kendi aleyhlerine olduğunu bilmelerindendir. Hedefledikleri şeyleri - "ekonomik ve politik anarşiyi düzeltmek" - kısa zamanda elde etmenin mümkün olmaması onları iyice çaresizliğe itiyor.

Başlangıçta, sağlamış oldukları sessiz destekler iki alandaki (politik ve iktisadi) başarısızlıkları nedeniyle kaybolmaya başlıyor. Kendilerine "huzur" sözü verilen halk yığınları, terörün kökünün kuruması yerine doğrudan generallerin terörü altında yaşıyorlar. Böylece gerçek "teröristin" bu devlet olduğu, bu generaller olduğu gerçeği hergünkü somut pratikte yeniden yaşanıyor. "Demokrasiye dönüş" denilen şeyin de yine generallerin diktatörlüğünden başka birşey olmadığının da anlaşılmasıyla cunta şeflerinin artık tutunacak sağlam bir dalları kalmadı.

Politik alanda yaşanan başarısızlıklar aynen iktisadi alanda da yaşanıyor. İMF patentli Turgut Özal formülü ekonomiyi yeni dar boğazlara sokuyor.

İhracatı artırmak, iç talebi (halk yığınlarının alım gücünü) azaltmak, ücretleri dondurarak üretimi süngü zoruyla artırmak ve böylece yeni döviz kaynakları bulmak şeklinde özetlenebilecek iktisadi politika iflasla sonuçlandı. Tekeller arası yarışın hızlanması, orta nitelikte firmaların iflası ve fiyatlarla birlikte işsizliğinde alabildiğine artmasından başka bir sonuç yaratmayan Turgut ÖZAL ekonomisi açlık ve yoksulluğu artırıyor.

İşçi sınıfının sendikal haklarının yokedilmesi, ücretlerinin dondurulması yetmiyormuş gibi şimdi süngü zoruyla, sıkıyönetim bildirileriyle üretimi artırmaya çalışıyorlar. Ne yapacaklarını iyice şaşıran Cunta şefleri, köleci döneme benzer, zorbalık ve tehditle ekonomiyi kurtaracaklarını zannediyorlar.

Gerek iktisadi gerek politik alanda yaşanan ve cunta güçlerinin halkın gözünde, değerini iyice yitirmesine neden olan gelişmeler bir tek sonuç yaratıyor. TERÖR ve VAHŞET. İktisadi ve politik çıkmazdan kurtulmanın yolunu daha fazla saldırmakta buluyorlar.

Sonuç: 5 ayda 350yi aşkın ölü, 4 idam edilen, 109 idam kararı, 20yi aşkın işkence de katledilen insan, Yüzbinin üstünde tutuklu ve kandilerinden haber alınamıyan yüzlerce devrimci .... işte cuntanın özeti bu.

AÇLIK GREVLERİ

Ülkemizde kol gezen dehşet ve terör düzeni, batı kamuoyunda yansıtılmıyor, ülkede "huzur" ortamının var olduğu yalanı yayılıyordu. Batılı Emperyalist çevreler, destekledikleri faşist cuntanın "demokratik" olduğu havasını yaratabilmek için her türlü çabayı harcıyor, basın, yayın organları üzerinde bilinçli bir kontrol uygulanıyordu.

Karadenizde bombalanan dağ köylerine, Türkiye Kürdistanında kurşuna dizilen Kürt köylülerine, yüzbinlerce insanın doldurulduğu cezaevlerine rağmen batı da süren bu ölü sessizliği kırılmak zorundaydı. Türkiyenin, Türkiye'de olup bitenlerin gerçek yüzü bütün çıplaklığı ile açığa çıkartılmak zorundaydı.

Behçet Dinlerer, Mehmet Ali Yılmaz, Bülent Forta, Selahattin Karataş, Yasin Ketenoğlu'nun yakalanmaları ve işkence ile öldürülme tehlikeleri bir kıvılcım oldu. Almanya'nın 10 şehrinde açlık grevleri düzenlendi. Ama B. Dinlerer için geç kalındı. Faşistler Behçet arkadaşı işkencede katlettiler. Açlık grevleri bir bomba gibi patladı. Oldukça geniş bir çevreden destek alındı ve EYLEM POLİTİK BİR ZAFERLE SONUÇLANDI. Sadece ileri sürülen taleplerin gerçekleşmesi bakımından değil, doğurduğu politik sonuçlar açısından bir dönüm noktası olması nedeniyle de bu bir ZAFERDİR. Bu nedenle eylemin genel bir değerlendirmesini yapmak onun olumlu ürünlerini değerlendirmek bizim için kaçınılmaz bir görevdir.

Ele alınacak ilk nokta ileri sürülen taleplerin gerçekleştirilmiş olunmasıdır. Cunta güçleri tutuklanan arkadaşlarımızın isimlerini 11 Ocak'ta açıklamak zorunda kaldılar. Ve ayrıca Cunta'nın destekçisi Alman Hükümeti de açlık grevlerinin yarattığı baskıya boyun eğmek zorunda kaldı ve Türkiye'ye bir heyet yollamayı kabul etti.

Bu talepler gerçekleşmemiş olsa idi dahi grev eylemi politik anlamda başarıya ulaşmış, hedefine varmış olacaktı. Çünkü bilindiği gibi bir eylemin başarısı onun ileri sürdüğü talpeleri elde edip etmemesi ile doğrudan bağlantılı değildir.

Asıl önemli olan eylemin muhtevası, yürütülüşü ve doğurduğu politik sonuçlardır. Bu açıdan bakıldığında grev eylemi tam anlamıyla bir zaferdir. Çünkü:

1) Türkiye üzerine Batı kamuoyunda süren ölü sessizliği yıkılmıştır. Türkiye'deki işkence ve terör rejimi Alman hükümetinin ve benzeri çevrelerin tüm engellemelerine rağmen batı kamuoyuna teşhir edilmiştir. Böylece faşist cuntanın "demokrat" olduğu ve demokrasiye dönüleceği sahtekarlığına son verilmiştir. Artık hiçbir aklı evvel - Bonn büyükelçisi hariç - Türkiye'de işkence olmadığını ileri süremiyecektir. Cuntacı generaller dahi işkence yapıldığını kabul etmek zorunda kaldılar.

Faşist generallerin mali ve askeri destekcisi Alman hükümeti bile Türkiye'ye yapılacak yardımda ülkesinde doğacak tepkilerden korktuğu için baş rölü oynamaya cesaret edemiyor.

2) Şimdiye kadar sol örgütlerin büyük bir çoğunluğu "aşırı-uçlar" edebiyatı ile karalanmaya çalışılıyordu.

"Türkiye'de aşırı uçlar vardır, cunta bu aşırı uçlara karşı demokrasiyi korumak ve yeniden kurmak için gelmiştir. Bu terörist gurupların Almanya'da uzantıları vardır ve burayı da huzursuz etmekte çatışma yaratmaktadırlar. Bunlara karşı da tedbirler alınmalıdır." Egemen çevrelerin yaymaya çalıştıkları tablo bu idi. Amaçları sol gurupları iyice köşeye sıkıştırıp, toplum dışı bir güç haline çevirmektir. Grev eylemi bu genel tabloyu parçalamada da önemli bir rol oynadı. İlk önce Türkiye'de aşırı uçlar çatışması değil, faşist terör olduğu gerçeği kavrandı. Terörün ve işkencenin kol gezdiği buna karşı ileri, devrimci güçlerin bir direniş mücadelesi sürdürdükleri gerçeği açığa çıkartıldı. Dolayısıyla Almanya'da da ileri sürdükleri iddiaların doğru olması nedeniyle sol gurupların Türkiye konusunda dinlenmesi gereken çevreler olduğu anlaşıldı. Bu konuda konuşacak, söz söyleyecek olanın bizler olduğunu kabul ettirdik. Alman hükümeti grevcileri resmen kabul etmek ve bizlerle pazarlık etmek zorunda kaldılar. Bu Almanya tarihinde gerçekleşmiş olmayan bir olaydır. Bu sol hele yabancı olan bir sol gurup için başarı sayılması gereken bir adımdır.

Bunun dışında bu gelişmeyi grev sırası ve sonrası Devrimci Yol hareketine duyulan ilgi ve Türkiye konusunda yapılacak şeyler için bize başvurulmaya başlanmasından da çıkartmak mümkündür.

3) Grev hareketi Almanya'daki yabancı düşmanlığına da önemli bir darbe vurdu. Bunu grev sırasında kendisi ile konuştuğumuz SPD parlamento gurup başkanı su sözlerle dile getirdi: "Sizler yabancı düşmanlığına karşı Alman hükümetinin yıllarca yapamadığı şeyi yaptınız. Eyleminiz Alman halkının büyük sempati ilgi ve desteğini gördü."

Özellikle Alman arkadaşların da greve doğrudan katılmış olmalarının bunda payı büyüktür. Şüphesiz Almanya'daki yabancı düşmanlığının boyutları ele alındığında, bu sonucu abartmamak gerektiği ortaya çıkar. Bu konuda yapılacak dah çok şey vardır.



4) Türkiye konusunda oldukça geniş bir çevre ile yeni ve oldukça sıhhatli ilişkiler geliştirildi. İlerde yapılacak çalışmalar açısından hayati öneme sahip olan demokrat çevrelerle yüzyüze gelindi. Haraketimizin köşeye sıkıştırılıp terörize edilebilme şansı zayıfladı.

5) Türkiye'deki devrimci mücadele açısından yurtdışının önemi iyice belirginleşti. Sadece bir açlık grevi eylemi bile cuntayı sarsmaya yettiğine göre ilerde daha geniş bir kesimin kazanılmasıyla hayata geçirilecek eylemlerin cuntayı çok daha fazla etkileyeceği açığa çıktı.

DEVAMI ARKA SAYFADA

Türkiye, Açlık Grevleri

BAŞTARAFI 3. Sayfada

Şimdi önemli olan nokta kazanılan mevzilerin korunabilmesidir. Grev hareketinin yarattığı politik başarının ve sonuçlarının örgütlendirilebilmesi gerekmektedir. Kesinlikle geri adım atmamalı, başarıların doğuracağı karşı-devrimci dalgayı göğüslüyebilmek önümüzde duran bir görevdir. Bu bütünüyle izleyeceğimiz politik çizginin tutarlılığına bağlıdır.

GREV ve SOL GURUPLAR

Açlık grevi gerek Türkiyeli gerekse Alman sol guruplarla ilişkiler açısından da oldukça önemli sonuçlar doğurdu. Bunu bir sınav, sol gurupların denendiği zorlu bir imtihan olarak nitelemek yanlış olmaz. Gerek grev öncesi gerek grev sırasında ve sonrasında bizce önemli olan belli tartışma noktaları ortaya çıktı.

Özellikle Almanya'da bir dayanışma hareketinin hangi temeller üzerine oturması gerektiğini açığa çıkartması bakımından bu noktaya değinmekte yarar vardır.

Grev hareketini desteklemeyen Alman sol gurubu yoktu. DKP'den (Moskov), KBW (Pekin)'ye kadar geniş bir çevrenin desteği kazanıldı. Ama bu desteğin olumlu özelliğinin yanı sıra, oldukça olumsuz örnekler de yaşandı.

Tartışma veya belli sol guruplarla ayrılık, grev sırasında izlediğimiz çizgi nedeniyle ortaya çıkt. SPD'ye karşı takındığımız tavır, izlediğimiz ittifak politikası eleştiriye uğradı. Grevin başarıya ulaşması nedeniyle fazla temel bulamayan ve haksızlığı ortaya çıkan bu eleştirilerle uğraşmak, hareketimizin izlediği çizgiyi belirlemek açısından önemlidir.

"SPD, hükümet partisidir ve Faşist Cunta'nın destekçisidir. Dolayısıyla faşistlere yardım eden bir parti ile ittifaka geçilmesi yanlıştır. SPD karşıya alınmalıdır" Bazı sol gurupların tavırlarını bu çerçevede özetlemek mümkündür.

Ayrıca Sosyal Demokrasinin Almanya'da oynadığı rol nedeniyle sol grupların özel bir hıncını kazandığını da eklemekte yarar vardır. Sol görünüm altında, Almanya bir polis devletine çevrilmiş, sol güçler izole edilmiş, emperyalist bir politika, demokratiklik maskesi ile sürdürülmektedir. Ve bu nedenle sol guruplar ellerindeki tüm olanaklarla SPD'nin bu ihanet anlamına gelen çizgisini açığa çıkartmayı kendilerine hedef edinmişlerdir. Am bizimle olan problemde işte tam bu noktada ortaya çıkmaktadır. Alman solu Türkiye'deki faşist darbeye de aynı bakış açısı ile yaklaştılar. Ellerine SPD'yi teşhir edebilecekleri yeni bir malzeme geçmişti. Bu nedenle örneğin darbe sonrası Hamburg'ta yürüyüş SPD'ye karşı organize edildi. Gerek biçim, gerekse içerik bakımından bu tavır Türkiye'ye ilişkin yaratılacak bir dayanışma hareketine önemli darbeler vurmaktadır. Çünkü bu bakış açısının zorunlu sonucu SPD ve Askeri Cunta arasındaki farkın ortadan silinmesidir. "SPD'ye karşı mücadele eşittir askeri cuntaya karşı mücadele veya tersi, bunlar bir ve aynı şeydir" Bizce bu mantık son derece ters ve yanlıştır. Her ikisi arasındaki bağlantıya rağmen bunlar bir ve aynı şeyler değildir. Dolayısıyla gerek mücadelenin biçimi gerek içeriği her iki halde de farklı olmak zorundadır.

Bizim bakışımız nedir? Nasıl hareket ediyoruz?

Bizim için önemli olan bir şey vardır. Türkiye'deki kardeşlerimiz ve onların haklı mücadeleleri. Bu konu da burada geniş bir kamuoyu yaratmak ve kazanabileceğimiz tüm politik güçleri kazanmak amacındayız. Her kişiyi, her kuruluşu, harekete geçirebilecek ne varsa harekete geçirmek görevi ile karşı karşıyayız. Ve açıktırki özellikle SPD tabanında, sol kanadında, sendikalarda harekete geçirebilecek kamuoyunda etkili olan güçler vardır ve biz bunları da kazanmak zorundayız. Bu güçlerin Alman solu ile aralarının olmadığı ve hemen hemen hiçbir konuda bir araya gelmedikleri de bir gerçektir. Ama bu bizim için bu kesimle ilişkiye geçmemek için bir gerekçe olamazdı. Alman solu bu kesimi harkete geçirmenin önemini bilmesine rağmen kendi iç politika sorunlarını önümüze bir engel olarak dikmemeliydi.

Sorunu iki yanlı olarak ele almanın doğru olduğuna inandık. Birincisi sol gurupları toplamak onlar arasında bir dayanışma yaratmak, ikincisi kazanabileceğimiz diğer kesimleri kazanmaya çalışmak. Alman soluna ait bazı guruplar SPD genel merkezi ile bizim ilişkiye geçtiğimiz kesim arasındaki farkı dahi görmiyerek bu konuda düşmanca tavır takındılar. Genel olarak "Sol çocukluk hastalığı" olarak nitelenbilecek bu tavır, ittifak politikasını bilmemek, bir hedef doğrultusunda kazanabileceğin güçleri kazanmamak gibi sekter bir politikanın ürünüydü. SPD tabanında genel merkezin ve Hükümetin Türkiye'ye ilişkin politikasına karşı çıkan ve bizle dayanışmaya giren unsurlara şu veya vu nedenle suçlama yöneltmenin, saldırmanın yarardan çok zarar getiren bir çocukluk olduğunu bazı guruplar göremediler.

Sonuç olarak yaratılacak bir dayanışma hareketinde alman solunun soruna faydacı bir anlayışla yaklaşmaması gerektiği, ve herşeyi SPD'ye karşı kullanabilecekleri basit araçlar olarak görmemesi gerektiği iyice açığa çıktı.

Bu yürütülecek dayanışma hareketinin niteliği konusunda bize ilk ipuçlarını da verdi. Alman solu ile daha sıhhatli ilişki kurabilmenin de bir başlangıcı olması bakımından bu konular üzerinde tartışma sürdürmeye devam edeceğiz.

Türkiyeli sol guruplar adına söylenecek şeyler ise çok az ve oldukça acı. Halkçı Devrimci Federasyonun Batı Berlin, Kiel Hamburg, Münih ve Frankfurt örgütlerinin samimi,candan destek ve beraber çalışmaları dışında olumlu olan şey hemen hemen yok gibi.

Bu konuda Türkiye'deki politik gelişmelerin sol gurupların çoğunu devre dışı bırakmış olmasının payı olduğu kadar, Almanya'da izledikleri yanlış politikanın da katkısı vardır. Türkiyeli gurupların çoğu hala nerede yaşadıklarının bilincinde değildirler ve kendilerini Tunceli'de, Kars'ta veya Türkiyenin herhangi bir yerinde zannetmektedirler. Böylece izole olmuş, kabuklarına çekilmiş, politik örgütlenme olmaktan çok aşiret ilişkilerine dayalı tekkeler konumundadırlar. Politik anlamları olmayan ve tamamiyle buradaki çatışmaların dışındaki bu gurupların tavırları biraz kıskançlık biraz düşmanlık karışımı çekememezlik ve hareketi karalamaya çalışmaktan öte gitmemiştir. Ama burada özellikle ATİF'i anmakta yarar vardır. Sekter ve çocukca politikalarına bu grev sırasında birde Dev-Yol'a karşı mücadele gibi özel bir görev daha eklemişler ve böylece devrimci bir eylemi bozucu, parçalayıcı bir konuma düşmüşlerdir. HK da gözlenen ise genel bir yalpalama bölgeler arası farklı tavırlar idi. (Bielefeld ve Hamburg'ta biribirinden taban tabana zıt eğilimler ortaya çıktı). Belli bir yörede eylemi olumlu bulup katılırken diğer bir yörede başlangıçta engellemek için çalışmışlardır.

FİDEF'in tavrını sol guruplar adı altında incelemeyeceğiz. Çünkü greve karşı takındıkları tavır Türkiye Büyükelçisinin takındığı tavırdan farklı değildi ve beraber incelemekte yarar vardır.

Bu konuda söylenecek son söz, Türkiyeli sol gurupların Almanya'da devrimci mücadele de hangi araç ve yöntemlerin etkili olabildiğini, izlenecek hangi çizginin başarıya ulaştığını bu eylemden çıkartabilmeleridir. Biz ise soruna tesbit ettiğimiz temel program doğrultusunda geniş bir cephe yaratılması açısından yaklaşıyoruz. Ama bu iş için düşmanca tavırlara, rekabet eğilimlerine bir son vermek gerekmektedir.

AÇLIK GREVİ ve TEPKİLERİ

Yarattığı kamuoyu açısından oldukça büyük bir kesimi harekete geçiren açlık grevlerine karşı faşist generaller sessiz kalamadılar. Türk basınına uyguladıklar sansür ve haber verme yasağına rağmen Türkiye'de oldukça geniş bir kesim açlık grevlerini duydu. Başbakan ve Milli Güvenlik Kurulu ayrı ayrı demeçlerle önce iddiaları yalanladılar. Daha sonra Bonn Büyükelçiliği resmi açıklamada bulundu. Bunu Türkiye'de işkencenin var olduğu açıklamaları izledi.

Batı Kamuoyunda maskeleri iyice açığa çıkan cunta güçleri "bütün bunlardan sorumlu olanın teröristlerin yurtdışındaki uzantıları" olduğu imajını yaymaya çalıştılar. Ama bu propaganda ile kimseyi kazanamayınca Yurt dışında bulunan ne kadar sanatçı, aydın varsa, onlara saldırmaya başladılar. Önce teslim olma çağrısında bulundular, şimdi de vatandaşlıktan atma tehdidinde bulunuyorlar.

Kendilerinin vatandaşlıktan atılma günlerinin yaklaştığını bilen faşist generaller yurt dışını özel bir hedef olarak karşılarına aldılar.

Bonn Büyükelçiliği, Konsolosluklar, Hürriyet ve Tercüman gazeteleri korkunç (!) bir karşı kampanya başlattılar.

Sadece koparttıkları gürültü bile açlık grevlerinin cunta güçlerini ne kadar sarstığını göstermeye yeter. Köln Konsolosluğu, kampanyaya çağrı yazısında DEVRİMCİ YOL'un adından bahsederek işlerin bu örgütün başının altından çıktığını ve buna karşı harekete geçilmesi gerektiğini anlatmaya çalışıyor.

Kampanyanın yürütülüş itibarıyla pek bir yankı (özellikle batı kamuoyunda) bulamayacağını tahmin etmek zor değil. Çünkü açlık grevini destekleyen herkesi "terörist, komünist" olmakla suçlayan bu şark kafasının burada bir etki yaratması mümkün değil. Burjuva anlamda değer yargılarından bile habersiz Türk burjuvazisinin kitap okuyanı, afiş asanı "terörist" olarak suçlayan kafa yapısıyla batıda sıradan burjuvaları bile etkiliyebilmeleri şüpheli.

Genelkurmay Askeri Hizmetle
Koordinasyon Başkanlığı'nca

YURT DIŞINDAKİ 45 KİŞİYE DAHA "TESLİM OL" ÇAĞRISI YAPILDI

● Listede adı bulu nan kişilerin yurt dışında Türk vatanı ve milleti aleyhinde yıkıcı ve bölücü faaliyetlerde bulundukları belirtildi

☆ Türk Lobisi güçlenirken "Bizden olmayanlar" ezilecek

● "Bizden olmayanlar" iyice ayrılacak ve Türk toplumu ile vatandaşlık bağları kesilecek

ve Yeni Görevlerimiz

Doğrudan hareketimize yönelen bu kampanyanın hedefi bizi "terörize" etmek. Yani bizim terörist bir örgüt olduğumuzu ispatlamak ve böylece bize karşı Alman Hükümeti tarafından belli tedbirlerin alınmasını sağlamak.

Bunu da bizim " bir avuç" olduğumuzu ispatlayarak yapmak istiyorlar. İşte FİDEF'in ve TKP'nin rolü bu noktada başlıyor. Basın toplantılarında açlık grevlerinin arkasında karanlık güçler olduğunu söyleyerek ve ellerinin ulaştığı her yere telefonlarla bu işi "terörist, anarşist, maceracı" kişilerin organize ettiğini bildirerek Bonn Büyükelçiliğine yardımcı oluyorlar.

Ama bu metodların çare olamayacağı açıktır. Çünkü hiç kimsenin gücü bir halk hareketini, bğımsızlık hareketini karalamaya yetmiyecektir. Ayrıca bu suçlamalar Türkiye'de işkence ve Terörün olup olmadığını öğrenmek isteyenlere cevapta değildir. Güneşi balçıkla sıvamak cesaretini ancak faşistler ve bazı ne yaptığını bilmez revizyonistler gösterebilirler.

Nitekim bu karşı kampanyanın ikinci silahı da faşist Türk Federasyonudur. Yaptıkları Basın Toplantısında dağıttığımız bildiri ve afişleri basına gösteren faşistler bizim ne kadar tehlikeli bir örgüt olduğumuzu anlatmaya çalışıyorlardı. Ve Askeri Cuntaya yardımın yapılmasının şart olduğunu söylüyorlardı. Bu basın toplantısı ile bir gerçek ortaya iyice çıktı. Cunta sivil faşistlere karşı değildir ve başı sıkışınca itleri yeniden piyasaya salmaktadırlar. Amaçları çok açık ortadadır. İtlerini üzerimize salacaklar, biz kendimizi savunmak zorunda kalacağız. Ve böylece aşırı-uçlar çatışması Almanya'ya da sıçramış olacak. Böylece eli bıçaklı olan ve sevilmeyen Türklerin bu aşırı kısmına karşı tedbir almak şart olacak. Bonn Büyük Elçimizde Türkiye'de terörist olan bizlerin Almanya'yı da karıştırmak istediğimizi söyleyerek haklı olduğunu ispat etmiş olacak.

Ve bir tiyatro şeridi gibi ... önce Bonn Büyükelçisinin suçlamaları, faşistlerin basın toplantısı geriye olay çıkartmak kalıyor. Ona da başladılar. İlk perde DUİSBURG'ta oynandı. Arabalarla arkadaşlarımızı ezmeye çalışan faşistler hakettikleri dersi aldılar. Bunu ilerde yeni çatışmaların takip edeceği açıktır. Hazırlıklı olmak faşist saldırılar karşısında doğru bir eylem çizgisi hayata geçirmek zorundayız.

NE YAPMALI

Bütün bu gelişmeler karşısında nasıl bir politik çizgi izlenmelidir? Önümüzdeki görevler nelerdir?
Altı çizilmesi gereken ilk nokta Yurt dışının artan önemidir. Türkiye'deki gelişmeler Almanya'ya ve buradaki örgütlenmemize önemli görevler yüklemiştir. O halde faşist generallere karşı yurt dışında etkin bir direniş cephesi yaratabilmek, ülkemizdeki işkence ve teröre karşı Batı'da bir baskı unsuru olabilmek önümüzdeki en önemli politik görevdir. Elimizdeki bütün araç ve yöntemlerle Türkiye'yi, oranın insanının kavgasını batı kamuoyuna yansıtmak, gerekli maddi manevi dayanışmayı sağlamak görevi ile karşı karşıyayız. Bu da ancak yurt dışındaki devrimci mücadelenin önemini kavramak, görevlerimizin ciddiyetini anlamakla mümkündür.



Yurtdışındaki devrimci örgütlenmemizin önündeki en büyük engel şu anda faşist saldırılarla birlikte yaratılacak olan karşı saldırı kampanyasının aşılabilmesidir. Karşı devrim güçleri bütün olanakları ile bize saldırıyorlar. Bizi iyice köşeye sıkıştırmayı "terörize" etmeyi amaçlıyorlar. Bu noktada oyunu onların çizdiği sınırlar içinde oynamamak, bize zorla kabul ettirilmek istenen yer ve zamanda mücadele etmemek son derece önemlidir. Sınırları sadece faşist güçler tarafından çizilen bir mücadelede ne kadar haklı zeminde olursak olalım kaybeden biz oluruz. O halde iki şey yapmak gerekir: Faşist saldırılar karşısında meşru müdafa hakkımızı kullanmak, kendimizi savunmak ve faşistlere karşı tutarlı bir mücadele yürütmek (Ama bu noktada böylesi bir savunmaya hizmet etmeyen, sonuçları göğüslenemeyecek davranışlardan özellikle kaçınmak gerekmektedir.)

İkincisi bu haklılık zeminini terketmeden yürüteceğimiz mücadelenin propagandasını yapmak ve haklılığımız doğrultusunda demokrat Alman kamuoyunu kazanmak. Eğer bunu yapamazsak, yani Almanları kazanamaz ve davamız için örgütleyemezsek ne kadar haklı olursak olalım kaybederiz. Çünkü kamuoyunda "Çatışan eli bıçaklı Türk" olmaktan kurtulamayız. Bu konuda Alman Hükümetinin, polisin belli sınırlar içinde faşistleri destekleyeceğini ve yardımcı olacağını unutmayalım.

Bizim için önemli olan tek şey kazandığımız ilişkileri doğru örgütleyebilmemizdir. Şu noktayı her arkadaş kafasına iyice kazımak yerleştirmek zorundadır: Almanları kazanamayan, Alman kamuoyunda etkin ses bulamayan hiç bir hareketin burada yaşama şansı yoktur. O halde tüm gücümüzle açlık grevlerinin yarattığı olumlu ilişkileri geliştirmek, alman demokratlarını kazanabilmek zorundayız. Bize çizilen sınırların dışına çıkmak, hazırlanan tiyatroyu parçalamak ancak böyle mümkündür.
Bu söylediklerimizin pratikteki anlamı ilk elde bulunduğumuz yörede Türkiye Komiteleri kurmaktır. Ve bu komitelerde gerek yabancı işçi çalışma anlayışını hayata geçirmektir.

Sorun sadece alman solu ile ilişkilerimizin sıklaştırılması ile sınırlı değildir. Aynı zamanda nasıl bir politik çizgi izlenmesi gerektiğinin de kavranması zorunludur. Çünkü önümüzdeki dönemde gerek faşist generaller tarafından gerek Bonn Büyükelçiliği tarafından tam hedef olarak seçilmiş olduğumuz bir politik evreye gireceğiz. Mücadele çok daha üst boyutlarda ve yeni biçimlerde cereyan edecektir. Çatışmanın bu üst biçimini göğüsleyebilmek ancak doğru bir politik çizgi takip etmekle mümkündür.

Yurtdışından Türkiye'ye yönelik yürütülecek politik faaliyetin önemli bir kısmını burada kamuoyu yaratmak oluşturuyor. Bu da ancak doğru bir ittifaklar politikasının, cephe anlayışının hayata geçirilmesi ile mümkündür. Kazanabileceğimiz tüm güçleri ancak böylesi bir anlayışı hayata geçirebilirsek kazanabiliriz.

Bu konuda şu noktaları açığa çıkartmakta yarar vardır:

1) Genel olarak anti-faşist güçler dağınıktır ve özellikle FİDEF ve ATİF örgütlenmeleri ortak bir anti-faşist güçbirliği anlayışına önemli darbeler indirmişlerdir. Bu nedenle dağınık anti-faşist güçleri toparlamak geniş bir anti faşist direniş cephesi yaratmak yurtdışında önümüzde duran temel görevdir.

2) Bu anti-faşist direniş cephesi yaratabilmenin en önemli şartlarından birisi bizlerin "dar kapıcılık" anlayışından kurtulabilmemizdir. Bir yandan kendi devrimci örgütlenmemizi geliştirirken öte yandan bizim dışımızdaki geniş kesimleri harekete geçirmesini öğrenmeliyiz. Bunu da "herkesin bizden olması gerekmediğini" bilerek yapmalıyız. Türkiye devrimi sadece bizim sorunumuz değildir. Bizden olmayan kişi ve gurupları da kapsamak zorundadır. O halde onlarla nasıl ve hangi biçimlerde bir olabileceğimizi öğrenmek zorundayız.

Bazı arkadaşlar ise herkesin bizim görüş ve sloganlarımızı kabul etmelerini şart koşuyorlar ve bizden olmayanlara karşı düşmanca davranıyorlar. Devrimci-Yol'cu olmamayı suç sayıyorlar. Bu yanlış bir bakış açısıdır ve hiç bir biçimde dostlarımızı örgütlememize yardım etmez.

3) Cunta güçlerinin hedef almaya başladığı aydınlarımıza ve demokratlara sanatçılara sahip çıkabilmeliyiz. Onlara moral vermeli ve anti-faşist cepheye kazanmalıyız. Aydınları ve sanatçıları örgütleyemezsek yurtdışında olumlu işler yapma şansımız zayıflar. Türkiye'de özellikle kötü örnek olmuş olan aydın geleneğinin yıkılması ve aydınların devrimci görevlerini kavramaları açısından da bu çalışma çok önemlidir.

Hiç değilse yurtdışında faşist cuntaya tavır alabilecek, korkmayan tutarlı namuslu aydınlarımızın bulunacağına inanıyoruz.

4) Sol gurupların sakat kafa yapılarını bir kenara bırakmaları, rekabet anlayışından uzak hareket etmeleri gerekiyor. Özellikle ortak hareket etmemize engel olan Maocu Bozkurt, sosyal faşist teorilerin bu eylem birliklerine engel olarak dikilmemesi gerekiyor. Bu konuda fazla hayalci değiliz. Ama en azından şunu söylemek istiyoruz. Bugün bize hemen hemen tüm guruplardan ortak iş yapma teklifleri geliyor. Bizim açımızdan tek tek her biri ile ayrı iş yapmak pratik olarak mümkün değildir ve yanlıştır da. Ama öte yandan bize görüşme teklif eden gurupları, kafalarındaki birbirleri hakkında Türkiye gerçeklerine ters düşen, biribirlerini devrimci olarak görmeyen ters düşünceleri yüzünden biraraya getirmek te mümkün olmuyor. Biz önümüzdeki dönemde bu engeli aşmaya çalışacağız. Şimdilik tüm guruplara, garip saplantılar, saçma sapan ilkeler yüzünden ortak iş yapmayı baltalamamalarını hatırlatmak istiyoruz.

Bu yazının bu alanda olumlu bir tartışma ortamının başlamasına yardımcı olacağına inanıyoruz. Elbetteki yurtdışında böylesi bir direniş cephesi yaratmanın zorlukları daha da çoktur. Bunlar ilk elde akla gelenlerdir. Biz görevin zorluğuna rağmen yerine getirilebileceğine inanıyoruz.

SONUÇ:

Türkiye açısından oldukça kritik, önemli bir döneme girilmiştir. Görevlerimiz daha da artmış ve ağırlaşmıştır. Yeni dönemin görevlerini ancak örgütlenmemizi bu döneme göre düzenleyebilmekle yerine getirebiliriz. Daha ciddi, disiplinli ilişkilerin geliştirilmesi bu açıdan atılacak ilk adımdır.

Gerek Türkiye'ye gerek buraya ilişkin bu zorlu görevleri ancak doğru bir devrimci önderlik başarabilir. Bu bakımdan üzerimize düşen sorumluluğun bilincindeyiz. Kazanan mutlaka DEVRİMCİ YOLUMUZ da Türkiye halkları olacaktır.



Direniş Haberleri

Kasım ayı başında Faşist Cuntaya, İdamlara ve işkencelere karşı başlatılan direniş kampanyası ile ilgili yurdun diğer yerlerinden ulaşan haberler şunlar: TUNCELİ: Şehir merkezinde yoğun şekilde bildiri, elilanları dağıtıldı. Özellikle yollarda yazılama yapıldı. Mahallelerde sohbet toplantıları düzenlendi. Belediye otobüslerinde cuntayı teşhir eden konuşmalar yapıldı. İki ayrı yere bombalı pankart asıldı. Duvarlara çok sayıda duvar gazetesi asıldı. TUNCELİ halkının cuntaya karşı direniş azmini ve moralini yükselten bir rol oynadı, bu eylemler.

12 EYLÜL'den sonra KAYSERİ'den getirilen Komondo Tuğayı TUNCELİ yakınındaki Ziraat Okuluna yerleştirildi. Bu birlikte 15 Helikopter 1300 ka dar komando eri bulunmataydı. Bunlar mevcut askeri güçlere takviye olmaktadır. Bunlara ek olarak MALATYA'dan helikopterler ve hava Kuvvetlerine mensup askerler getirilmiştir. Operasyona bunlarda katılmaktadır.

KASIM ayı içinde TUNCELİ - PULUMUR yolu üzerinde Kutuderesi mevkinde Nazmiye'den Tunceliye giden bir tutuklu arabası taranmış iki er bir Teğmen ölmüştür. Ayrıca SÜTLÜCE Nahiyesinde de yolda hangi siyasete bağlı olduğu tesbit edilemiyen bir gurupla cunta kuvvetleri arasında çıkan çatışmada bir er ölmüş, iki er bir Astsubayda yaralanmıştır. Bu olayları izliyen günlerde Tunceli merkez ve köyleri ev ev bir kaç kez aranmıştır.

Çukur Köyünde'de UKO'cular ile cunta kuvvetleri arasında çatışma çıkmış, Cunta kuvvetleri iki ses bombası patlatmışlar, dağlık ve *ormanlık araziyi de Bazoka ateşine tutmuş*lardır.

MAZGİRT: Bildiri dağıtıldı, köylerde kampanya doğrultusunda yazılamalar yapıldı ve toplantılar düzenlendi. İlçe merkezinde "Zorba Generallar Şahin yanına" "İşkence ve idamlar bizi DEVRİMCİ YOL"da donderemez" yazılı iki pankart asıldı. Cunta kuvvetlerinin 8 saat el süremediği bu pankartlar halkın moralini yükseltti. Aynı şekilde ELAZIĞ, ERZURUM, karayolunda'ki Peri köprüsüne asılan iki pankart da 3 saat sonra ancak indirilebildi. Pankartlar nedeniyle yolda 300 den fazla araç birikti. Polis ve Jandarma yüzlerce mermi yaktıktan sonra pankartları indirebildi. Bu eylemde dilden dile dolaşarak halkın cuntaya karşı öfkesini artırdı. Öte yanda bu bölgede de yoğun operasyonlar sürdürülmektedir. HOZAT ve ÇEMİŞKEZEK'te de bildiriler dağıtıldı. Çemişkezekte iki pankart asılınca cunta hemen sokağa çıkma yasağı ilan etti. Çok sayıda insan gözaltına alındı. HOZAT ve Çemişkezek'te de helikopterlerle taşınan askerler köylere yoğun şekilde operasyonlar düzenlemektedir. Devrimci halk güçleri cuntaya karşı direnişlerini dağlarda sürdürmektedir.

ELAZIĞ: Kampanya doğrultusunda karşıda el ilanları dağıtıldı bazı mahalelerde sohbet toplantıları düzenlendi. Şehir merkezinde iki ayrı yere pankart asıldı. Özellikle KARAHAN ilçesinde cunta yoğun operasyonlara devam etmektedir.



DİYARBAKIR: 12 EYLÜL'den hemen sonra cuntanın niteliğini halka açıklayan, 6000 civarında bildiri, evlere, trafiğin ve kalabalığın yoğun olduğu caddelere, hale ve kahvelere dağıtıldı. Şehrin çeşitli yerlerine 50 den fazla duvar gazetesi asıldı. Halkı cuntaya karşı direnişe çağıran dört pankart da değişik yerlere asıldı. 15 binden fazla el ilanı belediye otobülerinden ve *yüksek binalardan halkın* kalabalık olarak bulunduğu yerlere fırlatıldı. Kenan Evren'in Diyarbakır'a *geldiği gün ve aynı* saatlerde ana caddelere, üzerinde sloganla yazılı 7 büyük kutu bırakıldı ve trafik engellendi. Evren'in Diyarbakır gösterisi tam bir komedi idi. Toplaya bildikleri az bir şakşakçı ile durumu idare etmeye çalıştılar. Bütün memurları ve iş yerlerinde çalışanları mitinğe zorla getirdiler.



GECE YAPILAN BİR KORSAN GÖSTERİ

Cuntaya karşı devrimci hareketin merkezi olarak başlattığı kampanya ile ilgili olarak önce bir silahlı mitinğ düzenlendi. Diyarbakırın ticaret merkezi olan Balıkçılar semtinde 12 Kasım günü, trafiğin yoğun olduğu ve kalabalığın fazla olduğu bir saat olan 17.05 de ana cadde ellerinde silahlar bulunan elli kadar devrimci tarafından trafiğe kapatıldı. Caddenin geliş-gidiş yerlerine üzerinde, "Faşist Generaller'de Şahın yanına" "Faşist Cuntaya Karşi Savaşalım", "Faşizm Yenilecek" şeklinde sloganlar bulunan iki bombalı kutu bırakıldı. Aynı içerikte el ilanları dağıtıldı, sloganlar söylendi. Gösteri 15 dakika kadar devam etti. Devrimciler ellerinde silahlarla gerçekleştirdikleri ve faşist cuntaya meydan okuduğu bu eylemin halk üzerinde son derece olumlu bir etkisi oldu. Mitinğ sırasında çevrede biriken halkın Kürt olarak "Yaşayın, Vurun, Öldürün" şeklinde bağırdığı duyuldu ve halktan kimselerin "Kim Demiş Devrimciler Yoktur Diye, Gelin Görün Burdadırlar' şeklinde sözlerle gösteriye katıldıkları görüldü. 14 Kasım günü ise Balıkçılar ve Bağcılar semtlerinde üç pankart asıldı. Pankartlar asılırken halktan bazı kimseler devrimcilere yardım ettiler, Polisin gelmesi üzerine de polise yanlış bilgi vererek devrimcilerin olay yerinden rahatça uzaklaşmasını sağladılar. Aynı gün çeşitli okullarda da çok sayıda el ilanı dağıtıldı. 19 Kasım günü dört ayrı bankaya bomba atıldı, ancak bunlardan sadece balıkçılar başındaki bankaya atılan patladı.

Kampanya süresince 15 binden fazla el ilanı dağıtıldı. 30 dan fazla duvar gazetesi şehrin çeşitli yerlerine asıldı. Kampanyaya kahve konuşmaları ve diğer propaganda biçimleri ile devam edildi. Ancak bu eylemler sırasında gözaltına alınan Kenan Gürsoy adlı yoldaşımız cunta tarafından işkence edilerek katledildi. *Faşistlerin bütün işkencelerine rağmen tek* kelime alamadıkları Kenan yoldaşımız dört yıldır devrimci hareket saflarında yiğitçe mücadele eden kararlı bir devrimci, inançlı bir militandı. Öte yandan Urfa'nın Halfethi ilçesinde bildiriler dağıtıldı, çeşitli köylerde propaganda çalışmaları yapıldı. Muş'un Varta ilçesinde pankartlar asıldı, bildiri dağıtıldı, *Bitlis şehir merkezinde bildiriler* posta kanalıyla evlere dağıtıldı.

ERZİNCAN: 12 EYLÜL"den hemen sonra halkta görülen kararsızlığı gidermek ve cuntanın faşist kimliğini açığa vurmak doğrultusunda propaganda çalışması yapıldı, köylerde ve şehirlerde duvar gazeteleri asıldı, yaygın şekilde yazılama yapıldı, el ilanları dağıtıldı. Her yerde olduğu gibi cuntanın Erzincan'da da halk ve devrimciler üzerinde yoğun bir baskısı vardır. Gelişi güzel gözaltına almalarla tam bir terör havası estirilmektedir. Örneğin 13 yaşında *bir çocuk gözaltına alınmış ve devrimcilerden* kimseyi tanımayan bu çocuğun verdiği ifade sonucu onun futbol oynadığı arkadaşları da örgüt kurma suçu ile yakalanmışlardır.

MALATYA: Şehir merkezinde Kürecik ve Doğanşehir de yoğun şekilde bildiri dağıtıldı. Yine şehir merkezinde çok sayıda el ilanı dağıtıldı, pullama yapıldı, duvar gazeteleri asıldı. İki ayrı yere pankart asıldı ve ana caddelere üzerinde sloganlar yazılı kutular bırakıldı. Mahallelerdeki propaganda çalışmalarını cuntaya karşı mücadele azmini yükseltmeye yönelik konular işlendi. Bu arada Malatya'da sivil faşist hareketin önde gelen örgütleyicilerinden olan M. Sepzeci adlı faşist öldürüldü. Bu eylem halk üzerinde çok olumlu bir etki yarattı.

KARS: Şehrin merkezinde üç bombalı pankart asıldı. Bunlardan biri patladı ve bir polisin eli koptu. Şehrin çeşitli yerlerinde ve okullarda el ilanları fırlatıldı. POSOF: Üzerinde cunta aleyhine yazılmış bezler köpeklere gömlek gibi giydirilerek sokaklara bırakıldı. Cunta kuvvetleri işi gücü bırakıp bu köpekleri kovalamaya ve yakaladıklarını kurşunlamaya başladılar. Cunta bu olay nedeniyle halk arasında alay konusu oldu. Cunta şu anda başı boş gezen köpeklere savaş ilan etmiş durumda. Posof'ta diğer propaganda faaliyetlerine devam edilmektedir.

HANAK: Bir gün içinde ilçe merkezinde çarşıda üç pankart asıldı ve slogan yazılı kutular caddelere bırakıldı. Bunlara cunta kuvvetleri, sabah 6'dan akşam 5'e kadar dokunamadılar. Ana caddeye kimseyi sokmadılar. Halk bütün gün bu olayı ilgiyle izledi. Ancak getirtilen uzman pankartların bombasız olduğunu anlayınca indirebildi. Kutuların içinden çıkan bir kazığın üzerine sarılı bezde ise, "Halkımızın Sömürücü ve Haraç Toplayan Cuntaya Hediyesidir." yazısının yer aldığı görüldü. Cunta diğer yerlerde olduğu gibi burada da "Silahlı Kuvvetlere Bağış" adı altında halktan zorla para almakta ve haraç toplamaktadır. Herkesten belli miktarda para istenmekte ve buda tehditle vb. yollarla toplanmaktadır. Buna rağmen bir köy bu haraç uygulamasına karşı direnmiş ve cuntanın gönderdiği listeyi geri yollamıştı, diğer bir köyde ise sadece gericiler 28 binlira vermiş, köylülerin çoğunluğu cuntaya haraç vermemiştir. Bu olaylarda devrimcilerin, haraç uygulamalarına karşı gerçekleştirdikleri eylemin ve yürütükleri propagandanın büyük rolü olmuştur. Bu eylemler üzerine cunta haraç toplamayı durdurmuş, 8 köye liste göndermekten vazgeçmiştir. Bu arada *bir Albay "Beni terfimden etiler" diyerek* ağladığı duyulmuştur. Öte *yandan cunta* tarafından POSOF'ta sokak köpeklerine karşı yürütülen "terör uygulamaları'na Honak'ta da başlanmıştır. Honak'ta halk, köpeklerin neden öldürüldüğünü sormaya başlayınca devrimciler dağıtıkları el ilanlarında POSOF'taki gelişmeleri anlatmışlardır. Şimdi halk, bir yandan cuntanın köpek savaşını ilgiyle izlerken diğer yandan'da haraç uygulamasını açığa çıkaran kazıklı-kutu eylemini hatırladıkça, "KENAN EVREN'i kazığa oturtuk" diye gülmektedir. Cuntanın şiddet eylemleri, halkın yüksek morali ve direnme gücü karşısında etkisiz *kalmaktadır.*

ARDAHAN: İlçenin değiştik yerlerinden hazırlanan 3 idam sehpasından General kuklaları asılarak idamlar protesto edildiler, el ilanları dağıtıldı. Bu arada cuntaya haraç vermeyi kabul etmiyen bir konfeksiyoncu, dükkanını kapatarak şehri terketmiştir. Cunta kuvvetleri ise bu kişinin dükkanına kapısını kırarak girmişler ve dükkanı yağmalamışlardır. Gölede'de propaganda çalışmaları sürmektedir.

ŞENKAYA: 12 Eylül'den sonra ilçeye getirilen 6 Faşist öğretmen ve öğrencilere halk ve devrimciler tarafından okulda ve caddelerde 3 saat süreyle meydan dayağı atılmıştır. Cunta kuvvetlerinin otobüsle Erzurum gönderdiği 15 kadar öğrenci sol yumruklarını kaldırarak etraflarında toplanan halka selam verdiler. Kalabalık bir halk topluluğu da yine yumruklarını havaya kaldırarak bu öğrencileri uğurladılar. *Bu eylem sonra sivil faşistler* tamamen silindi. Halkın morali yükseldi ve devrimcilere olan güveni dahada artı.

Aralık ayının ilk üç haftasında resmi faşist güçlerin kırsal alanlarda, dağlarda, ormanlarda köylerde düzenledikleri kanlı katliamlar, resmi dille "operasyonlar" kasım ayına *göre yoğun*laştı. Sekiz kanlı operasyon düzenlendi.

Bu operasyonlarda ölenlerden başka, 2 *kişi gözaltında can verdi, bir kişi idam edildi*, emekli subaylar, polisler, bekçiler ve muhtarlar öldürüldü, ölenlerin arasında bir CHP'li bulunuyordu. Bir kişinin de cesedi bulundu. Bu süre içerisinde 28 kişi hayatını kaybetti.

Aralık ayında, Karadeniz bölgesinde, özellikle Ordu'da ve Ordu'nun Fatsa ilçesinde operasyonlar, dikkati çekecek biçimde arttı. Siyasi hareketliliği, halk muhalefetinin gücü ve örgütlülüğü, direnişin yoğunluğu nedeniyle bu bölge, askeri diktatörlüğün belli başlı hedeflerinden biri haline geldi.

3 hafta içinde düzenlenen "operasyonlar" şöyle:

3 Aralıkta Ağrının Doğubeyazıt ilçesinde düzenlenen operasyonda bir kişi yaralı olarak ele geçirildi.

Aralık ayının en kanlı operasyonu 5 Aralık'da Samsun'un Havza ilçesinde Devrimci Yol'a karşı uygulandı. Yeni Çeltek maden işçilerinin oturduğu bu ilçede operasyon, 2 Aralık'ta Salim Şahin adlı bir bekçinin öldürülmesiyle başladı. 4 Aralık'da Havza'nın 15 km. uzağında bulunan Pınarçayır ormanlarında 11 Kişi (biri kadın) nın bulunduğu çadıra saldıran jandarma, Mehmet Demirkan ve Bayram Lafçı adlı iki Devrimci Yol yanlısını katletti. Levent Anar ise "Sağ olarak ele geçirildi". Diğer sekiz kişi kaçabildiler. Onları yakalamak için Havza ve köyleri günlerce "operasyonlara" tabi tutuldu. 5 Aralıkta, Ergun Çırak adlı bir kadın kendi köyü olan Eymir'de yakalandı. Bu kadının kaçan kişilerden *biri olduğu belirtildi.*

Havza'daki *operasyonlar* bununla sona ermedi. 9 Aralıkta ilçenin Mürselköyü civarında Dura Duran Köse adlı bir Devrimci Yol yanlısı öldürüldü, Sabahattin Bel ve Mehmet Gök ise yaralanarak yakalandılar.

7 Aralıkta İstanbul Şişli'de yapılan bir operasyonda "TİKKO Beyoğlu bölge sorumlusu" olduğu ileri sürülen Recai Yılmaz adlı bir Partizan yanlısı katledildi.

12 Aralıkta Adana'da bir kuyumcu soygunu dolayısıyla yapılan bir operasyonda Fethi Aydın adlı bir kişi öldürüldü, bir kız da yaralanarak yakalandı.

Mardin'de aynı gün yapılan bir operasyonda 4 Kişi, biri ölü olarak ele geçirildi.

Fatsa'da uzun süredir *devam eden operasyonlar* sırasında, 12 Aralıkta 4 kişi yaralanarak yakalandı.

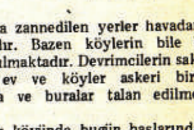
Türkiye Televizyonunda "FATSA" Programı











Direniş Haberleri...

Yine 12 Aralıkta Artvin'in Ardanuç ilçesinde jandarmanın bir mağaraya ateş açması sonucu biri ölü 3 kişi yakalandı.

15 Aralık günü Ordu'nun Kumru ilçesinde yapılan bir kanlı operasyon sonucu 3 kişi katledildi.

Toplu gözaltına alınmalar, aralık ayında aralıksız sürdürüldü, 3344 kişi gözaltına alındı.

Cuntanın "huzur.. propagandasını bozan en küçük bir olay bile sıkıyönetimlerin "huzur" unu kaçırdığından, askeri baskı son haddine çıkartılmaya devam edildi. Bu gibi durumlarda gözdağı vererek, sindirme yöntemi uygulayan resmi faşist güçler, tüm bir mahallede günlerce terör estirdiler.

Aralık ayında gazetelere de - aynı sindirme propagandasının uzantısı olarak - geniş ölçüde yansıtılan İstanbul'daki "Cennet Mahallesi operasyonu" bu uygulamanın en belirgin örneği oldu.

12 Eylülden sonra sıklaşan kuyumcu soygunlarından biri 5 Aralıkta İstanbul Cennet Mahallesinde yapılarak, Orhan Ergene ve Selahattin Akyol adındaki iki kuyumcu çıkan silahlı çatışmada ölmüş, biri astsubay 3 kişi de yaralanmıştı.

Hemen arkasından Cennet Mahallesinin içinde bulunduğu Küçük Çekmece yöresinde günlerce süren "operasyon" başlatıldı. Sefaköy, Halkalı ve K.Çekmece'de 6 Aralıkta sokağa çıkma yasağı konuldu. Bölge askeri birlikler tarafından kuşatıldı.

8 Aralık akşamına kadar süren operasyon sonucu birçok kişi gözaltına alındı, "10 militanın yakalandığı" açıklandı. Ancak soygunun failleri bulunamadı.

12 Eylülden sonra işkencede ölenlerin sayısının artması yüzünden "huzur"u iyice kaçan faşist cunta, işkenceler konusunda çok daha dikkatli ve ihtiyatlı davranmasına rağmen, Aralık ayında 2 kişinin gözaltında ölmesi olayını kamuoyundan saklayamadı.

13 Aralık'ta "İstanbul'da aranan Günay Dalçık adlı kişinin Kırklareli'nde yakalandığı, ancak nezarethaneden kaçarken vurularak öldürüldüğü" açıklandı.

17 Aralık'ta Erdal Eren'in idamını protesto etmek için pullama yapan Ercan Koca adlı Halkın Kurtuluşu yanlısı 17 yaşında bir genç yakalanarak Etimesut Zırhlı Birlik Komutanlığında öldürüldü. Olayın nedeninin "beyin zarı patlaması" olduğu açıklandı. Ercan Koca' nın babası 18.12.1980 tarih ve 6652 sayılı başvuruyla oğlunun ölümüne neden olanların bulunmasını istedi.

Faşist diktaörlüğün başlattığı idam silsilelerinin dördüncüsü, 12 Aralığı 13 Aralığa bağlayan gece Erdal Eren'in asılmasıyla infaz edildi.

Geçen yıl bir mitinğ sırasında Zekeriya Ön ge adlı bir eri öldürmekle suçlanan Erdal Eren 12 Eylül öncesi Ankara 1 nolu Sıkıyönetim askeri mahkemesi tarafından idama mahkum edilmiş, idam kararı 2 kez Yargıtayca bozulmuş, ancak Yar gıtay Daireler Genel Kurulu Yargıtayın kararını bozarak mahkemeye geri gönderince idam kesinleşmişti. Eren'in idam kararını bozmak amacıyla yurt içinde ve dışında yoğun bir kampanya yürütülmüştü.

3 Aralıkta idam kararlı askeri savcılığa gönderildi. 12 Aralıkta Resmi Gazetede yayınlanan karar 12 - 13 Aralık gecesi, Eren'in Mamak Askeri Cezaevinden Merkez Kapalı saat 2.53'te avukatları Nihat Tokay ve İsmail Sami Çokmak'ın da tanıklığıyla, Ankara Kapalı Merkez Cezaevinde asıldı. Eren'in ölmeden önce içeriği kamuoyuna bildirilmeyen 2 slogan söylediği açıklandı.

18 ARALIK 1980 günü akşamı Türkiye televizyonunda Fatsa ile ilgili bir proğram gösterildi. Proğramda özetle, Fatsa'nın 12 EYLÜL öncesi ve sonrası durumu anlatılıyordu, ve'bir sol örgütün tahakümü altında' olduğu, "bir kurtarılmış bölge" olduğu öne sürülen ilçenin Türk Silahlı Kuvvetlerinin yönetime el koymasından sonra "huzura kavuştuğu" ispatlanmaya çalışılıyordu. Proğramın bizzat Generaller tarafından hazırlandığı bir gerçek. Cunta, Fatsa proğramı ile bir yandan halka ve Devrimcilere göz dağı verirken bir yandanda yaptığı baskı ve zulümü haklı ve meşru olduğuna herkesi inandırmak istiyordu. Ama bunda pek başarılı olduğu söylenemez. Bütün kamuoyu proğramın yalan ve çarpıtma üzerine kurulu olduğunu ve ayrıca cuntanın devrimcileri ve halkı ezip yok edemediğini, mücadelenin devam ettiğini anlamış bulunmaktadır. TV'deki Fatsa proğramı Fatsa'da düzenlenen kanlı baskı ve operasyonlarıda gizleyememiştir.

Fatsa ile ilgili hazırlanan proğramın niçin 18 ARALIK'ta gösterildiği herkes tarafından merak edildi. Oysa bu bir tesedüf değildi. Aynı akşam TV'nin 20.30 haber bülteninde Kenan EVREN'in "Demokrasiye geçiş" le ilgili sözleri birinci haber olarak verilmişti. 18 ARALIK günü Ankara Gazeteciler cemiyetini beklenmedik bir ziyaret yapan EVREN, Gazetecilerle sohpet ederken "batıda Türkiyenin Demokrasiye ne zaman döneceği şeklinde sorular sorulduğunu"belirterek bunlara cevap veriyor, "Batının baskısıyla iş yapmıyacaklarını, gerekirse kendi yağları ile kavrulacaklarını" açıklıyarak ve Demokrasiye ne zaman dönüleceğini 1981 yılında bildireceğiz diyordu.

General EVREN'ni böyle bir ani çıkış yapmaya zorluyan olay 16-17 ARALIK'ta TÜRKMEN'nin AET. toplantılarında bazı batılı parlementerler tarafında sıkıştırılması idi. İşin içinde nasıl çıkacaklarını bilemiyen cunta mensupları "Türk mileti kendi yağı ile kavrulmasını bilir, memleketin mukadderatını para ile satamayız gibi" demogojilere baş vurmak zorunda kalıyordu.

Cunta böylesi açıklamalarla amacına ulaşamıyacağını anlamış olmalıki aynı gün TV'de Fatsa proğramı gündeme getirildi. Bir aydan beri yayına hazır bekletilen Fatsa proğramı aynı gün gösterilecek, Türkiye ve dünya EVREN'nin sözlerinin ve Mili Güvenlik Konseyinin uygulamalarının ne kadar haklı ve doğru olduğunu bir kere daha anlamış olacaktı! Proğramı seyreden herkes "ne iyi olduda General'ler yönetime el koydu. Bu sol örgülerin kökü kazılmadan demokrasiye dönülemez diyecek ve tehlikenin ne kadar büyük olduğunu açıkca gözleri ile görecekti..

Gelişmelerin ani olması nedeniyle Fatsa proğramının yayınlanacığı önceden yayınlanamamıştı. Bu eksikliği gidermek ve halkı TV başına toplamak için 18 ARALIK GÜNÜ saat 3'ten itibaren (Yani EVREN'nin konuşma yaptığı saatten iki saat sonra) Radyolardan her saat başı akşam TV'den Fatsa proğramı olduğuna dair anoslar yapıldı. Radyonun 19 TV'nin 20.30 haberlerinde ayni anos tekrarlandı. Böylece konusu Fatsa olan bu beklenmedik herkesin ilgisini çekecekti.

Bir başka ilginç nokta ise, Fatsa programında önceki reklamların oldukça fazla oluşuydu. Diğer günler 10-13 olan reklam sayısı o gün 20'yi geçti.

MGK'ni 12 EYLÜL'den bu yana yaptıklarının meşrulaştırılması benimsetilmesi amacıyla hazırlanan Fatsa proğramı baştan sona yalan ve çarpıtmaya dayanıyordu. Dahada önemlisi Fatsa halkının görüş ve düşüncesini yansıtmıyor aksine halka karşı oldukları bilinen kişiler ekrana gelerek milyonlarca insan aldatılmak isteniliyordu. Proğramı hazırlatanlar gerek halk kesimlerinin görüşlerine baş vurmamışlar, soru yöneltikleri bazı yurttaşların Cuntayı övücü sözler söylememesi ve devrimcileri savunan sözler, sarf etmesi üzerine bunları proğramda çıkarmışlar, daha ötesi böyle davranan yurttaşlar göz altına alınmışlardır. Ekrana çıkarılacak kişilerin kim olacağını önceden saptayan Subaylar bunlara neler söyleteceklerinide ezberletmişlerdi. Proğramda devrimciler alehine sözler söyleyenlerden sadece ikisinin kimliğini saptamak bile yeterdi Proğramın nasıl hazırlandığını anlamaya bunlardan birisi kendisinin 12 EYLÜL ÖNCESİ DÖNEMDE Fatsa'dan ayrılıp Samsuna'a yerleştiğini, ilçeye 12 Eylül'den sonra tekrar geldiğini bizzat kendisi söylemişti. Öğrenildiğine göre bu kişi Fikri Sönmezin başkan seçildiği belediye seçimleri sırasında toplantı yapılan kahvelere saldırılar düzenlettiren, seçimlerden sonra ise belediyenin çalışmalarını sabote etme girişimlerini örgütleyen, bu nedenle halkın tepkilerini çekip Fatsa'dan kaçan ve Samsun'a yerleşerek faşist hareketlerini sürdüren birisidir. Ekrana çıkıp devrimcileri" Haraç toplamakla, halkı tehtit etmekle suçlayan bu kişinin sözlerine izleyiciler hep kuşkuyla karşıladılar.

Devrimcileri ve belediye'yi ve halkı suçlayanlardan birisi de Çamaş bucağının ünlü karaborsacısıydı. Fahiş fiyatla mal sattığı için ve M.H.P.'li faşist'leri köyüne getirip onları besleyip silahlandırarak köylüleri ezmeye kalkıştığı için halkın nefretini kazanan ve köyde tutunamayan bu kişide generalleri övücü sözler söylemiştir.

İşte cuntanın hazırlattığı programda devrimci ve halk güçlerinin suçlu gösterebilmek ve 12 EYLÜL'de haklı gösterebilmek için kendilerinden medet ummalar ve ekrana çıkarılanlar böyle kişilerdi. Desteklenen programda, Devrimci oldukları için iki oğlu'da tutuklanan felçli bir kadın ise, cunta kuvvetlerinin tehtit ve baskısıyla oğulları alehine konuşmaya zorlanmıştır. Felçli Annenin duyguları istismar edilerek kamuoyu şartlanırılamaya ve alda tılmaya çalışılmıştır.

İŞKENCEYLE "İŞKENCE YOK" DEDİRT—MEK

TV'deki Fatsa proğramının bir başka ilginç noktasıda, tutuklu olduklarını ve devrimci görüşü benimsediklerini söyleyen gençlerin ekrana getirilmesiydi. Bu gençlere dışardaki arkadaşlarına "Teslim ol" çağrısı yaptırdılar. İkisinede işkence yapıldığı seyircilerin gözünden kaçmıyordu. Saklandıkları mağarayı gösteren, arkadaşlarının dağlarda olduğunu ve silahlı olduklarını söyleyen bir tutuklu'da "İçerde işkence yapılmıyor" diyordu. Her halinde kendisine işkence yapıldığı belli olan bu gencin "İşkence yok" şeklindeki sözleri milyonlarca seyircinin gülümsemesine neden oluyordu. Cunta işkence yaptırmadığını bile yine işkenceyle söylettiriyordu. Programı hazırlayanlar ekrana asker ve polis görüntülerini getirmekten ısrarla kaçınmışlardır. Diğer görüntüler ise seyircilere ürkütücü biçimde sunuluyordu. Spiker ise kahramanlık şiiri okurcasına konuşuyor olayların sorumlusu "Bir sol örğüt'u göteriyordu. Her dört cümlede "bir sol örgüt" adı geçiyor, fakat bunun adı bir türlü söylenmiyordu. Her halde propaganda olur diye düşünmüşlerdi. Ama ekrana çıkarılan bir kişinin, gastedilen ve "bir sol örgüt" denilen gurubun adını söylemesi her nasılsa ilgililerin gözünden kaçmıştı. Böylece, cuntanın kimi hedef aldığını bilmeyende, bu konuşmacının söylediği Devrimci Yol sözünden bu gurubu öğrenmiş oluyorlardı.

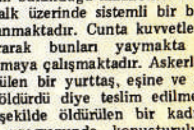
FATSA'DAKİ GERÇEK DURUM NEDİR?

18 ARALIK'ta TV'de yayınlanan proğramdan sonra herkes birbirine Fatsadaki gerçek durumu soruyordu. Aslında, yalan ve çarpıtmayla mahkum edilmek istenilen 12 Eylül öncesi Fatsanın durumunun proğramda söylenenler gibi olmadığını sadece Türkiye kamuoyu değil dünya kamuoyuda biliyordu. Belediye işçileri, sonraki çalışmalar, Fatsa kültür şenliği, vali Akkaya' nın baskı ve zulmüne karşı halkın yarattığı direniş v.b. Herkesin görüp bildiği şeylerdi. Yine kamuoyu, Fatsa'da huzuru bozanın devrimciler değil M.H.P.'li faşistlerle onları destekleyip kolaçan devlet kuvvetleri olduğunuda biliyordu. Öyleki Fatsa'da 12 Eylül öncesi dönemde hüküm süren huzur, kardeşlik ve barışı burjuva gazeteleri bile kabul etmek zorunda kalmıştı. Gerçektende, Fatsada söz konusu olan şey halkın kendi idaresi ile kendini yönetme çabası ile özğürlük ve barış isteğiidi.

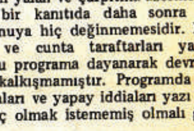
TV'nin hiç yansıtmadığı ve gizlemeye çalıştığı Fatsa'daki şimdiki durum ise kısaca şöyledir:

Halkın kendi sorunlarına ve davasına sahip çıkması ve devrimcilerle birlik olmasından oldukça ürken Generaller, Fatsada zaten Demirel döneminde de başlatılmış bulunan operasyonu dahada şiddetlendirdiler. Tam bir Kontr-Gerilla uygulamasına giriştiler. (Türkiyenin bir çok yerinde aynı şeyi yapıyorlar) Cuntanın ezip yok etmek istediği yerlerin başında Fatsa geliyordu. Çünkü Fatsa adı bile birçok şeyi anlatan bir yer haline gelmişti. Bunedenle Fatsaya 12 Eylül'den hemen sonra özel olarak yetiştirilmiş bir KOMONDO TUĞAYI gönderildi.

Halk hareketlerinin bastırılması amacıyla ve gayri nizami harbe göre, başka bir deyimle Kontr-Gerilla tarzına göre yetiştirilmiş bu birlik Helikopterlerden Tank ve Topa kadar her türlü araç ve gereçle donatılmıştı. Fatsa da halen sürmekte olan operasyonlara bu birlik katılmaktadır.Bugün Fatsada operasyonlarda Helikopterler, tanklar ve havan topları kullanılmaktadır. Helikopterler, dağlarda ve ormanlarda mağara zannedilen yerler havadan bombalanmaktadır. Bazen köylerin bile bombalandığı duyulmaktadır. Devrimcilerin saklandığı zannedilen ev ve köyler askeri birliklerce kuşatılmakta ve buralar talan edilmektedir.

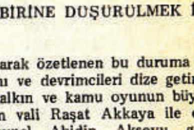


Fatsanın her köyünde bugün başlarında albay ve yarbayların bulunduğu karakollar kurulmuştur. Tüm halk üzerinde sistemli bir baskı ve terör uyğulanmaktadır. Cunta kuvvetleri, söylenti uydurarak bunları yaymakta halkın moralini bozmaya çalışmaktadır. Askerler tarafından öldürülen bir yurttaş, eşine ve ailesine devrimciler öldürdü diye teslim edilmektedir. Kocası bu şekilde öldürülen bir kadın TV' deki Fatsa programında konuşturulmuştur. Bu programın yalan ve çarpıtma üzerine kurulu olduğunun bir kanıtıda daha sonra gazetelerin bu konuya hiç değinmemesidir. Burjuva gazetelerin ve cunta taraftarları yazarların hiç birisi bu programa dayanarak devrimcileri suçlamaya kalkışmamıştır. Programda açıkça sırıtan yalanları ve yapay iddiaları yazı konusu yapıp gülünç olmak istememiş olmalı gazeteci ve yazarlar.

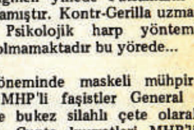


HALK BİRBİRİNE DUŞURULMEK İSTENİYOR

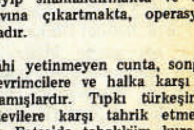
Çok kısa olarak özetlenen bu duruma rağmen Fatsa halkını ve devrimcileri dize getiremiyen generaller halkın ve kamu oyunun büyük tepkisini çeken vali Raşat Akkaya ile emniyet müdürü Zeynel Abidin Aksoyu görevden almasına rağmen yinede Fatsalıların desteğini kazanamamıştır. Kontr-Gerilla uzmanlarınca hazırlanan Psikolojik harp yöntemleri de fazla etkili olmamaktadır bu yörede...



Demirel döneminde maskeli mühpir olarak kullanılan MHP'li faşistler General Evrenin yönetiminde bukez silahlı çete olarak kullanılmaktadır. Cunta kuvvetleri MHP'li faşistleri örgütleyip silahlandırmakta ve dağlarda devrimci avına çıkartmakta, operasyonlarda kullanmaktadır.

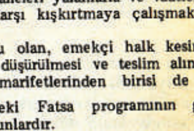


Bunlarla dahi yetinmeyen cunta, songünlerde gürcüleri devrimcilere ve halka karşı kışkırtmaya başlamışlardır. Tıpkı türkeşin sunni kesimini alevilere karşı tahrik etmesi gibi, Generallerde Fatsa'da tahakküm kura bilmek için gürcü aileleri yalanlarla ve vaatlerle halk güçlerine karşı kışkırtmaya çalışmaktadırlar.



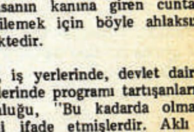
Söz konusu olan, emekçi halk kesimlerinin bir birine düşürülmesi ve teslim alınmasıdır. Cuntanın marifetlerinden birisi de budur.

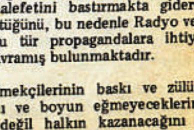
İşte TV'deki Fatsa programının gizlediği gerçekler bunlardır.



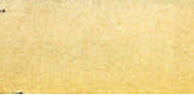
Onlarca insanın kanına giren cunta, kamu oyunu etkilemek için böyle ahlaksızlıklarda yapa bilmektedir.

Ertesi gün, iş yerlerinde, devlet dairelerinde, köy kahvelerinde programı tartışanların büyük bir çoğunluğu, "Bu kadarda olmaz" diye hayretlerini ifade etmişlerdir. Aklı başında herkes, programı uydurma olduğunu, cuntanın halk muhalefetini bastırmakta giderek çaresizliğe düştüğünü, bu nedenle Radyo ve Televizyondan bu tür propagandalara ihtiyaç duyduğunu kavramış bulunmaktadır.





Türkiye emekçilerinin baskı ve zülümle susmayacağını ve boyun eğmeyeceklerini savaşı cuntanın değil halkın kazanacağını anlamak TV'deki fatsa programın seyretmiş olmak bile yeterlidir...



Açlık Grevleri Zaferle Sonuçlandı

Baştarafı 1. Sayfada

Almanya'da çeşitli kilise, gençlik örgütleri, Jusos gibi çeşitli demokratik örgütler, Fransa'da CFDT sendikası, Fransız Sosyalist Partisi, İsveç, Belçika, Danimarka'dan çeşitli parti ve örgütler telgrafla protesto kampanyasına katıldılar.

Yapılan bu mektuplu bombardıman cunta *güçlerine ilk şok oldu ve 18 Aralık'ta* ÖZEL FATSA programı yapmak zorunda kaldılar.

Bu sırada BEHÇET DİNLERER'in ölüm haberi geldi. Mutlaka daha aktif eylemler yapılmalı ve geriye kalan 4 yoldaşın hayatı kurtulmalıydı. Bu amaçla bir çağrı yapıldı. HAMBURG'ta yapılan bir toplantıda (ki hemen hemen tüm Türk ve Alman örgütleri katılmıştı) açlık grevi yapılmasına karar verildi ve bir GREV KOMİTESİ oluşturuldu.

Aynı anda diğer şehirlerde var olan Almanlar tarafından kurulan TÜRKİYE KOMİTELERİ ile ilişkiye geçildi. Ve aynı yolda belirli eylemlerin yapılması teklif edildi.

Böylece daha sonra Almanya dışına da taşan 13 şehirde açlık grevleri yapıldı. Bu şehirler şunlar:

	Başlangıç tarihi	Katılım
Frankfurt	23.12.1980	27
Hamburg	24.12.1980	40
Berlin	30.12.1980	30
Nürnberg	30.12.1980	7
Hannover	1. 1.1981	18
Ulm	1. 1.1981	15
Münih	1. 1.1981	16
Liege(Belçika)	1. 1.1981	sadece 3 gün sürdü
Köln	5. 1.1981	15
Bielefeld	8. 1.1981	8
Wiesbaden	10.1.1981	11
Paris (Fransa)		
Strassbourg(Fransa)	25.1.81	Avrupa Parlamentosu toplantısı boyunca yapıldı

Grevciler şu somut talepleri ileri sürdüler:

1) M. Ali Yılmaz, Yasin Ketenoğlu, Bülent Forta, Behçet Dinlerer, S.Karataş Yukarda adı geçen kişilerin meçhul akibetleri hakkında kesin bilgilerin bize ulaştırılması, kendilerinin derhal sağlık kontrolünden geçirilerek tedavi ettirilmesi. Öldürdükten sonra soruşturma açarak kimseyi aldatmaya kalkışmasınlar.

2) İlişkisi bakımından Alman hükümetinin Türkiye'deki işkenceleri kovuşturmak üzere hemen bir komisyon kurması ve bu komisyonun tez elden faaliyete geçirilmesi.

3) Yukardaki temel taleplerimiz doğrultusunda ayrıca Avrupa parlamentosunun, insan hakları komisyonunun ve benzeri kuruluşların bu konuda harekete geçmesi.

4) Akibetleri hakkında bilgi alınamayan binlerce kişinin adlarının açıklanması ve hayatlarının güvence altında olduğuna dair teminat verilmesi.

5) Cinayet tezgahlarında yüzlerce ilerici yurtseveri katleden bu cuntaya yapılan *her türlü askeri ve ekonomik yardımların* kesilmesini talep ediyoruz.

Eylemin başlangıcının dini bayram ve Yılbaşına rastlanması gerek örgütlenme açısından (çünkü yardımcı olabilecek Alman demokrat bulmak zordu) gerekse gerekli destekleri elde etmek açısından büyük zorluklara neden oldu.

Ama bu tarihin yararı, Basın ve Yayın organlarını kontrol eden Büyük şeflerin ortada olmaması idi. Böylece, ilerici basın yayın mensupları en gerici gazetelere bile son derece olumlu haberler yazdırtmayı başardılar. *Basındaki* bu ilk çıkış büyük bir destek kampanyasını da beraberinde getirdi.

Nikaragua Kültür Bakanı E. Kardinal'den yazar Heinrich Böll'e kadar desteklemeyen kişi ve kuruluş kalmadı.

Bu arada Hamburg'da belirli olumsuzluklar yaşandı ve pratik bir takım eksiklikleri bahane eden, sosyal Demokrat-lar'la çalışmaya yanaşmayan ATİF, açlık grevinden ayrıldı ve grev aleyhine faaliyete başladı. Kendi tabanlarında bile tepki ile karşılanan ATİF 'in bu çocuk tavrı Hamburg mitinginde de devam etti ve ATİF'liler mitinge Dev-Yol aleyhine bildiri dağıtmak için geldiler.

Böylece hiçbir devrimci sorumluluğa sahip olmayan ATİF'liler kendilerini iyice teşhir ettiler. Bu bize kimlerle beraber iş yapmamız gerektiği konusunda çok şey öğretti.

FRANKFURT TOPLANTISI

Yörel faaliyetlerde saplanan desteğin son noktasına varması üzerine 11. Ocak 1981 tarihinde merkezi bir toplantı yapıldı. Frankfurtta yapılan ve 7 grev komitesi temsilcilerinin katıldığı toplantıda ilk defa eylemlerin koordine edilmesi ve merkezileştirilmesi sorunu tartışıldı. HAMBURG grev komiteleri arası ilişki kurmayı ve heyet konusunda görüşmeler yapmayı üstüne aldı. Ayrıca

– Alternatif Türkiye Yardımı ile birlikte (SPD milletvekili ve bir takım yazarların oluşturduğu bir insiyatif) basın toplantısı yapılması

– Hamburg, Nürnberg, Ulm, Frankfurt' ta yürüyüş yapılması

– Açlık grevlerinin şehirlerde ulaşacağı son noktaya ulaştığı ve merkezi olarak Bonn'a taşınılması gerektiği karara bağlandı.

Özellikle ön hazırlığının çok iyi yapıldığı Hamburg yürüyüşü büyük bir başarı ile yapıldı. 3500-4000 katılım sağlanan yürüyüş, kar fırtınasına rağmen büyük ilgi gördü. Ayrıca FDP ve SPD'den birer milletvekilinin'de konuşma yapması mitinge ayrı bir renk kattı.

Bu arada bütün bu destekle ilgi kampanyasına rağmen ALMAN HÜKÜMETİNİN sessizliği devam ediyordu. Grevlere tek tek şehirlerde devam etmekte bu bakımdan hiç bir şey getirmeyecekti. 19 Ocak-ta Hamburg'da grev komiteleri ile yeniden bir araya gelindi ve Bonn'a gitme ve açlık grevine orada devam etme konusu somutlaştırıldı ve pratik sorunlar üzerine tartışıldı.

BONN ve AÇLIK GREVİ

20 ve 21 Ocak günleri 121 açlık grevine katılan (bunlardan 10'na yakını Alman'dı) ve 30 gözetimci ile Bonn'a taşındı. *FALKEN (sosyalist gençlik örgütü)* ESG (protestan öğrenci birliği) VDS (Alman demokrat öğrenciler birliği) binalarını hizmete sundular.

Gösterilen ilgi ve dayanışmaya rağmen Bonn günleri çok zor oldu. Tamamıyla yabancı, yüksek politika oyunlarının döndüğü bir şehirde binlerce zorluk vardı. ALMAN HÜKÜMETİ *susmaya de*vam ediyordu. Belirli çevreler (FİDEF'te dahil) eylemi bozmaya, kırmaya uğraşıyorlardı.

Eylemi desteklediklerini söyleyen bazıları ise " amacınıza ulaştınız, herkes sizin haklı olduğunuzu anladı artık başka şey elde edemezsiniz. Bu işi burada bitirin" türünden propaganda yapıyorlardı.

Bonn günleri bu açıdan tam bir sinir harbi idi ve sinirleri , inancı sağlam olan kazanacaktı. İşte bu noktada grevci arkadaşların inanç ve kararlılığını alkışlamak gerekiyor. Her akşam grevin geleceği ve mevcut gelişmeler üzerine yapılan tartışmalarda bu kararlılık ve inanç iyice belli oluyordu.

İLK İŞARETLER

Alman hükümeti grev dalgası karşısında geri adım *atmak zorunda kaldı. Su*sarak hareketi kıramayacaklarını anladılar ve o zaman yeni bir dönem başladı. *PAZARLIK* dönemi.

Bu dönemde HELMUTH FRENZ (Af örgütü Almanya başkanı) grevciler adına görüşmelere katılmaya başladı. Ayrıca FDP'li bayan milletvekili SCHUCHARD belli sonuçlar almak için çok uğraştı ve ilk *olarak FDP parti gurubu* GREVCİLERİN İSTEDİĞİ BİR HEYETE *kendi*lerinden bir kişinin de katılmasıyla EVET dediler.

destekler...

AÇLIK GREVİ EYLEMİ ÇOK GENİŞ BİR ÇEVREDE YANKI BULDU. BUNLARDAN BAZILARINI ŞÖYLE SIRALAMAKTA YARAR VAR:

DESTEKLEYEN MİLLETVEKİLLER:

Helga SCHUCHARDT
Heidi SİMONİS
Renate SCHMIDT
Ingrid MATTHEUS-MAIER
Freimut DUVE
Egon LUTZ
Manfred COPPİK
Klaus KİRCHNER
Klaus THÜSİNG
Norbert GANSEL
Gerhard SCHRÖDER

SENDİKALAR

Bu çevreden istenilen destek elde edilemedi. Bunun iki sebebi vardı.
a) Buralarda oturan gericilerin varlığı
b) FİDEF - TKP'nin bu kesimlerle işbirliği; nitekim TKP'lilerin olmadıkları yerlerde sendikal çevrelerden önemli destekler geldi.

İGM-Nürnberg, İGM-Hamburg (Leitung des Auslanderausschusses), DGB-Augsburg, DGB-Ulm, GEW-Hamburg, GEW-Berlin, GEW-Bielefeld, GEW-Hauptvorstand, GEW- Nürnberg, GEW-Landesverband Bayern, IG Druck und Papier Landes Bezirk Bayern, Gewerkschaft HBV, Fachgruppe Buchhandel und Verlage, GEW Studentengruppe, München IG Metall Ortsjugendversammlung, ÖTV Betriebsgruppe, GEW-Gross Gerau, GEW Wiesbaden, GEW Offenbach, GEW-Nordrhein-Westpfalen, GEW- Gelsenkirchen

KİLİSELER

Dünya kiliseler birliği başkanı: Dr. Phillip POTTER
Dünya kiliseler birliği eski başkanı: Dr. Martin NIEMÜLLER
Alman protestan kilisesi başkanı: H. LOHSE
Almanya protestan kilisesi yabancılar sorumlusu: Dr. MIKSCH

PARTİLER ve ÖRGÜTLER

SPD'nin;
Münih, Köln, Hamburg, Aşağı Saksonya (Hannover) eyaleti, Wiesbaden, Bonn, Ulm, Nürnberg, Frankfurt (Maliye Bakanı Matthöfer'in seçim bölgesi), Harburg (*SPD Genel* Sekreteri H. Wehner'in seçim bölgesi) Berlin-Kreuzberg parti temsilcilikleri açlık greviyle dayanışma içinde olduklarını bildirmişlerdir. Ayrıca Hamburg SPD *Parlamento Grubu ve Partiyönetim kurulu* dayanışma içinde olduğunu bildiren önemli bir karar aldı.
FDP- Hamburg, FDP- Stellingen Eidelstedt, JUSO-Bundesvorstand, Falken-Bundesvorstand, Grüne Liste, Bunte Liste ve benzeri tüm ilerici örgütlerin desteği alındı.

TÜRKİYELİ ÖRGÜTLER

HDF'e bağlı;
Münih, Frankfurt, Hamburg, Berlin, Kiel (HDF merkezinden ses çıkmamıştır)
KOMKAR
Avrupa Türkiyeli Yurtseverler Birliği

»

FDP (liberal parti) 'nin bu ileri hamlesi , tüm grev sırasında daha kararsız bir tutum takınan SPD'yi harekete geçirdi. Hamburg milletvekili DUVE ve diğer SOL KANAT milletvekillerinin çabalarıyla SPD parti gurubu'da bir karar aldı. Ama bu kararda heyetin sadece parlamenterlerden olması öneriliyordu. Bu doğrultuda DEVLET BAKANI ve DIŞİŞLERİ BAKANLIK yönetcileri ile görüşmelere devam edildi. Ertesi günün ne getireceği bilinmeyen bir yarıştı bu. GREVCİLER bağımsız kişilerden oluşan bir heyetten taviz vermek istemiyorlardı.

Dışişleri Bakanlığı bir parlamento heyetinin gitmesi halinde heyete Diplomatik destek sağlanacağını söyledi ve bunu yazılı olarak bildirdi.

Böylece bir HEYET talebi değişik şekilde kabul edildi. GREVE devam edilmeli ve " BİZİM istediğimiz heyet " için uğraşılmalımı idi yoksa greve sonmu verilmeliydi? Bu soru çok uzun tartışıldı.

GREVİN SONU

Mart başında Türkiyeye gidecek böylesi bir heyetin belirli avantajları vardı;
a) Diplomatik desteğe sahipti ve ceza evlerini ziyaret etme, mahkumlarla görüşme yetkisi

b) Belirli çevrelerle ilişki kurma kolaylığı ve ilişkiye geçecekleri kişilerin başlarına bir iş gelme ihtimalinin azlığı mevcuttu.

Ama bu heyetin belli mahsurlu yanlarıda vardı;

a) Heyete gerici CDU - CSU 'dan katılanlar vardı.
b) Heyet dönüşte muhtemel "Türkiyede demokrasiye dönülecektir vs" türünden laflar edecekti.
c) İşkenceler konusunda, istenilen doğru açıklamalar yapacakları şüpheli idi. Çünkü heyette bu işten anlayan kimse yoktu.

Bu noktalar üzerinde çok uzun tartışmalar yapıldı. Bizim istediğimiz UZMAN kişilerden oluşan heyetin DİPLOMATİK DESTEK almadan gitmesinin ise bir anlamı yoktu. (böylesi bir heyet GREVİN BAŞINDA bile yollanabilirdi çünkü 100'ü aşkın insan heyette yer almaya hazır oldüklarını söylemişlerdi.) Böylesi bir destekten yoksun bir heyetin TURİST kafilesinden farkı yoktu ve hava alanından hemen geri gönderilme ihtimali de büyüktü.
Ayrıca grevcileri şu tehlikeler bekliyordu;
a. Birçok şehir 30. gününü aşmıştı ve sağlık nedeni ile her gün 3-4 arkadaş grevi bırakmak zorunda kalıyordu.
b. Yollanacak heyet basında GREVCİLERİN ZAFERİ olarak yansıtılmıştı. Elbette bu heyetin gitmesi bizim zaferimizdi ama bu heyet istediğimiz heyet değildi. Kamuoyunu bu konuda kazanmak zordu.
c. Zaten genel yabancı düşmanlığı baskısı altında olan grevciler herşeyi bir anda elde etmenin mümkün olmadığını ve kamuoyunda '(destekleyen çevrelerde de) istenilenin elde edildiği inancının egemen olduğunu görüyorlardı. Bu eğer greve devam edilirse kazanılan büyük sempati ve desteğin kaybolması anlamına gelecek eylemi tehlikeye düşürecekti .
d. Hükümet çevreleri ile girişilen temaslarda varılacak en üstün noktaya varıldığı ve yeni şeyleri kopartmanın mümkün olmadığı anlaşıldı.

Ve böylece AÇLIK GREVİNE 10 Şubat 1981'de yapılan bir basın toplantısı ile son verildi.

Böylece uzun yorucu bir eylem başarı ile sona erdirilmişti. Bütün sorun yörelerde bu başarının örgütlenmesi idi .

haberler***yörelerden haberler***yörelerden

fransa

12 Eylül 1980 Cuma günü saat 04 te emekçi halkımızın düşmanı, kana doymayan faşist cunta darbeyle işbaşına gelmiştir. Haber Dünya ya Amerikan haber ajansları tarafından verilmiştir. Bu bile açıkça göstermektedirki, bu cunta gözü dönmüş A.B.D. emperyalizminin damgasını taşımaktadır. Faşist cuntanın başında Genelkurmay başkanı Kenan Evran vardır. A.B.D. ve I.M.F. nin emriyle ordunun üst kademelerine tepeden inme atamalarla getirilen faşist komutanlar yönetimi ele geçirmişlerdir.

12 Eylül Cuma günü sabahın erken saatlarinde Türkiye de faşist darbenin yapıldığını öğrendik. Hemen fransızca ve türkçe bildiriler basarak en geniş şekilde dağıtmaya ve darbenin niteliğini anlatmaya başladık. Aynı gün akşam saat 19.30 dolaylarında Türkiyelilerin yoğun olduğu Strassbourg semtinde bir korsan miting, arkasındanda 10 dakika süren bir korsan yürüyüş yaptık. 150 nin üstünde anti-faşist in katıldığı eylemde faşizmi lanetleyen sloganlar haykırıldı. Korsan yürüyüşü dağılırken ikinci bir korsan miting koymak için yer ve saat söylendi. Saat 21.30 da Paris'in turistik özelliklerine sahip St. Michel semtinde işlek bir dört yol trafiğe kapatılarak eylem gerçekleştirildi. İkinci korsan miting de daha çok fransızca ve fransızlara yönelik sloganlar atıldı. "Yaşasın enternasyonal dayanışma" "Kahrolsun Türkiye deki faşist cunta "vs. Korsan eylemler sırasında sürekli bildiriler dağıtıldı. Megafonla Türkçe ve Fransızca olarak darbenin niteliği anlatıldı.

Daha sonraki günler gelişmelere göre sürekli bildiriler basılıp geniş çapta dağıtıldı. ayrıca cuntanın demokrasiyi nasıl getireceğini soran afişler bastırıldı. Afişleme ve ona bağlı olarak en yakın iş çevrelerinden başlıyarak yaygınlaştırılan yazılama yapıldı. 16 Eylül günü Fransız kamu oyuna yönelik bildirilerle Paris'in önemli merkezlerinden biri olan Opera semtinde büyük meydana açılan caddede Amerikan bayrağı yakarak bir korsan miting daha konuldu. Fransız polisinin kaldırımdan izlediği mitingde trafik uzun süre aksatıldı. Amerikan bayrağı yakılırken birçok anti- faşist fransızlar korsan eylemini alkışlarıyla desteklediler.

20 Eylül Perşembe günü , Devrimci Yol sempatizanı Türkiyeli emekçilerden oluşan 500 kişi ile faşist cuntayı protesto yürüyüşü yapıldı. Yürüyüş boyunca devrimci marşlar söylendi, cuntayı ve faşizmi lanetleyen sloganlar atıldı. Bildiriler dağıtıldı. Yürüyüşün bitiminde Devrimci Yold'dan bir arkadaş cunta ve Türkiye, biz yurt dışındaki işçilere düşen devrimci görevler üzerine bir konuşma yaptı. Ayrıca yürüyüş için resmi izini alan ilerici CEDETİM örgütünden bir arkadaşta Türkiyeli devrimcilerin mücadelelerini desteklediklerini belirten bir konuşma yaptı. Devrim andı içildi. Enternasyonal marşı söylenerek yürüyüş bitirildi.

Cuntanın hemen ardından beş Ekim 1980 günü fransız hükümetinin ani vize uygulaması başlayınca vizeye ilişkin bildiriler hazırlandı ve dağıtıldı. Daha sonra sürekli toplantılarımızı yaptığığımız büyük bir salonda vize ve cunta üzerine kapalı salon toplantısı yapıldı. Cuntanın niteliği ve vize ile cunta arasındaki ilişki anlatıldı. Toplantıda emekçilerle vizeyi protesto için bir yürüyüş yapmaya karar verildi. İçinde çalıştığımız C.F.D.T. sendikası tarafından alınan izinle 14 Ekim Cumartesi günü 500-550 kişilik sempatizan kitlenin katılımıyla vizeyi protesto yürüyüşü gerçekleştirildi. Ekonomik, politik sloganlarımız ve Fransız devletinin yabancı işçi politikasının iki yüzlülüğünü teşhir için hayata geçirilen sloganımız "Fişleme , kontrol, sınırdışı etme, işte fransız devleti" sık sık atıldı. C.F.D.T. sendikası burada çalışma kartını alan yada almak üzere olan Türkiyeli işçilerin ailelerini getirmeleri sırasında vizenin doğuracağı engelleri



en aza indire bilmek için Fransız Dış işleri bakanlığında vize ve Türkiyeli emekçilerin durumlarını görüşmek üzere somut durumlara göre kesin tarihi saptanacak bir görüşme aldı.

Bu arada Ekim ayı içinde Paris'te bildiri dağıtarak emekçilerin Almanya'dan gelecek olan Ülkücü İşçiler Dernekleri Federasyonu genel başkan yardımcısı Ali Batman'ın 12 Eylül askeri darbesi ve islam konulu konferansına çağıran faşistlerin, bu gece için yapabilecekleri yazılama, afişleme ve bildiri gibi propaganda çalışmalarını engelleye bilmek için Dev -Yol sempatizanları, Ali Batman'ın geleceği güne kadar her gece şehri gezdiler. Böyle bir geceyi yapmalarına izin verilmeyen faşistler, yapmak istedikleri geceyi gerçekleştiremediler.

Faşist Cuntanın gelmesi ile birlikte, Paris'te kısa bir geçmişi olan devrimci çalışmaların ürününü daha örgütlü bir yapıya oturtmak , merkez leştirmek ve daha sağlıklı çalışmak için 16 Kasım 1980 Cuma günü Türkiyeli İşçiler Derneği hayata geçirildi. Yirminin üstünde yabancı ve fransız kitle örgütü temsilcileri ve Türkiyeli emekçilerin yoğun katılımıyla derneğin kuruluş kongresi yapıldı. Şu anda derneğimizin 450-500 üyesi vardır.

12 Ocak 1981 Pazartesi günü cuntanın faşist ve kanlı yüzünü Avrupa Demokrat kamuoyuna duyurmak, merkezi olarak Almanya'da 9 şehirde başlatılan açlık grevlerini desteklemek amacıyla açlık grevine girdik. Açlık grevi çerçevesinde Fransız Sosyalist Partisi Avrupa Parlementosu üyesi ve Sosyalist Parti grup sözcüsü Geoges Sarre ile ilişkiye geçildi, yapılan bilgilendirme üzerine 26 Ocak 1981 günü Strassbourg'da Avrupa Parlementerleri Konsey toplantısında Türkiye ile ilgili gerçekleri savunması sağlandı. Açlık grevi içinde ypılan iki basın toplantısı ile Türkiyede ki işkenceler ve katliamlar Fransız kamuoyuna anlatıldı. Basın mensuplarına hazırlanan bilgilendirme dosyaları verildi. Açlık grevi süresince ilerici Fransız örgüt ve kişilerden bir komite hayata geçirildi. Bu komite Türkiye'ye yönelik çalışmalar düzenlemektedir.Gene bu toplantıda alınan kararla 27 Şubat 1981 de Fransız kamuoyuna yönelik Türkiye ve Cunta üzerine bir toplantı yapılacaktır.

31 Ocak ta Strassbourg'daki arkadaşların düzenledikleri yürüyüşe Paris'ten 50 Dev-Yol sempatizanı arkadaş katıldık. Strassbourg'daki açlık grevide merkezi bir yürüyüşle sona ermiş oldu.

Paris DEVRİMCİ YOL Sempatizanları



Norveç'ten Atina'ya kadar tüm Avrupa'da Türkiye'deki Faşist Cunta protesto ediliyor. Yunanistan'ın Selanik ve Atina şehirlerinde de binlerce kişi Faşist Cuntayı lanetledi .

duisburg

İki ay önce Devrimci İşçide yayınlanan "Türken raus" ve yeniden yabancılar sorunu" başlıklı yazı yayınlandığından bu yana Ruhr bölgesinde yaptığımız seminerlerde, derneklerde yapılan tartışmalarda. Özellikle H.K. ATİF, DHB tarafından Köln de gerçekleştirilen Faşist Cunta'ya karşı eylem birliğine D.Y. Sempatizanlarının katılmaması kullanılarak D. İşçi artık Türk örgütleri ile çalışmayı reddediyor, sadece Alman solu ile çalışacak gibi ipe sapa gelmez sözlerle D. İşçiye karşı bir kampanya başlatmıştı. Onlara D.Y.'un böyle bir düşüncesinin olmadığını aksine Faşist Cuntaya karşı "birleşilmesi gereken" her kişi ve kuruluşla işbirliği yapılabileceğini anlatmamıza, harekete geçirilmesi gereken her kişi ve kuruluşu harekte geçirmeye çalışmanın Türkiye'ye yönelik bir çalışmanın özellikle almanları sokmaya çalışarak sürdürmenin en güncel görev olduğunu söylememize rağmen bu kampanya hala sürdürülmektedir. Üstelik bu defa "Açlık Grevini tek başlarına başlattılar" gibi lafları ekleyerek (Açlık Grevine karşı bu türden bir kampanyayı T.K.P.'nin Almanlar arasında sürdürmeye çalıştığını söylemek gerek) Ancak Açlık Grevinin elde ettiği başarı bu türden saldırıları (Hele ATİF'in D.Y. Burjuva örgütleri ile çalışıyor" gibi komik saldırılarını) hemen hemen susturdu. Alman Demokratları ile çalışmanın önemini (özellikle tüm gücümüzle Türkiyeye yönelik bir çalışmanın içine girmemiz gereken bir dönemde) en açık bir şekilde ortaya koydu.

"Türkiyeli örgütlerin çoğu alternatif bir politik hareketliliği sağlayabilecek yetenek ve uzak görüşlülükten yoksun kendi dört duvarları arasında deyim yerinde ise - Politikacılık - oynamaktan ufak hesaplar peşinde koşmaktadırlar"(D.İşçi S.11)

Evet yaptığımız eylemler ne kadar haklı ve güçlü olursa olsun şayet Alman kamuoyunu etkileyemiyor. Onların aktiv desteğini alamıyorsa Türkiyeye yönelik harcadığımız bu çaba tümüyle olmasa bile boşa gitmektedir. Üstelik gene D.İşçi de değinildiği gibi "Bu sorun sadece Türkiyeli örgütlerin değil aynı zamanda Alman Demokratlarınında sorunudur. Ve ancak beraber olunabildiği taktirde işin üstesinden geline bilecektir."

Özellikle Faşist Cuntanın işkence ve katliamlarına karşı onun gerçek yüzünü açığa çıkarmak için başlatılan Açlık Grevinin kazandığı politik başarı Faşist Cuntayı ve ona ekonomik yardım sağlayan Alman devletini yeterince rahatsız etmiştir. İşte bu yüzden önümüzdeki dönemde Türk örgütlerine yönelik saldırılar hızlandırılacaktır. Muhtemelen sivil faşistler yeniden devreye sokularak bu Terörizm - Anarşizm yaygaraları hızlandırılacaktır. Taki diğer önlemler gündeme gelene kadar. Çünkü onlar tarafından "Şu anda yabancı örgütlere karşı bir · ideolojik ön yok etme faaliyeti sürdürülmektedir. Bu örgütleri kamuoyunda iyice suçlu hale soktuktan sonra diğer önlemleri gündeme getirecektir. Özellikle Alman kamuoyunun Teröristlere duyduğu tepki bu konuda çok iyi kullanılmakta ve bir çok sol örgütün terörist olduğuna kamuoyu inandırılmaya çalışılmaktadır. (D.İşçi S.11)

Bu satırların yazılmasından 2 ay sonra Açlık Grevinin Bonn da sürdürüldüğü sırada 12.2.1981 Perşembe günü Duisburg da Dernekten çıkan 6 D.Y. tarftarı evlerine gitmekte iken aniden 2 taksinin üzerlerine geldiğini gördüler. Kendilerini kenara atarak zor kurtulan arkadaşlar üzerlerine gelenlerin önce sarhoş olduklarını düşünerek yürümeye devam ettiler ancak aynı arabalar tekrar üzerlerine gelince Faşistlerin kendilerini ezmek üzere yaptıklarını anladılar ve kendileri savundular. Arabalar caddede sürekli dönerek saldırıyorlardı. Bunun üzerine bir arkadaş polise haber verdi. Arabalar arkadaşlar tarafından tahrip edildi. Bu arada ATİF derneğinden arkadaşların katılmasıyla sayıları çoğalan arkadaşlar arabaların üzerlerine koşmaya başladılar. Arabaların tahrip olmalarına rağmen kaçmamaları ilgi çekici idi. Biraz sonra gürültüler üzerine tüm mahalle halkı dışarı çıkmaya başladı. Faşistlerin çoğunlukta olduğu mahallede bir kahvede toplanan Faşistler sayıları 60 - 70i bulunca saldırıya geçtiler bu arada arabalar sürekli dönerek arkadaşların üzerlerine geliyordu. Bu arada polis geldi. Anlatmak istediğimiz olay açısından en önemli olanı da polisin tavrı idi. Polisler olay yerine geldikten sonra Faşistlerin kullandıkları arabalar aynı saldırılara polis önünde devam ediyorlardı. 100'e yakın bir kalabalık toplanmıştı. Polis biraz sonra hiç birşey yapmadan uzaklaştı. Belkide bu kalabalıkta "yanlışlıkla" Faşistlerden birkaç kişiyi de tutuklamamak için.

Neden Faşist Cunta

II



Yazımızın ikinci kısmının hazırlanması sırasında elimize Devrimci Yol dergisi geçti. Dergide yer alan bir yazı bizim düşündüğümüz kısımları da içeriyordu.

Bu nedenle yeni bir yazı yerine Devrimci Yol dergisinde var olanları basmayı daha doğru ve uygun bulduk.

AYRICA YAZI SOL HAREKETLERİN GENEL BİR ELEŞTİRİSİNİ VE ÖZELEŞTİRİSİNİ DE YAPIYOR.
Bu bakımdan da yazının büyük bir dikkatle okunması gerekiyor.

12 EYLÜL DARBESİ, ABD EMPERYALİZMİNİN ORTADOĞU'DAKİ ÇIKARLARI DOĞRULTUSUNDA BİR HAREKETTİR.

Türkiye ABD emperyalizminin ekonomik-siyasi-askeri egemenliği (gizli işgali) altındaki bir ülkedir. Böyle bir ülkedeki herhangi önemli bir siyasi gelişmenin ABD'nin özellikle Ortadoğu'daki genel çıkarları ve politikaları göz önüne alınmadan değerlendirilemeyeceği açıktır.

12 Eylül'den önce Devrimci Yol'daki değerlendirmelerde çeşitli kereler, ABD'nin Ortadoğu'daki gelişmeler karşısında kendi konumunu ve egemenlik ilişkilerini koruyabilmek için yeni politikalar oluşturmaya yöneldiğine işaret edilmiş ve bunun sonucu olarak Türkiye'de bir "askeri faşist diktatörlüğün kurulmasının ABD çıkarlarına uygun düşen bir gelişme olduğu" belirtilmişti. Örneğin Mayıs 1979'da yayınlanan Devrimci Yol'da şöyle deniyordu:

"ABD'nin Ortadoğu'da ABD politikası (ve çıkarları) doğrultusunda davranacak bir Türkiye'ye duyduğu ihtiyaç açıktır. Türkiye'de ABD'nin (Ortadoğu) politikalarını hayata geçirecek bir hükümetin toplumsal ve siyasal bütün muhalefeti bastırması ve yok etmesi gereklidir. Bu ise ancak açık faşist bir *rejimle mümkün olabilir*. ABD ekonomik politik olanaklarıyla, askeri anlaşmalarıyla, *yerli işbirlikçileri, açık ve gizli faşist örgüt*lenmeleriyle ülkemizde açık Amerikancı faşist bir rejimin üzerinde oturacağı siyasi koşulları oluşturmak doğrultusunda mücadele etmektedir." **(Devrimci Yol, sayı 28, Mayıs 1979).**

12 Eylül darbesinin, Ortadoğu'da patlayan son İran-Irak savaşından hemen önce ve Türkiye'nin geleneksel Amerikancı dış politikasını yürüten AP azınlık hükümetinin dışişleri bakanı H.Erkmen'in gensoru ile düşürülmesinden hemen sonra gerçekleşmesi sadece bir "raslantı" olarak değerlendirilemese gerekir.

"Her şeyin ABD uzmanlarının öngörüleri ve planları ile önceden ayarlanan bir rota izlediğini" söylemek elbette doğru olmaz. Ancak hele cuntanın Amerikancı-NATO'cu karakteri çok iyi biliniyorken (basınımızdan öğrendiğimize göre "cuntanın beyni" Saltık paşa "bu kadar güzel basın toplantısı yapmayı" bile NATO'da öğrenmiş!) 12 Eylül hareketinin ABD ile ilişkisinin tartışmasız bir gerçek olduğuna da hiç şüphe edilemez. (3) Cuntanın Türkiye'de yaptığı herşey, işlediği her cinayet, halka uyguladığı her baskı ve zorbalık Ortadoğu'da ABD için güvenilir bir Türkiye yaratma çabası olarak da görülmelidir.
Cuntanın 12 Eylül darbesinden sonra yaptıkları da bunu açık bir şekilde kanıtlamaktadır. Kuşkusuz ki olayların ve 12 Eylül darbesinin bu yönü Ortadoğu'daki gelişmelerin tırmanışına paralel bir şekilde ilerde daha çok öne çıkacak ve bu konunun daha iyi bir şekilde gözlenip değerlendirilebilmesi mümkün olabilecektir...

12 EYLÜL DARBESİ İLE TÜRKİYE'DEKİ YÖNETİM BİÇİMİ ASKERİ BİR AÇIK FAŞİST DİKTATÖRLÜK HALİNE *DÖNÜŞMÜŞTÜR.*

12 Eylül darbesinden sonra, ülke yönetimi bütünüyle ordunun tepesindeki beş generalin elinde toplanmıştır. Meclis feshedilmiş, siyasi partilerin faaliyetleri durdurulmuş, sendikalar, (TÜSİAD gibi tekelci sermayeye ait örgütlerin dışındaki) dernekler *kapatılmış, seçimle gelmiş belediye başkanlarının ve bir çok mahalle muhtarının görevlerine* bile son verilmiştir... Özetle, siyasi faaliyet ve yönetim tekelci sermaye ve onun adına faaliyet yürüten generallerin dışında herkese yasaklanmıştır. (4)

Böyle bir yönetimin ancak açık bir diktatörlük olarak değerlendirilebileceği herhalde tartışmasız bir konudur. Ancak, özellikle cuntanın MHP yöneticilerini ve bazı MHP'li katilleri de tutuklamakta olmasının sonucu olarak bir çok sol çevre tarafından bugünkü yönetimin faşist bir diktatörlük olarak değerlendirilmesine karşı çıkılması muhtemeldir. Bu düşünce bugün halk kitleleri içerisindeki, cuntanın faşistlere de karşı olduğu, dolayısıyla tarafsız olduğu yolundaki geri bir eğilime de tekabül etmektedir.
Cuntanın (her türlü siyasi faaliyeti tekeline alması; bütün devrimci örgütlenmeleri-sendikaları dağıtması; grevleri, toplu sözleşmeleri durdurması; onbinlerce ilerici-yurtsever-devrimci insanı ve işçi liderlerini, aydınları tutuklatarak onlarcasını işkencelerde öldürtmesi; bir çoğunu astırıp onlarcasını dağlarda-sokaklarda kurşuna dizdirip katlettirmesi gibi terörist eylemlerinin yanısıra) bazı MHP'lileri de tutuklattırmasına bakarak onun bütün yaptıklarını "faşizm" kavramından ayrı bir şey olarak değerlendirmeye kalkmak kuşkusuz ki faşizmi sadece MHP ve onun etrafında gelişen sivil faşist hareketle sınırlı görmek şeklindeki eksik ve hatalı bir anlayıştan kaynaklanmaktadır.

Kuşkusuz ki Türkiye'deki askeri diktatörlük, bu yüzyılın ilk yarısında Almanya ve İtalya gibi ülkelerde ortaya çıkan faşist diktatörlüklerden oldukça farklıdır. Ancak (daha önceleri çeşitli kereler ve etraflıca açıkladığımız gibi) faşizm kavramının, çoğunlukla gelişmiş-bağımsız kapitalist ülkelerde raslanan ve orta sınıf tabanındaki sivil hareketlere dayanarak gelişen klasik örneklerdeki gibi devlet biçimleriyle özdeşleştirilmesi hatalı bir anlayıştır. Bu hatalı anlayışa sahip olanlar ülkemizde de faşizmi *MHP ile sınırlı bir kavram olarak ele alırlar.* Oysa Türkiye'de de özellikle son dönemlerde aşağıdan yukarıya doğru bir sivil faşist hareket gelişmekle birlikte, faşizm kavramı daha ziyade egemen sınıflar yönetiminin geleneksel biçimlenişine uygun bir nitelik olarak da ortaya çıkmaktadır. (5) Bu durumda faşizm kavramının (belirleyici bir konumda bulunan tekelci burjuvazinin özelliklerinden kaynaklanan) oligarşinin bu geleneksel devlet yönetimi ilkelerinden bağımsız olarak ele alınmasını, *ülkemizdeki* somut duruma uymayan eksik ve hatalı bir anlayış olarak kabul etmek gerekmektedir. Cuntanın MHP'ye *karşı da bazı uygulamalara girişmesini, "cuntanın faşizme de karşı olduğu"* şeklinde yorumlayan çevrelerin yanılgılarının temeli de bu hatalı anlayışın bir sonucu olarak, faşizmi sadece MHP ve onun etrafında gelişen sivil faşist hareketle sınırlı bir olgu olarak değerlendirmekte yatmaktadır.

Oysa MHP etrafında gelişen sivil faşist hareket esasta tekelci burjuvazinin ve devletin resmi politika ve uygulamalarının bir sonucu olarak (ve bu politikalara paralel bir şekilde) başlatıp geliştirilmiştir. Komando kamplarının, komünizmle mücadele derneklerinin örgütlendirilip geliştirilmesi, sol hareketlerin gelişmesini bastırabilmek için reaksiyoner -karşı- bir sağ hareket örgütleme şeklindeki egemen sınıf politikalarının doğrudan bir sonucu olarak ortaya çıkmıştır. 12 Eylül'den önce sürdürülen bütün faşist saldırı ve katliamlar, devlet ve ordu içindeki faşist örgütlenmelerin doğrudan desteği ile yürütülmüştür. Bugün de cuntanın devrimci halk kesimlerine yönelik saldırıları, işkencelerde onlarca kişinin öldürülüp yüzlercesinin sakat bırakılması, sokak aralarında, dağbaşlarında kurulan pusularla onlarcasının katledilmesi aynı devletin aynı görüşleri taşıyan faşist görevlileri tarafından gerçekleştirilmektedir. Bizzat MGK içinde MHP görüşlerini savunan generaller vardır.

Peki, MHP ve yandaşı faşist örgüt yöneticilerinin de 12 Eylül'den sonra tutuklanması nasıl açıklanacaktır?

Burada önem taşıyan bir kaç nokta üzerinde durmakta yarar vardır.

Yukarda değindiğimiz gibi, sivil faşist güçler, egemen sınıfların devrimci hareketlerin gelişmesini önlemek ve kitleleri baskı altında tutmak şeklindeki politikalarının bir aracı olarak, özellikle gizli faşizmin gündemde olduğu dönemlerde (devlet kuvvetlerinin "yardımcısı" olarak!) "görev" yapmaktadırlar. Aynı görevlerin resmi devlet güçleri ve ordu tarafından açıkça yürütüldüğü açık faşist diktatörlük dönemlerinde ise bu sivil saldırı çetelerine (doğal olarak!) ihtiyaç duymamaktadırlar. (Hatır*lanacağı gibi, 12 Mart'tan sonra da aynı durum söz* konusu olmuş, MHP ve komando teşkilatlarının faaliyetleri, saldırıları o dönem için durdurulmuştu.)

12 Eylül'den sonra (12 Mart döneminden farklı olarak) MHP ve yandaşı katliam örgütlerinin dağıtılması için çaba gösterildiği şeklinde bir görüntü yaratılmasına çalışıldığı görülmektedir. Cunta bir yandan 12 Eylül'den önce sivil faşist çetelerin yaptıklarını kendi adamlarına yaptırıyor; bir yandan da MHP yöneticileri hakkında tutuklama kararı aldırıyor...
Bizce bütün bunların anlamı da çok açıktır. 12 Eylül'e kadar geçen süreçte, sivil faşist güçlere karşı halklarımızın içinde öylesine büyük bir tepki ve nefret birikmiştir ki, cunta bu faşistlere de karşı olduğu imajını yaratmadan, halkın yüreğindeki bu fırtınayı dindiremez, ve asla "başarı"ya ulaşamaz. Yani gerçekte, cuntanın esas amacı ve görevi, işçi sınıfını ve halkı sindirmek ve devrimci hareket*leri ezip dağıtmaktır.* Bunu yapabilmek için halkın gözünde *tarafsız* bir görüntü yaratmak, faşistlere-MHP'ye karşı olduğu izlenimini yaratmak zorundadır. Bu şekilde anti-faşist halk kesimlerinin devrimci güçlerle yaklaşımlarını önlemeye, devrimci güçleri tecrit etmeye çalışmaktadırlar.

Cuntanın MHP'ye karşı olan uygulamaları bir yönüyle bir "savaş hilesi"nden başka bir şey değildir. Çünkü bir yandan Türkeş ve adamları kamuoyunu tatmin etmek için göstermelik bir şekilde tutuklanırken, kendileri onların yapmaya çalıştıkları şeyleri onların yapabileceklerinden kat kat fazla olarak gerçekleştirmektedirler.
Unutmamak gerekir ki, Hitler de iktidara geldiğinde, kendisinin örgütlediği SA kıtalarını dağıtarak bir çok yöneticisini öldürtmekten çekinmemişti... Elbetteki iki olay arasında farklı yönler çoktur. Ama bu örnek sadece, cuntanın bugüne kadar ortada görülen sivil faşist hareket hakkındaki uygulamalarına bakarak, onun faşizme karşı olduğu şeklinde bir sonuç çıkarılamayacağını yeterince kanıtlar.

Üzerinde durulması gereken bir nokta da, cunta içindeki ayrılıklarla ilgilidir. Cuntanın ordu içindeki MHP taraflılarıyla kendilerini "kemalist" diye lanse eden kesim arasındaki bir uzlaşma sonucu oluştuğu bilinmektedir. Bu "ikilik"ten kalkarak, cunta hakkında "olumlu" hayallere kapılmanın da budalalıktan başka bir şey olmadığı açıkça ortadadır. *Her iki klik halka karşı her türlü melaneti* işlemek için anlaşmışlardır.

Cuntanın MHP'ye karşı tutumu ile ilgili olarak, işaret edilebilecek bir nokta da şudur: Yukarda değindiğimiz gibi, MHP ve etrafında kümelenen sivil faşist örgütler ve onlar tarafından uygulanan faşist terör, tekelci burjuvazinin haldeki egemenlik siyasetlerinin bir parçası olmakla birlikte, özellikle buhranın derinleştiği son dönemlerde, bunalıma sürüklenmiş orta sınıf kesimleri içinde yayılan bir taban da bularak, sahip olduğu göreli bağımsız niteliği *belirli ölçülerde* gelişmiş ve aşağıdan yukarıya *doğru iktidarı ele* geçirme doğrultusunda, mevcut durumu zorlamaya başlamıştı. Böyle bir gelişme, son tahlilde, gene, tekelci burjuvazinin damgasını taşıyacak bir hareket olmakla birlikte, bugünkü durumda taşıdığı riskler nedeniyle tekelci burjuvazi tarafından tercih edilmemiştir. (Ortadoğudaki ve Türkiye'deki sınıflar mücadelesinin mevcut dengeleri gözlendiğinde, bu risklerin hangi boyutlara ulaştığını görmek zor değildir: Türkiye'de faşist güçlerin ülkeyi bütünüyle hakimiyet altına almaya yönelik saldırılarına karşı ortaya çıkan direniş, iç savaşı sonunun nasıl biteceğini bilmedikleri *bir olay haline getirmiştir.)*

Açık MHP yanlısı bir darbenin ise, sadece toplumun en geniş kesimlerinin değil, ordu içindeki -özellikle tabandaki- geniş anti-faşist kesimleri de, şiddetle harekete geçirerek kısa süre içerisinde tam bir fiyaskoyla sonuçlanması (12 Eylül'den önce yazımızda da işaret ettiğimiz gibi) açık bir şeydi. Bu durumda, tekelci burjuvazi kendisi için denenmiş ve gelenekleşmiş bir özellik taşıyan "sağa da-sola da karşı"(!) bir ordu müdahalesini tercih etmiş ve haldeki çıkarlarını korumak için sivil faşist çetelerini geçici bir süre için de olsa "gözden çıkarmış" tır.
Bu sonuç, aslında MHP'nin kendi çabalarının bir sonucu olarak da meydana gelmiştir. Daha önce (Devrimci Yol'un 27. sayısında) değindiğimiz gibi MHP güçlerinin temel açmazları "tekelci burjuvazinin bugünkü tercihleri ile, aşağıdan yukarı gelişen kitle hareketine dayalı 'klasik' bir faşist program /MHP'nin kendi iktidar programı/ arasındaki çelişkilerde toplanıyor"du, ve faşistler bu açmazı aşabilmek için, tekelci burjuvazinin haldeki tercihlerini kendilerine çevirecek yönde bir sürekli "çırpınış" içindeydiler. Bu amaçla, "açmazlarını" çözebileceklerine inandıkları bir "askeri darbe"yi getirmek için çırpınıp durmuşlardı. Şimdi MHP kurmaylarının, uğrunda onca kan döktükleri cunta tarafından "misafir" edildikleri yerde, eski mantıklarının devamı olarak, tıpkı bir askeri darbeyi zormak için tekelci burjuvazinin mümtaz siması A. İpekçi'yi öldürttükleri gibi (solculara mal edilebilecek...) siyasi suikastler düzenlemenin gerekli olduğunu düşünüp düşünmediklerini, ya da, eskiden akıl hocalığı yapan hangileri ise ona dönüp "peki, biz şimdi ne yapacaktık?" diye sorup sormadıklarını bilemeyiz. Ama şimdiden kesin birşey söylemek doğru olmasa bile, Türkiye'deki sivil faşist hareketin (MHP ve Türkeş etrafında biçimlenmiş olan) bir döneminin sona ermesi pek ihtimal dışı bir gelişme sayılmamalıdır.

Kuşkusuz tekelci burjuvazi sivil faşist hareketi bütünüyle gözden çıkarmış değildir. Zaten cunta, MHP üst yöneticilerine küçük "fiskeler" vururken, faşizmin tabanı büyük ölçüde korunmaktadır. Hatta cuntanın yaptıkları söyledikleri herşey ideolojik olarak olsun, pratik olarak olsun bu faşist temeli güçlendirici bir öz taşımaktadır.
12 Eylül öncesinde sivil faşist çetelerin sınıflar mücadelesi açısından oynadığı rol şimdi cunta tarafından devranıldığına göre, cuntanın müdahaleleri, Türkiye'deki sınıf mücadelelerini yeni boyutlara sıçratacaktır. Bugünkü durumun sınıflar mücadelesinin ve iç savaşın daha ileri boyutlarına doğru gelişmesi kaçınılmaz bir şey olarak görünmektedir. 12 Eylül öncesindeki Devrimci Yol'un son sayısında işaret edildiği gibi "Bugün ordunun doğrudan müdahalesi yaşanan çatışmaları daha da derinleştirecek ve iç savaşı bugünkü yaygın boyutlarından daha ileri boyutlara, daha yaygın ve kitlesel silahlı çatışmalara doğru götürecektir."

12 EYLÜL HAREKETİ ve DEVRİMCİ MÜCADELE

Yukarda ifade ettiğimiz gibi 12 Eylül darbesinin başlıca amacı ülkede derinleşen buhranla birlikte hızla yükselen devrimci halk muhalefetinin ve devrimci hareketlerin ezilip dağıtılmasıdır. 12 Eylül darbesi ve "MGK" cuntası bu amacına ulaşabilecek midir? Emekçi-yoksul halklarımızın devrimci mücadelesi ne yönde gelişecektir?
Bu sorunun karşılığı kuşkusuz ki, cuntanın saldırılarına karşı, devrimcilerin verecekleri mücadele ile de ilgili birşeydir. Bu yüzden yukardaki soruların karşılığına geçmeden önce ülkemizdeki sol hareketlerin 1975-80 yılları arasındaki durumunun kısa bir değerlendirmesini yapmayı gerekli görüyoruz.
12 Eylül hareketinin niteliği-amacı ve kime karşı olduğu daha ilk andan beri, en azından siyasi mücadele ile bir ölçüde ilgilenen herkes tarafından görülüp anlaşılabilmekteydi. Buna rağmen ve üstelik yakın tarihteki 12 Mart deneyine rağmen, böyle bir faşist askeri darbe hareketi içte ve dışta yoğun bir tepki ile karşılaşmadan gerçekleşmiştir. Dışarısı, yani şu ünlü "demokratik kamuoyu" (!) bir yana, ama içerde geniş anti-faşist halk kesimleri içinde, hiç değilse ilk dönemlerde cuntaya karşı tereddütlü-hayır-hah bir eğilim ortaya çıkmıştır. Emekçi anti-faşist halk kesimlerinin, geçici de olsa, böyle, cuntaya ilk başta rahat çalışma fırsatı veren tamamen ters bir psikolojik eğilim içine girmelerinde (objektif koşulların, burjuvazinin demagoji ve şaşırtmalarının, ideolojik-psikolojik-tarihi v.s. sebeplerin dışında!) devrimci hareketlerin, solun eksikliklerinin, yanlışlarının da payı, rolü ve "sorumluluğu" yok mudur? Emekçi halklarımız için aydın bir geleceği isteyen herkes, bu sorunun karşılığını -en başta kendisinden başlayarak- aramak zorundadır!
Öncelikle belirlemek gerekir ki, Türkiye'de olağanüstü tarihi gelişmelerin yaşandığı bir dönemde genel olarak sol hareket olumsuz çizgiler sergilemiştir. Olağanüstü boyutlara ulaşan bölünme, devrimci mücadeleyi bir kurt gibi kemirerek zayıf düşüren iç kavgalar, teslimiyetci-oportünist eğilimlerin yanısıra, dar-rekabetçi sorumsuz eylem anlayışlarının olumsuz etkileri ve nihayet genel olarak faşizme özel olarak da gelişi açıkça gözlenen faşist darbe hareketine karşı ortak bir mücadele çizgisi etrafındaki bir cephe birliğinin sağlanamaması temel olumsuzluk noktalarını oluşturmuştur.

Özellikle 1974 sonrası koşullarında, uluslararası düzeyde solun bölünmüşlüğünün etkileri ile keskin boyutlara ulaşan bölünmelerin ve 12 Mart döneminde sol hareketin yenilgisi sonucu meydana gelen ayrışmaların devrimci mücadelenin gelişimi üzerinde derin etkileri olmuştur.
Sol içi kavgalar başlangıçta Çin ve Sovyet yanlılarının birbirlerini "sosyal faşist-maocu bozkurt" olarak değerlendiren sakat anlayışın bir sonucu olarak doğmuş, ilk başından bu yana şiddetle karşı çıkmamıza rağmen önleyemediğimiz bu sorumsuz eğilimlerin (egemen sınıfların-polisin de teşviki ve kışkırtmaları ile) yayılması neticesinde bütün guruplar arasındaki mücadelelerin bir parçası haline gelmiştir. Bölünmelerin (sakat anlayışların bir sonucu olarak) iç kavgalara dönüşmesi, bir yandan devrimci hareketleri bir kurt gibi kemirerek zayıflatırken, diğer yandan halk kitleleri içindeki düzene karşı yükselen tepkilerin devrimci harekete yönelmesini önleyerek bozucu bir rol oynamıştır.
Teslimiyetçi-oportünist eğilimler özellikle başlangıçta faşist saldırılara karşı direniş mücadelesinin gelişmesini önlemeye çalışmışsa da, genç Devrimci Hareket geliştikçe devrimci görüşler de yaygınlaşmış, oportünist görüşlerin etkinliği kırılabilmiştir. Buna karşılık bu sağ-oportünist eğilimler özellikle "demokrat aydın" çevreler içinde olumsuz eğilimlerin yayılmasında başlıca rolü oynamıştır. Sağ oportünizm, ülkede faşist saldırılara karşı yürütülen mücadeleyi "sol terörizm" olarak değerlendirmiş, "sol ve sağ teröre" karşı çıkılarak terörizmin-iç savaşın önlenmesini önermiş ve böylece cuntanın ideolojik-politik demagojisini oluşturan görüşlerin özellikle küçük burjuva aydın çevreler içinde belirli bir etkinlik sağlamasına yardımcı olmuştur.
Öte yandan "aktivizm", "THKP-C'nin hakiki savunuculuğu" gibi gerekçelere dayanarak bir çok küçük burjuva gurup tarafından yürütülen ve sadece herhangi bir gurupçuğun reklamını yapmayı amaçlayan sorumsuz eylem anlayışlarının da olumsuz-bozucu etkileri üzerinde önemle durmak gerekir. Türkiye'de devrimci mücadelenin içinde bulunduğu durumda devrimci eylemlerin temel hedefi-amacı, emekçi halk kitlelerinin devrim saflarına çekilmesi olmalıdır. Devrimci eylemin doğruluğu ve yanlışlığı da bu amaca hizmet edip etmemesi ile belirlenir. Geçtiğimiz dönem içinde devrimcilik adına faaliyet yürüten bir çok gurup bu noktayı dikkate almadan, eylemlerinin siyasi sonuçlarını hesaba katmadan ve sadece kendi siyasi guruplarının ismini burjuva gazetelerinde geçirmekle sınırlı bir anlayışla hareket edebilmişlerdir.

Aynı şekilde, Türkiye devrimci hareketinin içinde bulunduğu aşamada devrimci eylemlerin halk yığınlarında olumlu psikolojik-siyasi etkiler uyandırarak onların devrim saflarına çekilmesine yol açabilmesi için, haklı bir savunma çizgisine (pasif ve durağan değil, aktif bir devrimci savunma çizgisine) uygun bir anlayışla yürütülmesi gerekli iken; gene aynı rekabetçi eylem anlayışlarına sahip guruplar tarafından yürütülen ve ancak fantezi olarak değerlendirilebilecek eylemler de, halk kitlelerini devrimci mücadeleye yanaştıracak sonuçlar yaratmak yerine, tersine, kitleler içinde tedirginlik havasının yayılmasına, olayları durduracak bir otoriter yönetimi bekleme eğilimlerinin güçlenmesine yardımcı olmuştur. Keza, devrimcilik adına esnaf vb. gibi orta sınıf kategorisi içinde yer alan halk kesimlerinden zorla para toplama, tehditle kepenk kapattırma gibi, devrimcilerin bütün çabalarına rağmen bir türlü bütünüyle önlenemeyen sorumsuz eylemler de sonuç olarak olarak sadece karşı devrim güçlerinin işine gelen sonuçlar yaratmıştır.
Özetle özellikle sağ oportünist gurupların ihanetleri, burjuvazinin "anarşi ve terör" demagojisinin küçük burjuva aydın çevrelerde yayılmasına hizmet etmiş, "devrimci eylem" adına ortaya konan bazı sorumsuzlukların da katkısıyla emekçi kitleler içindeki cuntaya karşı hayırhah tavırların oluşmasına yardımcı olmuştur.
Bu noktada, küçük burjuva aydın kesimleri içinde etkinlik sağlayan gerici güçlerin politikalarına yedeklenme eğilimi üzerinde de durmak gerekir. Binlerce yurttaşımızı katleden faşistlerin halkımızın başına bela kesildiği; Tanilli gibi, Doğan Öz gibi, B. Cömert gibi yüreği ile beyni ile halkının yanında yer almış sevgili insanlara, yurtsever aydınlarımıza alçakça saldırılar düzenlediği bir dönemde, aydınlarımız hiç de iyi bir sınav vermemişlerdir. Bir çokları faşist saldırılar karşısında korku ve yılgınlığa kapılarak, faşistlere karşı tavır koymaktan kaçmış; her faşist katliamdan sonra, faşizme açıkça cephe alacak yerde (kendilerinin de öldürüleceği korkusuyla) sadece faşistlerin işine yarayan soyut bir "anarşi ve terör" yaygarasına kapılmışlardır. 1979 da İpekçi'nin Milliyet'i, soyut bir "TERÖRİST" tipini yılın "olumsuz" adamı olarak seçmişti; tarihin acı bir olayı olsa gerek, İpekçi'yi öldüren faşist yakalandığında "ben bir bireysel teröristim" diye ifade vermişti. Bir ünlü karikatürist -Bedri- kendisine karşı bir saldırı düzenlendikten sonra faşistler aleyhine çizmekten vazgeçmiştir. Böylece bütünüyle faşist saldırıları özendirici nitelikteki tavırlar içinde bulunan (ve bir çoğu yurt dışına kaçan) aydınlarımız arasında, "olayların devlet tarafından önlenmesi" fikri yaygınlık kazanabilmiştir. (Bu fikirlerin, gerici güçlerin olayları -yani mücadeleyi- önlemek için yürüttükleri baskı politikaları ile nasıl bir paralellik taşıdığı şimdi herzamankinden daha açık olsa gerekir: cunta sanki bu kalem erbablarının dileklerini yerine getirmek için, fütursuzca kan döküp-asıp kesiyor!)
Aydınlarımızın yeri emekçi halkların, işçilerin, gençlerin yanıdır. Eğer bir ülkenin aydınları, sanatçıları, emekçi halkın saflarına kazanılamazsa, faşizme karşı mücadelenin de kazanılması kolay olmaz. 1975-80 arasında elbette bir çok gurur verici örnek de vardır. (Faşistlerin saldırıları sonucu kötürüm kalarak oturduğu tekerlekli sandalye ile yurda döndüğünde "mücadeleyi ölünceye kadar sürdüreceğim" diyen bir ses hala sevinçle yüreklerimizde çarpar!) Ama bu konudaki sınırlı çabalarla, aydın çevreler içinde gerici güçlerin ideolojik baskısını tam olarak önlemek mümkün olamamış, ve bu olgu, cuntanın cinayetleri, işkenceleri, düpedüz hukuka aykırı zorbalıkları karşısındaki bugünkü "aydın suskunluğu"nun temellerini oluşturmuştur.

Üzerinde durulması gereken bir olumsuz nokta da kuşkusuz işçi sendikalarının içinde bulunduğu durumdur. Yıllardır işçi hareketine musallat edilmiş bulunan ekonomizm ve sendika ağalığı, giderek azalmış olsa bile, esas olarak etkinliğini sürdürmüştür. Bu durum işçi kitlelerinin faşist baskı ve saldırılara karşı harekete geçmesini önleyen bir rol oynamıştır. (Üstelik cunta işçilerin grev ve toplu sözleşme haklarına saldırırken sendika ağalığının olumsuz görüntüsüne de bir kalkan olarak, bir gerekçe olarak da kullanmıştır.) Bu olumsuzluk kuşkusuz işçi sınıfı içerisinde Devrimci görüşlerin ve Devrimci Hareketin güçlenmesine paralel olarak giderilebilecek bir şeydir.

Nihayet, üzerinde önemle durulması gereken en önemli noktalardan bir tanesi de devrimci halk güçleri arasında genel olarak faşizme karşı, özel olarak da koşulları adım adım oluşturulan faşist bir askeri darbeye karşı tutarlı bir direniş cephesinin oluşturulamamış olmasıdır. Oportünist guruplar tarafından oluşturulmuş engelleri bozgunculukları etkisiz hale getirerek aşamamış olmamız bizim en büyük eksikliğimizi oluşturmuştur. Faşizme karşı bir direniş cephesinin geliştirilmesi doğrultusundaki çabalarımız oportünist-revizyonist guruplar tarafından oluşturulan sayısız engelle karşılaşmıştır. Çeşitli dönemlerde faşizme karşı ortak direniş eylemleri örgütlemek için ortaya koyduğumuz çabalar saçma sapan gerekçelerle engellenmiştir. (Örneğin, 1 Mayıs'larda ortak kutlama ve eylemler bir sloganın yürüyüş sırasında atılıp atılmaması ile ilgili bir yazılı protokol (!) oluşturulamaması yüzünden(!!)- ve bir başka seferinde faşist baskı ve saldırılara karşı beraberce direnileceğini ifade eden bir ortak bildirinin yayınlanması -"tdkp-iö"nün devrim talepleri bildiriye yazılmadığı için (!) mümkün olmamıştır, vs., vs...) Gene daha önceleri de ifade ettiğimiz gibi, gelişi adım adım izlenen bir askeri darbeye karşı devrimci gurupların arasında bir ortak siyasetin belirlenmesi de sağlanamamıştır. (Devrimci Yolu'un Mart 1980'de Türkiye'de bir askeri darbe ortamına girildiğini saptayarak, böyle bir gelişmeye karşı ortak bir direniş çizgisinin belirlenmesini, bir askeri darbeyi kışkırtmaya yol açacak türden eylemlerden sakınılarak, bir askeri müdahale imkanını daraltacak yönde geniş-etkili ve kitlesel direniş eylemlerinin yaygınlaştırılmasını önermiştir. Bu önerimiz HK, Dev Sol gibi guruplar tarafından kendi taraftarlarına "D. Yol cunta gelecek diye mücadeleyi durduralım diyor, direnişleri engelliyor" şeklinde yorumlanarak (!) sunulmuştur.)
Böyle bir ortam içinde faşizme karşı devrimci bir direniş cephesi içinde yer almaları gerektiği düşünülen bazı gurupların, askeri darbenin tezgahlandığı günlerde, Devrimci Yol'un direniş komiteleri konusundaki görüş ve önerilerinin "ne kadar kötü, ne kadar karşı devrimci ve ne kadar provokatif" olduğunu anlatan ortak bildiriler dağıtmakla meşgul olmalarında şaşılacak bir şey olmasa gerekir... Bütün bunları "yakınmak için" yazıyor değiliz. Yukarda söylediğimiz gibi tam bir dejenerasyona tekabül eden bu tür olumsuzlukları aşamamış olmamızı, bizim en büyük eksikliklerimizden biri olarak görüyoruz. Bu tür zararlı-bozguncu eğilimler her zaman olabilir. (Oportünizmin görevi bu!) Bizim eksiğimiz bu tür eğilimlere karşı mücadeleyi yeteri kadar ciddiyetle ele almamak, hatta bunları küçümsemek olmuştur. (Küçümsemekten de çok, bize göre apaçık ortada olan şeylerin aynı şekilde herkes tarafından da görülen şeyler olduğunu düşünmüş, oportünist gurupların saflarındaki insanların gurup psikolojisi içindeki içine kapanıklığını ve körlüğünü ortadan kaldıramamışızdır.)

Türkiye devrimci hareketi yeni ve zor bir döneme girerken, bütün bu olumsuzlukların üzerinde ısrarla durulması gereklidir. Devrimci mücadelenin 1975-80 dönemi içinde katettiği büyük gelişmeler, ancak bu olumsuzluklar önümüzdeki dönemde aşılabildiği takdirde daha ileri boyutlara ulaştırılabilir. Geçtiğimiz dönem içerisinde, Türkiye'de yaşanan bunalım ve toplumu bütün yönleriyle kapsayan sarsıntılara paralel olarak Devrimci Mücadele büyük bir gelişme göstermiş, daha önceki dönemlerle kıyaslanmayacak boyutlara ulaşmıştır. Faşizme karşı teslimiyetçi çizgiler yukarda değinilen olumsuz etkileri dışında yenilmiştir. Faşist güçlerin ülkeyi bütünüyle egemenlikleri altına almaya yönelik terör-saldırı-katliam ve yıldırma kampanyaları karşısında güçlü bir direniş mücadelesi yurdun her tarafında gelişmiştir. (Egemen sınıfların 12 Eylül'de resmi güçlerini bütünüyle devreye sokmaları, bir yönüyle de, bu güçlü devrimci direniş hareketi yüzünden, eski yöntemleri ve sivil faşist saldırı çeteleri ile halkı teslim alıp sindirmenin kolay olmayacağını anlamaları, ve giderek derinleşen iç savaşın sonunun nasıl biteceği belli olmayan bir yönde geliştiğini görmelerinin de bir sonucu olarak meydana gelmiştir.) Halkın devrimci muhalefeti, devrimci potansiyel, büyük ölçüde henüz örgütsüz bir durumda da olsa muazzam boyutlara ulaşmıştır. Sol hareket saflarında faşizme karşı güçlü bir birleşik devrimci direniş hareketi oluşturma fikri egemen hale gelmiştir. (Bugün her guruptan, faşizme karşı emekçi halklarımızın özgürlüğü ve kurtuluşu için sonuna kadar savaşmaya kararlı yüzlerce kişi devrimci saflarda birleşerek devrimci mücadele için büyük ve yepyeni bir güç kaynağı yaratmaktadırlar.)
Böylesine geniş boyutlara ulaşan bu olumlu gelişmelerin, devrimci mücadeleyi (bunalımdan devrimci bir çıkış yoluna doğru) daha üst noktalara sıçratabilecek şekilde geliştirilebilmesi, işaret ettiğimiz olumsuzlukların zararlı etkilerinin giderilebilmesine, devrimci hareketin eksiklerinin tamamlanabilmesine bağlıdır.
Bu konuda, bugüne kadar, hangi gurubun safında bulunmuş olursa olsun, kendisini halkına ve devrime adamış herkese önemli görevler düştüğüne şüphe yoktur. Bugüne kadar hiç kimseye faydası olmadığı yeterince anlaşılmış olması gereken sakat eğilimler, düşmanca tutumlar rekabetçi anlayışlar artık kesinlikle bir tarafa bırakılmalıdır. Devrimci hareketin, burjuvazinin amansız saldırılarıyla yüz yüze olduğu bir dönemde, süratle ve mutlaka toparlanması, halkımızı açlığa ve zulme mahkum etmeye çalışan, alçakça cinayetler işleyen

devamı arka sayfada



Neden Faşist Cunta

Baştarafı Sayfa 11'de

cuntaya karşı güçlü bir birleşik **DEVRİMCİ DİRENİŞ CEPHESİ**'nin oluşturulması kesinlikle gerekli hale gelmiştir. Cuntanın her cinayeti, her saldırısı, bu yöndeki bir birlik ve mücadele çağrısı olmalıdır.

Cunta mutlaka yenilecektir. Çünkü uzun vadede başarıya ulaşma şansları ve uygulamaya çalıştıkları politikaların başarıya ulaşabilmesinin koşulları hemen hiç yok gibidir.

Bunu kendileri de biraz gördükleri için olsa gerek, telaş içinde saldırmaktadırlar. Her halde bir an evvel, kısa vadeli de olsa bazı "başarılar" elde etmenin, sonucu değiştirebileceğini sanmaktadırlar. Oysa, (bugün için alternatifsiz olmaları, ilk anda, darbenin yarattığı şokun sonucu kitlelerin cuntaya karşı tepki göstermekten çekinmeleri, küçük burjuva çevrelerin cuntaya karşı -can güvenliğinin sağlanacağı, ekonomik sosyal sıkıntıların giderileceği şeklindeki- bazı beklentiler içinde bu*lunması gibi nedenlerle) bazı kısa vadeli başarılar* elde edebilseler bile, bu, onların geleceğini değiştirmeyecektir. *Darbenin yarattığı şaşkınlık* süratle dağılmaktadır. Küçük burjuva kesimlerin beklentileri cuntanın varlık nedeni olan Turgut Özal'ın IMF patentli "24 Ocak kararları" doğrultusunda sönmektedir; ekonomik sosyal sorunlar konusundaki kabiliyetlerinin sokaklardaki işportacıları kovalamakla sınırlı olduğu görülmektedir; 12 Eylül öncesinde faşist terörün yarattığı gergin havanın sivil faşist çetelerin ortadan çekilmesi sonucu yumuşaması sonucunda kitlelerde meydana gelen kısmi rahatlama, cuntanın cinayetleri-işkenceleri-katliamları ile giderek bozulmakta, onun yerini cuntanın terörist baskısı almaktadır... Sonuç olarak ilk başta cuntanın kısmen lehine olan geçici hava ve yanılsamalar dağılmakta, bunun yerine hala birçoklarının yüksek sesle söylemeye çekindiği güçlü bir muhalefet yükselmektedir. Cunta bu yüzden bütün umudunu devrimci hareketleri kısa vadede ezmeye bağlamıştır. Kısa sürede ne kadar çok adam yakalar, ne kadarını işkence ile, asarak, kurşuna dizerek öldürebilirse o kadar çabuk başarıya ulaşabileceklerini sanmaktadırlar. Bu yüzden telaş içinde saldırıyorlar: İki ayda onlarca yurtseveri işkence odalarında öldürdüler, 3 kişiyi astılar, onlarca kardeşimizi dağlarda sokak*larda katlettiler; yasa, hak-hukuk vs., hiç bir şey* dinlemeden asıp kesiyorlar.

Cunta emekçi halklarımıza karşı çirkin bir hareket, adi bir saldırıdan başka bir şey değildir. Halka her türlü hakareti, her türlü zulmü uygulamaktan çekinmiyorlar. Belediye başkanlıklarını, muhtarlıkları bile halkın elinden zorla gaspederek, yerlerine emekli generalleri, emekli albayları getiriyorlar. *Bu kokuşmuş sömürü düzenini, bir avuç soy*guncunun saltanatını, adeta açıkça bütün bir halkı asker postalları altında ezerek, süngü zoruyla ayakta tutmaya çalışıyorlar.

Böyle bir şeyi elbetteki başaramayacaklardır. Bunların yapmaya çalıştığını daha önce 12 Mart'çılar da denemiş, fakat bütün yaptıkları ile devrimci mücadelenin 12 Mart öncesinkinden daha büyük bir hızla gelişmesinden başka bir sonuç yaratamamışlardır. Üstelik şimdi devrimci mücadele o dönemle kıyaslanmayacak ölçüde geniş boyutlara ulaşmıştır. Sol görüşler, emekçi halk kitleleri içinde, çe*şitli devrimci gurupların bünyesinde örgütlenmiş* olandan da çok daha büyük bir etkinlik taşımaktadır. *Cuntanın her uygulaması milyonlarca emek*çinin özgürlük-bağımsızlık-demokrasi ve insanca yaşama isteğini daha da güçlendirecektir. Aklı başında herkes gibi halkını seven bütün subaylar bile, daha şimdiden cuntanın akıl almaz zorbalıklarına *karşı çıkmaktadırlar. 12 Mart'çılar "rüzgar" ekip* "fırtına" biçmişlerdi. Bunlar ise "fırtına" ekiyorlar, "kasırga" biçeceklerdir...

12 Mart dönemi, kitleler içinde hızla yükselen özgürlük ve demokrasi özlemlerine yalandan da olsa sahip çıkan Ecevit'i iktidara sürüklemişti. Şimdi ise Devrimcilerin görevi, cuntanın yoksul halklarımıza karşı yürütmekte olduğu bütün saldırılara karşı, emekçi kitlelerin yüreğinde büyümekte olan özgürlük, demokrasi ve insan gibi yaşama özlemlerini, emekçi halkın kendi iktidarına doğru esen bir kasırgaya dönüştürmek için sonuna kadar savaşmaktan başka bir şey olmayacaktır.

DEVRİMCİ YOL

DİP NOTLAR:

(3) Buna rağmen başlıca (tarihi!) görevleri emperyalist ve tekelci çevrelerin çıkarlarını gütmek olan generaller önlerine gelen herkesi "vatan hainliği" "satılmışlık" gibi sıfatlarla karalamaktan bir an bile geri durmuyorlar. Yıllardır bu ülkenin bağımsızlığı ve özgürlüğü için savaşan ve bir avuç amerikan işbirlikçi-si-soygun çetesi karşısında bütün bir halkın özgürlüğünü, onurunu ve insanca yaşama hakkını savunan devrimcilere savurdukları "hain, alçak, satılmış" gibi bayağı küfürlerle herhalde kendi satılmışlıklarını, kendi amerikancılıklarını gizleyebileceklerini sanıyorlar.

Ama bugün yurtseverlik, orta okullardaki yurttaşlık bilgisi kitapları seviyesini aşmayan bir kaç bayrak şiiri okumakla, Atatürkçülük üzerine arkası gelmez boş nutuklarla elde edilebilecek bir şey değildir. (Amerikancı-tekelci çevrelerin çıkarlarını gütmenin işçi sınıfına ve devrimcilere pervasızca saldırmanın, koca bir halkı açlığa ve zulme mahkum etmenin adına "Atatürkçülük" deseniz bile, bu şekilde yurtseverlik değil, ancak "emperyalistlerin-sömürücülerin uşağı" adını hakkedebilirsiniz. Bir zamanlar İran'daki Şah'ın despot generalleri gibi siz de tarihe böyle geçeceksiniz.) Yurtseverlik ise şimdi, sadece milyonlarca işçinin, yoksul halkların özgürlüğünü, insanca yaşama hakkını, kendi kaderlerini özgürce belirleme haklarını savunanların sahip olabilecekleri bir sıfattır.

(4) Daha önce de belirttiğimiz gibi, 12 Eylül darbesi devletin eski anayasal statüsünü bütünüyle dağıtmışken, MGK tarafından yayınlanan bir bildiride eski anayasa ve yasaların geçerli olduğu, ancak kendilerinin bu yasa ve anayasa kurallarına uymayacakları açıklanmıştır. Böyle açıklamak zorundadırlar! Çünkü kendi yaptıkları, yani 12 Eylül'den beri eski yasalara göre "Anayasayı ve TBMM'yi cebren ortadan kaldırmak" suçu olarak tanımlanan TCK'nın 146. maddesinin ihlalidir. İlginçtir ki, eski anayasayı, meclisi ve yasaları zorla ilga eden cunta, 146. maddeye dayanarak, yeni anayasayı ilga etme suçundan dolayı *idam kararları çıkarmakta, adam asmaktadır!*

(5) *Emperyalizme bağımlı yeni sömürge bir ülke olan Türkiye'de burjuva egemenliğinin temellerinin za*yıflığından dolayı, burjuva demokrasisi ilkeleri hiç bir zaman geçerli olmamaktadır. Egemen sınıflar emekçi kitleler üzerindeki hakimiyetlerini, burjuva demokrasilerinin genel olarak geçerli olduğu yerlerde olduğu gibi işçi sınıfı ve emekçi kitlelere bazı ekonomik tavizler tanıyarak değil, kitleler üzerinde doğrudan açık baskı yöntemlerine dayanarak sürdürebilmektedirler. Çünkü belirli ekonomik tavizlerle tepkileri emilip-bastırılamamış kitlelerin (yoğunlaşıp yükselmesi kaçınılmaz olan) muhalefeti karşısında, sömürü düzenini rahatça sürdürme imkanı bulamayacaklardır. Başlıca bu gibi sebeplerle, gelişmiş kapitalist ülkelerde belirli buhran dönemlerinde gelişen faşizm, bizim gibi yeni sömürge niteliğindeki ülkelerde, devlet yönetiminin ağırlıklı bir özelliği, eğilimi olarak ortaya çıkmaktadır: Burjuva demokrasilerine ait hak ve özgürlükleri hiç bir şekilde tanımayan bir yönetim şekli sürekli olarak gündemde tutulmaktadır; ordu daima yönetimin asli bir unsurudur; sıkıyönetimler hep gündemdedir; daima bir general devlet başkanı seçilir; ülkede bazen burjuva demokrasilerine ait bazı unsurların yürürlükte olduğu, bazı hak ve özgürlüklerin (hasbelkader) kullanılabildiği, siyasi partilerin ve parlamentonun faaliyette olduğu dönemler olmakta; ama bu gibi "normal" durumlarda bile asker çoğunluğundan oluşmuş bir kurul (MGK) devletin en üst-esrarlı organı olarak, devlet yönetiminde tayin edici bir rol oynamakta, sıkıyönetimler-baskılar-yasaklar hiç eksik olmamaktadır; egemen sınıfların hakimiyetleri, tekelci burjuvazinin çıkarları tehlikeye düştüğü anda ise ordunun tepesindeki generaller iki de bir ülkenin idaresine doğrudan müdahalede bulunmaktadır, vb. vb...

İşte 12 Eylül'den sonra ortaya çıkan askeri-cunta yönetimi de, tekelci burjuvazinin egemenliğini sürdürebilmek için gündeme getirilmiş, burjuva demokrasisi çerçevesi içine girebilecek olan bütün demokratik hak ve özgürlükleri bir tarafa bırakmış ve her yönüyle açık zorbalık yöntemlerini esas almış bir yönetim şekli olarak (klasik faşist diktatörlüklerden farklı da olsa), ancak ve ancak sömürge tipi bir faşizmin açık bir uygulaması olarak değerlendirilebilir.

Evet, 12 Eylül'den önce de Türkiye'de burjuva anlamda da olsa demokrasi mevcut değildi; emekçi kitleler üzerinde gene devletin baskı ve zorbalığı hüküm sürüyordu; kitlelere siyasete katılma ve örgütlenme özgürlüğü tanınmıyordu; bütün devrimci yayın organları yasaklanmıştı; İnsanlar fikirlerinden dolayı zindanlara atılıyor, işkence ediliyor, kurşuna diziliyordu; Fatsa örneğinde olduğu gibi, emekçi kitlelerin kendi yönetimlerine bilinçle sahip çıktıkları zaman, kendi "seçim" ve "demokrasi" anlayışlarına ait ne varsa bir çırpıda çiğneyip atarak nasıl azgın domuzlar gibi çılgına döndüklerini bütün dünya açıkça görmüştü: "parlamenter"-"hür" "demokratik" rejim (!) sadece bütün bunların üzerindeki ince bir tül perdeden ibaretti, vb, vb... 12 Eylül hareketiyle değişen şey, bu ince "demokratik(!) örtü"nün de kalkarak Türkiye'deki egemen sınıflar iktidarının, burjuva devletinin baskı ve teröre, işkence ve zulme dayalı bir kölelik rejimi olduğu gerçeğinin iyice açığa çıkmasından başka bir şey değildir.

Cunta'nın Ekonomi

Yerli ve yabancı tekellerin sömürü düzenini korumak, onarmak ve yine onların çıkarına disipline etmek amacıyla işbaşına gelen Generaller Cuntası bu uğurda bir çok eylemlere girişti. İşçi sınıfının tüm temel hak ve özgürlükleri ortadan kaldırılırken, yasalardaki bir dizi değişikliklerle emekçi *halka saldırıldı*. Ama tüm bunları yaparken cunta, işçi sınıfının ağzına " bir kaşık bal çalmayı" veya en azından çalıyormuş gibi görünmeyi ihmal etmedi. Yapılan bütün yasa değişiklerinin temel iki amaca hizmet ettiği ise çok açık.

Bunlardan ilki OECD ve İMF'nin daha geçen yılın Mart ayından beri direttiği yeni krediler için şart koştuğu direktiflerin yerine getirilmesi, ikincisi ise Türkiye halklarının yükselen mücadelesi karşısında acizliği iyice ortaya *çıkan devlet mekanizmasının yeniden onarılıp güçlendirilmesi*.

"*Amacımız idari kararlara değil, serbest pazar* güçlerine dayanmak, özel sektörü teşvik etmek ve aynı zamanda Türkiye'yi sanayi, tarım ve petrol alanlarında yabancı yatırımlara açmaktır. Bunlar politika yönlendirilmesinde çok güçlü değişikliklerdir. Geçmişte kamu sektörü himaye görmüş, planlama ve kontroller alt düzeylere kadar inmiş, yabancı yatırımlar teşvik edilmemiştir."

Evet yukarıda Turgut Özalın sözlerinde açıkça anlatılan bu yeni politakayı hayata geçirmek görevini Cunta dört elle üstlendi.

Toplu sözleşmelerin ortadan kaldırılması, orta sınıfları daha ağır yüklerin altına sokmayı amaçlıyan, yeni vergi yasaları, ve ithallatta serbestleşmeye yönelik yeni teşvikler Cuntanın yaptığı yasa değişikliklerinin başlıcalarıdır.

1) 12 Eylül sonrasında bilindiği gibi Türk-İş dışındaki bütün sendikalar kapatıldı. Cunta son olarak 21 Aralıkta yeni bir yasa çıkartarak açık kalan tek sendika Türk-İş'ide pratikte *işleyemez hale getirdi. 275 sayılı Toplu söz*leşmesi *grev ve lokout* yasası değiştirilinceye kadar yürürlükte kalacak olan bu yasa "Süresi dolan toplu sözleşmelerin, sosyal zorunluluk halinde yeniden yürürlüğe konulmasına ilişkin yasa" adını taşıyor. Ve başına "geçici"...! ilavesi yapılarak da yumuşatılmaya çalışılmış. İşçi ücretlerinin ve sosyal haklarının sosyal zorunluluğa göre düzenlenmesi yetkiside yine bu yasayla Yüksek Hakem Kuruluna verildi. 9 kişiden oluşan Yüksek Hakem Kuruluna Türk-İş'ten iki üye katılıyor. Diğer 7 üye ise Hükümet ve İşveren temsilcilerinden oluşacak. Hükümet temsilcilerinden biri DPT Sosyal Planlama dairesi Başkanı Kazım Oskay. Koyu bir MHP'li olan Oskay, aralarında bugün sıkıyönetim tarafından da aranmakta olan sayısız Faşist-Militanı DPT'ye yerleştiren kişidir. Üstelik Sosyal planlama Dairesi Başkanı Oskay direktiflerini Devlet Planlama Teşkilatından sorumlu Başbakan yardımcısı Turgut Özal'dan almaktadır.

Turgut Özal'ın ekonomik reçetesinde ise İMF nin direktiflerine uygun olarak, işçi ücretlerinin şu veya bu şekilde ama mutlaka dondurulması yer almaktadır. Öyleyse Yüksek Hakemler Kurulunun, Toplu sözleşmelerde takınacağı *tavırı şimdiden bilmek için kahin olmaya hiç* gerek yoktur.

***Yeni yasanın işçi sınıfına açıkça saldıran* diğer maddeleri ise şöyle:**

a) "Bu kanunun yürürlük süresince, toplu sözleşme çağrısı yapılamaz, yetki isteminde bulunulamaz".

b) "Toplu iş sözleşmelerinin (yürülükte bulunanlarda dahil olmak üzere) devletin ülke ve *milleti ile bütünlüğü*, milli güvenlik, kamu düzeni ve genel asayişe aykırı hükümleri, kanunlarla suç sayılan fiilleri teşvik ve himaye eden hükümleri .... Yüksek Hakem Kurulunca iptal edilecek." Bu pratikte neleri getirebilir, örneğin:

"Milli güvenlik ve kamu düzenine" aykırı bir uygulama olduğu sıkıyönetim güçlerince söylenegelen 1 Mayıs İşçi Bayramı yasaklanacak. 141 ve 142 maddelere muhalefet eden işçilerin işten atılmamasını garanti eden maddeler, toplu sözleşmelerden çıkartılacak. Böylece gözlerine kestirdiği her işçiyi işveren rahatça işten atabilecek.

c) 275 sayılı toplu iş sözleşmesi, grev ve lockout kanunu ile, diğer kanunların bu kanuna aykırı hükümleri, bu kanunun yürürlüğü süresince uygulanamaz. Yani yanlız 275 sayılı yasa değil, işçi sınıfının yeni yasaya ters düşen bütün hakları ortadan kaldırılacak.

d) Bir işyerinde varsa işyeri ve işkolu sözleşmelerinin ikisininde yürürlülük süresi sona ermedikçe, bunlardan birinin yürürlüğe konması için Yüksek Hakem Kuruluna başvurulamıyacak". Yani bundan böyle her işkolu için bir tek sözleşme imzalanacak bütün işyerlerinde geçerli olacak. İşçilerin hakları asgari düzeyde eşitlenecek.

e) "Toplu iş sözleşmelerinin, ücret ve ücret ekleri ile sosyal yardımlara ilişkin hükümlerinde, ülkenin ve işletmenin içinde bulunduğu ekonomik durum, sosyal durum, geçinme endeksleri, vergi kanununda yapılan değişikliklerin gelirlerde meydana getirdiği fark, ve fiilen ödenmekte olan ücretler ve diğer *gelir unsurlarının genel* seyri göz önünde tutulacaktır." Yorum açık. Bu *maddeyle artık işverenler ve devlet yetkilileri, ülkenin veya işletmenin içinde bulun*duğu ekonomik ve sosyal durum gerek*çesiyle, işçileri kanunen açlığa ve sefa*lete terketme hakkına sahiptir.

Evet, *cuntanın toplu sözleşmeler* yasasıyla işçi sınıfına getirdikleri kısaca bunlar, ve bu yasa geçici imiş...! Belki yıllar sonra budana budana kuşa çevrilmişte olsa, işçi halklarının geri verileceğini, Demokrasiye döneceğimizi, generaller yine de vaad ediyor sağolsunlar.

Bir yandan işçi sınıfının temel hak ve özgürlükleri gaspedilirken, diğer yandan, işçi örgütlerine ve liderlerine yönelik saldırılar yoğun bir şekilde devam etmektedir. Gözaltında bulunan 600 DİSK yöneticisinin tutuklama kararları yıldırım hızıyla askeri mahkemelerde verilmektedir. Tutuklanan ve işkenceden geçirildikleri yabancı basında yer alan DİSK yöneticilerinin arasında DİSK Genel Başkanı Baştürk, Fehmi Işıklar ve Rıza Güven gibi tanınmış isimler de var.



Ayrıca *yasa dışı bir örgüte üye oldukları ge*rekçesiyle, Bağımsız Metal-İş Başkanı İsmet Yılmaz, Tümaş İş Genel Başkan yardımcısı Hüseyin Dolu, Bağımsız Bank İş Başkanı Atilla Onur, Genel sekreteri Atilla Aksel, Mali sekreteri Koner Doğan, ve genel sekreter yardımcısı Recai Varlı tutuklandı. Aralarında Maden-İş, Bank-Sen,Yeraltı Maden-İş, Devrimci sağlık-İş sendikalarının başkanlarının da bulunduğu bazı sendika liderleri hakkında gıyabi tutuklama kararı verildi. Dev-Metal Sen Genel sekreteri Yaşar Okçuoğlu ise işkencede *katledildi*.

2) Yeni gelir vergisi yasası ve işçi emeklilerine zam yaygarası.

Cunta tıpkı Kıdem Tazminatlarını sınırlayıp sonrada bir çok işyerinde hala ödenmemiş olan % 70 avans ödemesini büyük tantanalarla gündeme getirdiği gibi, şimdide toplu sözleşmeleri ortadan kaldıran yasayı açıklamadan önce boyalı basında büyük başlıklarla reklamını yaptırarak işçi emeklilerine zam ve gelir vergisi tasarısında yapacağı değişikliklerden bahsediyor. Gelir vergisi yasasında yapılan değişiklikle sadece ücretliler için geçerli olan aylık 150 lira indirim tüm yükümlüler için (ücretliler dahil) 4500 liraya yükseltildi. Ve genel vergi indirimi ise 540 liradan aylık 1500 liraya yükseltildi. Gelir vergisi tarifelerinde yapılan bir değişiklikle de 1 milyon liralık gelir için yılda %60 olan gelir vergisi %40 olarak saptandı.

Politikası ve Türkiye Halklarına Getirdikleri

Ancak yine yeni yasaya göre yeni gelir vergisinin ücretlere yansıması, sadece 12 Eylülden önce Toplu Sözleşme imzalamamış olan işçilerde olacak o da 1981 Mart ayından sonra. 12 Eylülden önce toplu sözleşme imzalamış olan işçileri ise Cunta cezalandırıyor. Şöyleki vergilerdeki indirimlerin bu işçilerin ücretlerine yansıması Toplu Sözleşme sürelerinin bitiminden sonra olacak, ve farklar 1982 mali yılı içinde yani 1983 Mart ayında kendilerine ödenecek. Yani hem parasal artış ücretlere geç yansıyacak hemde bu hızlı enflasyon koşullarında, 1983 Mart ayı içinde hala bugünün parasal değerine göre ödeme yapılacak.

Bu yasayla özellikle Türk-İş yöneticileri, işçi kitleleri ve kamu oyu önünde güç durumda kalırken, bir yetkili bile "söz konusu yasanın işçiler arasında ayrılıklar yaratacağını ve ücretini arttırma çabalarını baltalayacağını" söylemek zorunda kaldı. Yeni vergi yasasının getirdiği bir başka olumsuzlukta eskiden ikramiyelerin tutarı göz önüne alınarak kesilen gelir vergisinin şimdi ikramiye tutarı ne olursa olsun, herkesten %40 olarak kesilmesi.

Son derece gösterişli bir biçimde Asgari ücretleri vergi dışı bırakacağını söyleyen cunta bunu hala yapmadı.

Bir yandanda karlı dağdan kar bağışlar misali %100 enflasyon hızının olduğu bir ülkede işçi emeklilerinin aylıklarına %40 bir zam yapacağını açıklıyarak kargaları bile kendine güldürdü. Sosyal sigortalar kurumu yasasına eklenen bir madde ise, şimdiye kadar bedava olarak aldıkları ilaçların parasının, bundan böyle %20 sini işçilere ceplerinden ödetiyor. Bütün bunlar Avrupalı sendikacılarında şimşeklerini Türk-İş üzerinde topladı.

İşçi sınıfı aleyhine alınan tüm kararlardan Türk-İş'in sorumlu olduğunu, tüm bu kararların "hür sendikacılık" anlayışına ters düştüğünü söylediler. Şide'nin sert eleştirilere maruz kalması ve yapılan ard arda toplantılardan sonra Türk-İş sözüm ona bir uyarı bildirisi yayınlıyarak Cuntadan yardım istedi ve "Sendikaları, sendikacıları yetkisiz ve etkisiz bırakarak, işçi hakları korunamaz ve üretimde artış sağlanamaz" demekle yetindi.

Öte yandan yeni yasalarında koruyuculuğu altında işverenlerin, işyerlerinde, uyguladıkları baskılarda yoğunlaşmakta. Cuntanın borazancısı Tercüman gazetesi bile bu konuyla ilgili olarak Türk-İş'e bağlı bir sendikanın başkanı eski AP milletvekilinin hazırladığı raporu yayınladı. Raporda, birçok işverenin uyguladığı manevi baskılar yanında işçileri keyfi işten çıkardığı yer almakta. Yemekler eskiye göre çok düşük kalitede çıkmakta, %60'lık zam emri birçok işyerinde uygulanmamaktadır denmektedir. Sendikacıların iş yerine sokulmadığını, çalışma şartlarının eskiye göre çok kötü olduğunu açıklayan raporda, şunlarda itiraf edilmektedir. "Bu tür teşebbüsleri işverenler eskidende denerlerdi, ancak sendikal faaliyetlerin kısıtlanması işverenlerin kötü heveslerine büyük ölçüde zemin hazırlamıştır."

İşte sağ basında bile böyle dile getirilen koşulları, Cunta yaptığı yasa değişiklikleriyle işçi sınıfına getirmiştir.

Generaller cuntası Sendikalar ve Derneklerden sonra saldırılarını köylülerin ve küçük üreticilerin ekonomik örgütü Köy-Koop'ada yöneltmiştir.

Köy-Koop yöneticileride "Bir sınıfın diğer sosyal sınıflar üzerinde baskısını amaçlayan cemiyet kurmak" suçuyla yargılandılar.

3) Yeni vergi yasaları:

1978'den beri egemen sınıfların vergi kanunlarında yapmayı öngördüğü değişiklikler de Cunta tarafından gerçekleştirildi. Büyük sanayicilerin talepleri doğrultusunda gündeme getirilen yeni vergi yasaları kısaca şunları amaçlamaktadır.

Sanayiciler lehine olarak, büyük toprak sahipleri ve eşraf kesiminin üzerindeki vergi yükünü arttırmak, 1980 yılında 300 milyar açık vererek enflasyonun körüklenmesine neden olan bütçe, Devlet aygıtının onarılması için yeterli değildi. Yeni gelir vergisi yasasının ikinci amacıda, egemen sınıfların içinde bulunduğu bunalımdan çıkması için gerekli harcamaları yapabilecek ..irlere sahip bir bütçenin yaratılması idi. 1981 yılında 1,581 trilyon olarak hesaplanan bütçe giderlerinin 1,36 trilyonun vergi gelirlerinden karşılanması amaçlandı. Vergi gelirlerinin payı 739 milyarlık 1980 bütçesinden ise 620 miyar lira idi. (Vergi gelilerinin toplam bütçe gelirlerindeki payı böylece % 84'ten %86'ya çıkartılıyor.)

Yeni gelir vergisi yasaları vergilerini düzenli ödeyen ücretlilerle, vergi kaçırması daha zor, ve kitabına uygun şekilde olan büyük şirketlerin dışında küçük ve orta işletmelerin ve serbest meslek sahiplerinin omuzlarına yükler getirmektedir. Son geçen sekiz yıl içinde ücretlilerin ödediği vergilerin payı milli gelir içinde %80,65 artmış buna karşılık gerçek gelirlerinde büyük düşüşler olmuştu. Artık ücretlilere daha fazla vergi yükünün yüklenmesi meşruluğunu yitireceğinden, ücretliler üzerindeki vergi yükünün bir parça azaltılmasına, ama azaltıldığına dair bir intibanın muhakkak bırakılmasına Cunta büyük özen gösterdi. Gerçekleştirilmeyen asgari ücretlerin vergi dışı bırakılacağı yaygarası da bunun en canlı örneğidir.

Tarım kesiminde ise propagandası yapıldığı kadar etkin bir vergilendirilmeye gidilmedi. Vergiden muaf tutulan arazi büyüklüğü ve hayvan sayısı düşürülerek, tarım kesiminden beklenen vergilerin yükü küçük çiftçilerin omuzlarına yüklendi.

Ücretlilere yapılan vergi indirimi ise, son olarak vergi indirimi yapılan 1968 yılına oranla bir hayli düşük. Vergi indiriminin 1968'deki düzeyini koruması için bir ücretliye yapılan vergi indiriminin 90 bin lira olmasını gerektirirken bu rakkam 70 bin 200 lira düzeyinde kaldı. Üzerinde henüz çalışmaların tamamlanmadığı, yapılması düşürülen diğer vergilendirmelerden sonra ise ücretlilerin gelirlerini bu yasalarla hangi düzeye indirileceği ortadadır.

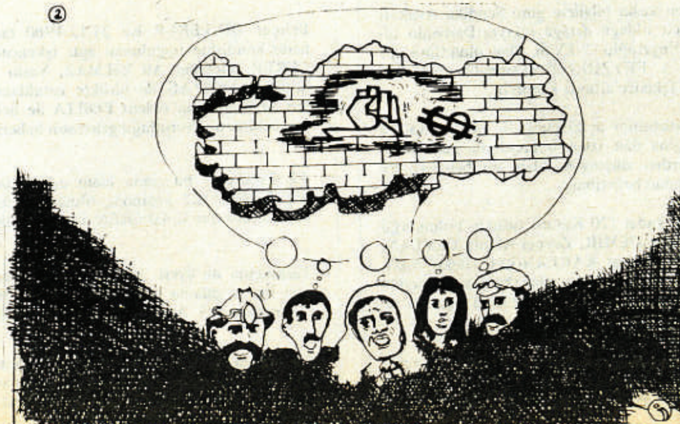
Yeni vergi yasasındaki en önemli maddelerden biri de serbest meslek sahipleriyle ilgili. Bundan böyle serbest meslek sahipleri gelirlerine göre 5 gruba ayrıldılar. Yıllık 50 bin ile 600 bin lira arasında vergi ödeyecekler. Ve vergiyi doğuran kazanç gerçekleşmeden vergiler mali yılın başında peşin ödenecek.

Bu yasaya tepki ise özelikle avukatlardan geldi ve İstanbul Baro Başkanı Apaydın, yasanın olumsuzluğu üzerinde açıklama yaparken 150 Avukatın meslekten ayrıldığı haberide gazetelerde yer aldı.

Kurumlar vergisi ise arttırılırken, döviz gelirlerinin fazlalaşmasını amaçlayan yeni önlemler alındı. Bundan böyle 250 bin dolar ihracat yapanların kazançlarından belli bir miktar vergiden muaf tutulacak. Kurumlar vergisi % 30den %35'e çıkartılırken yurda döviz sokacak faaliyetler teşvik edildi ve yurda döviz sokmıyan kurumlar cezalandırılmış oldu.

Yatırımlarda yapılan vergi indirimi ise tek bir amaç taşıyor. Tekelleşmeyi hızlandırmak. Yatırım indiriminden faydalanmak için konan asgari yatırım miktarı 250 bin liradan 20 milyon liraya çıkartıldı. Yani bundan böyle 20 milyon liradan az yatırım yapanlar vergi indiriminden yararlanamıyacak.

②



Ayrıca kapitalizmin gelişimini teşvik amacıyla normalde %30 olan yatırım indirimi, tarım kesiminde %40, eğer yatırımlar Güneydoğu ve Doğu Anadolu gibi geri kalmış bölgelerde yapılıyorsa %60 oldu.

Öte yandan bankaya yatırılan paraların faiz gelirlerinin vergileri arttırıldı. Banker kurtuluşlarının dağıttığı kar payları ve hisse senetlerinin elden çıkarılmasıyla elde edilen gelirlerde vergiye tabii tutuldu.

Yeni gelir vergisi yasaları ile Cunta, huzur can ve mal güvenliği vaad ederek desteğini aldığı orta sınıflara, hoşnutsuzluklara yol açacak ağır yükler yükledi. Özellikle "Vergi usul" yasasındaki değişiklikler, orta sınıfların kesinlikle vergi kaçırmasını engellerken, onların tüketimlerini de kısma çabaları taşımaktadır. Eskiden vergi ödeyenin gelirleri hakkında gösterdiği deliller yeterli sayılırken, şimdi yeni yasayla vergi ödeyence "ispat ve delil mükellefiyeti" yüklendi. Uzmanlar beyan ve delilleri yeterli bulmazlarsa vergi mükellefi ispatlamak zorunda.

Sözgelimi, orta gelirli bir vatandaş olduğu halde vatandaş çocuğunu pahalı bir özel okula gönderiyorsa veya özel arabası varsa, uzmanlar gösterdiği gelir beyanını yeterli bulamıyabilecek. Gösterdiğinden daha yüksek bir geliri olduğunu iddia edebilecek. Bunlardan başka Cunta vergi kaçakçılığını da hiç affetmiyeceğini, Santral Holding örneğinde olduğu gibi abartarak gösterdi. Herşeye evet, ancak Devletin otoritesinin sağlanması düzenli gelirlerinin olması şart diyen Cunta. Refik Bezmen ve 2 yeğenini tutukladı. Bu büyük ölçüde "Kızım sana söylüyorum, gelinim sen işit" misali vergi kaçıran küçük ve orta boy işletmelere göz dağıydı.

Bu arada Cuntanın küçük üreticilere açık bir saldırısıda tütün ekicilerini ilgilendirecek kararlarla oldu. Tütün ekim alanları sınırlandırıldı, avans ödemeleri durduruldu. Tütün stoklarını eritmek ve kaliteli tütün üretimini teşvik için alındığı açıklanan bu kararlar, çoğunluğu küçük üretici olan tütün ekicilerini, bir defa daha sefalete itti.

Kredi faizlerinin serbest bırakılması, faizler %50'ye kadar yükseltirken. Kredi faizleride buna bağlı olarak arttı. Ve herhangi bir bankada egemenlikleri olmayan, bankalardan kredi çekmek zorunda olan küçük ve orta büyüklükteki işletmeler, iflasın eşiğine sürüklendi.

Aralık ayını ise Cunta zam ayı ilan etti. Kömüre %30 - 50, benzine %10, şekere %20 - 25 demire %12, Ekmeğe büyük oranda (İstanbulda %50) zam yapıldı. Şekere yapılan zamlar ise pancar taban fiatlarinin 4 liraya yükseltilmesiyle haklı gösterilmeye çalışılıyor. Oysa pancar üreticilerine 1979 - 1980 yılından kalan borçlar bile hala ödenmiş değil.

4) İthalatta serbestleşme:

3 Ocakta açıklanan 1981'in yeni ithalat resimi önemli kararları içermekte. Turgut Özalın dış ticaret politakasında önemli bir adımı teşkik eden ithalatın arttırılması amacı bu kararlarında özü olmaktadır. Kısaca ithalatta, sanayiciler ve ithalatçılar için hangi malların ne kadar ithal edilebileceğini belirleyen KOTA sistemi kaldırıldı. Yerine herkese istediği maldan istediği kadar ithal etme hakkını tanıyan LİBERASYON sistemi getirildi.

Ancak böylesi bir ithalatı karşılayacak döviz kaynakları mevcutmu? Cuntanın ekomomistleri bu sorunun cevabını henüz bulmuş değil. Ticaret Bakanı Cantürk'de açıklamasında, yeni sistemin dış alımları kolaylaştırıp, fazlalaştıracağını ancak Döviz sıkıntısının aşılmamış bir problem olduğunu söyledi. Bunun dışında, dış alımları teşvik edici bir takım önlemler daha alındı. Bürokratik işler hafifletildi, ithalatçının Merkez Bankasına yatırması gereken paranın yüzdesi düşürüldü. Bu teminat oranı eskiden yüzde 15 - 30 arası iken şimdi yüzde 10 - 20 arası olarak tesbit edildi.

Ancak buna rağmen Döviz darboğazı, ödemeler dengesindeki kriz yüzünden ithallatın 1981 yılında yinede 9 milyarı geçemiyeceği Ticaret Bakanı Cantürk tarafından açıklandı. Bu 9 milyarın 4 - 5 milyarı ihracat, işçi dövizleri ve Turizmden elde edilecek kalanı ise yeni istenecek kreditlere bel bağlanarak temin edilecek.

Ayrıca ithalata ayrılan 9 milyarın 4,2 milyarı ise sadece petrole ayrılmış. Ancak petrol konusunda, Türkiyenin ortadoğuda değişen güçler dengesinde oynayacağı önemli rol itibariyle destek gördüğü açık. Irak petrol bakanı Hüseyin'in temsilcisi, Evren'le sıkı fıkı görüşmeler yaparken, Türkiyenin Iraktan 8,5 milyon ton petrol alacağı buna karşılık Iraka, Tarım, inşaat ve teknik alanlarda yardım edeceği anlaşmaya bağlandı. Bir yandan Brükseldeki NATO bakanlar toplantısına ortadoğu ve Türkiye konusunda kalın bir dosya sunulurken (12 Aralık) Suudi Arabistan Ekonomik konseyi Türkiyenin petrol açığını kapatacağını söylüyor. Ama öte yandan NATO Genel Sekreteri gazetelere uzun uzun demeçler vererek", Türkiyenin bir ortadoğu savaşında müdahale için en elverişli mevzii" olduğunu anlatıyor. ABD ile İran arasındaki görüşmeler yeni bir çıkmaza girerken, NATO savunma bakanı Türkiyeye yapılacak askeri yardımların arttırılacağını söylüyor, ve Güney Avrupa NATO kuvvetleri komutanı Türkiyeye resmi bir ziyarette bulunacağını açıklıyor.

ABD'in orta doğudaki yeni statüleri nedeniyle, tarihi düşman ilan edilen Yunanistanla, Türkiye biribirlerine tekrar gülümsemeye başladılar Kıbrısta. Maraş geçici olarak Yunanlılara bırakılırken, Yunanıstan başbakanı, Türkiye ile işbirliğine hazırız yollu demeçler vermektedir. Bu manzara, NATO'nun güney kolu Avrupa kanadında tüm sorunların çözümünün ABD tarafından ne kadar önemle ele alındığını sergilemektedir. Taraflara ise mükafatları hemen takdim edildi. Yunanistanın AET'ye tam üyelliğinin kabulu, ve Türkiyenin içine düştüğü petrol sıkıntısının tam bu arada çozülüp, petrol buluvermesi tesadüf olmasa gerek.

İşte tüm bunlar cuntacı generallerimizin ekonomi alanındaki başarıları. Veya başka bir deyişle halkımıza karşı yasalarla giriştikleri ekonomik saldırının tablosu. Ama halkımızın elinde avucunda kalan son lokmaya da göz koyan bu kanunlarda cuntacıları içine düştükleri çukurdan kurtaramayacaktır.

Ne Washınton'un parası, ne cuntacıların emirleri bu ekonomiyi krizden çıkartmaya yetmiyecektir.

impressum

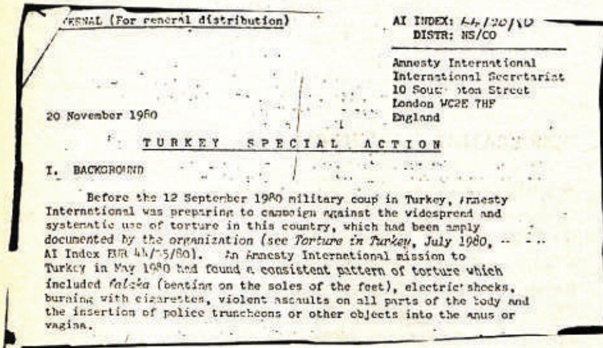
Devrimci İşçi
V.i.S.d.P.: S.Akhan
KAJEN 22, 2000 Hamburg 11

Erscheinungsdatum. 27.02.1981
Auflage. 15.000

Bağışlar İçin Konto Numarası:
Hamburger Sparkasse - L.Ulusal
Bankleitzahl: 200 505 50
Kontonummer: 1152/760 169

ai „amnesty international"
ULUSLARARASI AF ÖRGÜTÜ

Türkiye Raporu



(For general distribution)

AI INDEX:
DISTR: NS/CO

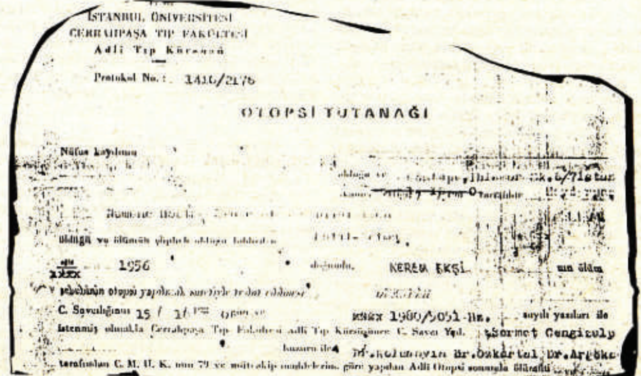
Amnesty International
International Secretariat
10 Sout ton Street
London WC2E 7HF
England

20 November 1980

TURKEY SPECIAL ACTION

I. BACKGROUND

Before the 12 September 1980 military coup in Turkey, Amnesty International was preparing to campaign against the widespread and systematic use of torture in this country, which had been amply documented by the organization (see *Torture in Turkey*, July 1980, -- AI Index EUR 44/05/80). An Amnesty International mission to Turkey in May 1980 had found a consistent pattern of torture which included *falaka* (beating on the soles of the feet), electric shocks, burning with cigarettes, violent assaults on all parts of the body and the insertion of police truncheons or other objects into the anus or vagina.



İSTANBUL ÜNİVERSİTESİ
CERRAHPAŞA TIP FAKÜLTESİ
Adli Tıp Kürsüsü

Protokol No.: 1416/2176

OTOPSİ TUTANAĞI

Nüfus kaydının

1956 doğumlu, KEREM EKŞİ un ölüm

C. Savcılığının 15 / 1980/5051-Hz. sayılı yazıları ile

istenmiş olmakla Cerrahpaşa Tıp Fakültesi adli Tıp Kürsüsünce C. Savcı Yrd. Sormet Cengizoly

huzuru ile Dr. Dr. Özkartal Dr.

tarafından C. M. U. K. nun 79 ve müteakip maddelerine göre yapılan Adli Otopsi sonunda

---

Amnesty International
Genel Sekreterliği

10 Southampton Street
London WC2E 7HF
Ingiltere

Türkiye Raporu

20 Kasım 1980

12 Eylül darbesinden önce Türkiyeye Mayıs ayında gönderdiğimiz heyet'in verdiği bilgiler ışığında bu ülkedeki işkence uygulamalarını geniş bir şekilde belgelemiştik (Folter in der Türkei, Juli 1980, ai Indez EUR 44/05/80)

Genellikle kullanılan işkence metotlarının Falaka, elektrik verme, vucutta sigara söndürme, dayak ve cinsel organlara cop sokma olduğu yine bu heyet tarafından tesbit edilmişti.

12 Eylül öncesi yapılan işkencelere karşı başlatmak istediğimiz kampanyayı Cuntanın işbaşına gelmesiyle iptal etmek zorunda kaldık. Ve 17 Eylül tarihinde general Kenen Evren'e bir mektup yazarak işkenceleri, işkence iddialarını araştırması, ölüm cezasını kaldırması ve politik tutukluların serbest bırakılması için Uluslararası Af Örgütü olarak çağrıda bulunduk.

Oysa o tarihten bu yana insan haklarının zedelenmesinin devam ettiği yolunda kaygı verici haberler almaktayız. MGK 28 Ekimde darbeden sonra 11.500 kisinin tutuklandığını açıkladı. Bunlardan 746'sının hüküm giydiği diğerlerinin ise davalarının devam ettiği veya sorgulamalarının bitmediği belirtildi. Hapishanelerde ve karakollarda 8 ölüm olayı ortaya çıktı. Bize göre bu ölüm olayları 12 Eylülden önce tespit ettiğimiz işkencelerin, 12 Eylülden sonra da daha da artarak sistemli bir şekilde uygulandığına bir işarettir.

İŞKENCE

12 Eylül öncesindeki hükümet döneminde işleyen "güvenlik aygıtı"ki bu ozamanki yaygın işkencelerin uygulayıcısı olarak biliniyor, 12 Eylül sonrasında da hiç bir değişmeye uğramadan görevine devam etmekte. Gözaltında bulundurma süresi kısa bir süre içerisinde 15 günden 30, 30 günden de 90 güne çıkarıldı. Bu süre içerisinde gözaltında bulunanların aileleriyle dahi görüşemedikleri de tespitlerimiz arasında. 8 ölüm olayının 3 ü ile ilgili yapılan resmi açıklamalarda bu kişilerin kendilerini Bursa Emniyet Müdürlüğünün penceresinden aşağıya attıkları belirtiliyor.

Bu üç olaydan biriyle ilgili elimize geçen kesin bilgilere göre Sendika Avukatı Ahmet FEYZIOGLU'nun işkence sonucu öldüğü ortaya çıkıyor.Darbenin olduğu 12 Eylül günü tutklanan Ahmet Feyzioğlu 2 Ekim günü öldü.Güvenilir kaynaklardan edindiğimiz bilgilere göre A. FEYZIOGLU ölümünden önce son 4 gün (son 18 saati kesintisiz olmak üzere) işkence altında kalmıştır.

Otopsi tutanağını hazırlayan devlet doktorunun açıklamasında vucutta falaka izleri, erkeklik organına elektrik verildiğine dair izler, böbreklerde zedelenme bulunduğu belirtiliyor. Yüksek bir yerden düştüğüne dair bir belirtiye ise vucutta rastlanmadığı ayrıca doktor tarafından belirtilmiş.

12 Eylülden bu raporun hazırlandığı güne kadar (20 Kasım) tutuklu bulunduğu sırada ölen kişilerden bazılarıda şunlar: Rıfat DEMİR, Zeynel Abidin CEYLAN, Hasan Asker ÖZMEN, Saadettin GÜVEN, Ahmet KARLANGAÇ, Bekir BAĞ, ve İlhan ERDOST. İlhan ERDOST'un 7 Kasım 1980 günü kafasına dipçikle vurularak öldürüldüğü biliniyor. Bu olayla ilgili olarak soruşturma açıldığı ve 2 işkence olayı ile ilgilide bir komiserin yargılandığı açıklandı.

amnesty international'in Türkiye'den aldığı haberlere göre Ahmet Karlangaç ve Saadettin GÜVEN işkence sonucu öldürülmüşler ve vucutlarında bunu ispatlayan işkence izleri görülmüştür. Oysa resmi açıklamaya göre bu kişiler intihar etmişlerdir.

Amnesty International
Nürnberg - Federal Almanya

15. Ocak. 1981

amnesty international Türkiye'deki hapishanelerden ve karakollardan gelen haberleri kaygıyla izlemektedir. Gelen haberleri 4 noktada toparlamak mümkündür:

1) İnsanlar düşüncelerinden ötürü tutuklanmaktadır.

2) Hapishanelerde ve polis karakollarında sistemli ve yoğun bir şekilde işkence uygulamaları vardır.

3) Tutuklanan birçok kişiden haber alınamamaktadır. Bu akibeti mechul kişiler hakkında bilgi almak mümkün değildir.

4) İdamlar gündemdedir.

Mayıs 1980'de, Türkiyenin 21 şehrinde sıkıyönetim olduğu zaman amnesty international Türkiyeye bir heyet yollamış ve bu heyet verdiği raporda bu ülkede işkencenin yoğun ve sistematik bir şekilde uygulandığını belirtmişti.

12 Eylül darbesinden sonra da amnesty international çok defalar MGK başkanı general Kenan Evren'e başvurarak işkence iddialarının incelenmesini idam kararlarının kaldırılması gerekliliğini hatırlatmıştı.

Ancak amnesty international sistemli ve yaygın bir şekilde işkence uygulamalarının devam ettiğini gözlemlemektedir. ERKAN KOCA ve BEHÇET DİNLERER'in işkence sonucu öldürüldükleri amnesty international'a gelen son haberler arasındadır.

Erkan KOCA 13 Aralık 1980 tarihinde Erdal EREN'in idamını protesto eden bir afişi asmak iddiasıyla tutuklanmış ve 15 Aralık 1980 tarihinde "beyinkanaması" sonucu ölmüştür.

Behçet DİNLERER ise 21.12.1980 tarihinde Ankara'daki bir askeri hastahanede kendisine uygulanan ağır işkencelerin sonucunda ölmüştür. Behçet DİNLERER, Mehmet Ali YILMAZ, Yasin KETENOĞLU, Bülent FORTA ve Selahattin KARATAŞ ile birlikte tutuklanmıştı. Bu dört kişininde işkence gördüleri ve bunlardan Bülent FORTA ile Selahattin KARATAŞ'ın sağlık durumlarının ciddiyetini koruduğu gelen son haberler arasındadır.

12 Eylül'den bu yana idam edilen insanların sayısı 4'ü bulmuştur. Seyhan SOYERGİN (22 yaşında), Mustafa Pehlivanoğlu (22 yaşında), Necdet ADALI (18 Yaşında) ve Erdal EREN (18 yaşında).

Türkiyenin de üyesi olduğu Avrupa parlamentosunun, üyesi olan ülkelere çağdışı bir uygulama olan idam kararlarının kaldırılması için yaptığı çağrıyı hiçe sayarcasına 13 Aralık günü Erdal EREN Ankara Merkez Cezaevinde asılmıştır.

Ölüm cezası ve işkence insanların en üstün hakkı olan "Yaşama hakkı'na indirilen bir darbedir. Avrupadaki her insan ve sorumlu politikacılar Türkiye'de insan haklarının zedelenmesine bir son vermek doğrultusunda harekete geçmeli, bunu kendilerine bir görev saymalıdırlar.

Türkiye'de işkence ve terör gün geçtikce artıyor

12 Eylül'de Türkiye'nin yönetimini ele geçiren askeri cunta, özellikle Kasım ayı başından itibaren siyasal kadrolar, demokrat ve yurtsever kişiler üzerindeki baskı ve terörü yoğunlaştırmaktadır. Sorgulama yerleri ve hapishaneler tam anlamı ile birer işkencehane haline getirilmiştir. Buralarda "sanık" ve "tutuklu"lara uygulanan maddi ve manevi işkenceler halk arasında büyük dehşet yaratmaya başlamıştır.

Cuntadan önceki dönemlerde devlet terörü ve sivil faşistlerin katliamlarına karşı mücadele eden, demokrasi ve sosyalizm mücadelesinde yer alan sol örgütlerin üyelerine yöneltilen tutuklama, işkence ve öldürme kampanyası hız kazanmıştır. Kasım ayı başından itibaren ise demokratlara, yurtseverlere, ilericilere, bunların yakınlarına ve hatta tamamen tesadüf eseri olarak polisin veya askerin eline düşmüş olanlara (mesela bir trafik suçu nedeniyle), faşist parti militanlarına da işkence yapılmaktadır. Cunta, Türkiye ve dünya kamuoyunda sağa ve sola karşı olma yalanını yutturmak için. Arada bir halkın gözünde teşhir olmuş bir çok cinayeti birden işleyen kullanılmış maşalarını da, feda etmekten kaçınmamaktadır.

Ankara'da özellikle M a m a k A s k e r i H a p i s h a n e s i tüm halkın korkulu rüyası haline getirilmiştir. Cuntanın çıkardığı yeni bir yasa ile 90 güne uzatılan polisteki gözaltı süresinden sağ olarak çıkabilen sanıklar M a m a k H a p i s h a n e s i n e gönderilerek tüm tutukluluk süreleri boyunca işkence ve zülum altında tutulmaktadırlar.

Ankara'da Ekim ayı ortalarından itibaren tutuklamaların kapsamı hızla genişledi. Sağlık personeli örgütlerinde üye olan kısım devrimci ve demokrat hastahanelerine getirilen solcu yaralıları tedavi ettikleri gerekçesi ile gözaltına alındı. Kısa bir süre sonra öğretmen örgütünde (TÖB-DER) 1976 yılından bu yana yöneticilik yapmış olanlar gözaltına alındı, veya gözaltına alınmak üzere toplanmağa başlandı. Aynı zamanda memur örgütünün (TÜM-DER) yöneticileri tutuklandı. Kasım ayı başlarında da mühendis ve mimarların örgütlerinin (TMMOB) yöneticilerinden 20'den fazlası gözaltına alındı. 8 Kasım gecesi, başka kimlerin arandığı da bilinmiyor.

Tüm bu gözaltına alınanlara siyasi görüşlerine bakılmaksızın uygulanan insanlık dışı muamele şöyledir:

Geceyarısı veya çalışma saatlerinde, evinden, işyerinden veya sokaktan, polis veya asker tarafından ciddi veya gayri ciddi nedenlerle gözaltına alınan kişinin sağcı mı solcu mu olduğu yakalama işlemini yapan polis veya asker ekibi tarafından bazen dayakla, bazen sözle, bazen de yalnızca tahminle tesbit edilmektedir. Yakalanan kişi solcu ise Ankara Emniyet Müdürlüğü binasının arkasındaki eskiden garaj olan yerdeki K o m i s e r K e m a l yönetimindeki operasyon ekibine teslim edilmektedir. Eğer sağcı ise Mamak Garnizoni içerisindeki bir binada yer alan D ü r ü s t O k t a y yönetimindeki operasyon ekibine teslim edilmektedir. Her iki ekibinde çalışma yöntemlerinin aynı olduğu söylenmektedir. Burada anlatacaklarımız solcuların götürüldüğü K o m i s e r K e m a l yönetimindeki operasyon ekibinin eline düşmüş kişilerin birinci elden ifadelerine dayanmaktadır.

Operasyon bölümüne getirilen kişi bir süre bir hücreye kapatılmaktadır. Bu sürede eğer varsa polis veya MIT dosyası onu sorgulayacak polislerce incelenmektedir. Eğer dosyası yoksa bu sürede onun için bir dosya hazırlanmaktadır. Daha sonra zanlı sorgulama odasına alınmakta bütün elbiseleri çıkarılmakta ve ellerinden tavana asılmaktadır. Bu anda elektrik devreleri vücudunun çeşitli yerlerine bağlanmakta ve hiç bir soru sorulmaksızın dayak atılmakta ve elektrik verilmektedir. Bu işlem 15 dakika kadar sürdükten sonra zanlıya adı sorulmaktadır. Doğru veya yanlış olarak zanlının verdiği cevaplara inanılmamakta ve üzerindeki hüviyet belgerine itibar edilmemektedir. Bir saate yakın sürede yalnızca isim üzerinde durulmakta ve elektrikle işkence edilmektedir. Daha sonra verilen kısa aralar dışında bu işkence dayakla pekiştirilerek sürmekte ve zanlıya mesleği, yaptığı iş, ilişkileri, arkadaşları, akrabaları sorulmaktadır.Bu sorgulama sırasında ortaya çıkan veya çıkmayan siyasi ilişkileri üzerine gidilmekte ve işkence yoğunlaştırılmaktadır. Zanlının siyasal ilişkilerinin sorgulanması sırasında, isimler ve olaylar sorulurkenyapılan işkenceler sırasıyle şöyledir: Dayak, elektrik bağlama, cop sokma, uyutmama, tuvalete götürmeme, oturtmama, soğukta çıplak bırakma, kafasını su içine sokup tutma, aç ve susuz bırakma, zorla tuz yedirme, ışıksız bırakma ve aşırı ışığa maruz bırakma. Hiç bir şekilde zanlının anlattıkları ile bildiklerinin olduğuna inanılmamakta ve sorgulama işkencenin yoğunluğu arttırılarak sürdürülmektedir. İşkencecilerde zanlıdan daha başka bilgilerde alınabileceği kanısı uyanırsa zanlının yakınları (karısı, kardeşi, annesi, arkadaşları) sorgulama yerine getirilmekte ve onların yanında zanlıya işkence yapıldiği gibi çoğu kez yakınlarına da işkence yapılabilmektedir. En son olarak zanlı ya percereden atılmakla veya ıssız bir yere götürülerek kurşuna dizilmekle tehdit edilmektedir. Genellikle işkence sırasında zanlının kafası duvara vurulmakta ve bu şekilde öldürülerek intihar süsü verileceği söylenmektedir. Zanlılar ya pencereden atılmış yada kurşuna dizimiştir. Bu olayların haberleri sansürlü basında intihar veya kaçma teşebbüsü şeklinde yer almaktadır.

Son iki ay içersinde, yalnızca Bursa Emniyet Müdürlüğü binasının penceresinden atılarak dört kişinin öldürürüldüğü gazetelerde yer almıştır. Ankara'da da operasyon bölümünde üç kişinin kafalarını duvara çarparak intihar ettiği gazetelerde yayınlanmıştır. Bunlar yalnızca resmen açıklananlardır. Bunların dışında kayıp olan yüzlerce kişi aileleri tarafından aranmaktadır.

Bu işkenceler sonunda elde edilen ifadeler delil gösterilerek tutuklanan zanlı M a m a k A s k e r i H a p i s h a n e s i n e gönderilmektedir. İşkencelerden dolayı bitkin bir halde bulunan zanlı hapishaneye gelince çırılçıplak soyularak karantina hücresine alınmaktadadır. Burada hortumla basınçlı soğuk suyla güya yıkanmaktadır. Bu yıkanmadan sonra zanlı dövülerek pencerelerinde cam olmayan bir hücreye atılmaktadır. burada zanlı kısa aralıklarla askerler tarafından dövülmekte ve yine çırılçıplak tutulan zanlının üzerine soğuk su sıkılarak ıslatılmaktadır. İki gün süren bu işlemden sonra zanlı baygın durumdayken giydirilerek kaldığı koğuşa atılmaktadır.

Koğuştaki tutukluların günlük hayatı da işkence doludur. Tüm tutuklulara günde iki defa askeri talim yaptırılmaktadır. Bu talim sırasında askerler her hangi bir tutukluyu hatalı görürlerse ki mutlaka böyle olmaktadır, bütün tutuklular yoruluncaya kadar dövülmektedir. Talim sırasında bir çok tutuklu bayılmakta veya kriz geçirmektedir. Bunlara herhangi bir tıbbi muamele yapılmamakta, yatağına atılmaktadır. Koğuş nöbetçisi askerler her nöbet değiştirişte tutukluları sıraya dizmekte ve yoruluncaya kadar dövmektedir.

Bu işkenceler yalnızca tutukluların bünyelerini değil sinirlerini de tahrip etmektedir. Bu nedenle askerler nöbet değiştirir değiştirmez tutuklular "biz dayaktan korkmayız", "bizi öldürünceye kadar dövün" diye bağırmaktadırlar. Bu şekilde bir çok tutuklu sakat olmuştur. Bir çok tutuklu da aklı dengesini yitirme durumundadır. Hapishanenin bütün işleyişi bu işkencelerin tesirini arttıracak biçimde düzenlenmektedir. Tutuklulara verilen yemek yenecek gibi değildir, ve hiç bir besleyici değeri yoktur. Hapishane kantinindeki yiyecekler dışarıdakinin üç misli fiatına satılmaktadır.

Hapishanede psikolojik işkence de en ağır biçimde sürdürülmektedir. Bütün koğuş nöbetçileri tutukluları Atatürkçülük konusunda sorguya çekmektedir. Atatürkçülüğün ilkeleri sorulmakta, sonra da ne olduğu tekrar ettirilmektedir. Bunları kabul etmeyen tutuklulara bu görüşler zorla tekrar ettirilmektedir. Bu işkenceler sonucu tutuklular düzenli uyku uyuyamaz duruma gelmiştir. Bir çok tutuklu çığlıklarla uykusundan uyanmakta, bir kısmı ise hiç uyuyamaktadır. Bu yapılanlara dayanamayıp ölenlerin intihar ettiği ileri sürülmektedir. Tutuklu yada zanlının öldürüldüğü açık bir şekilde belli olursa bir kaç asker yada polis hakkında soruşturma açıldığı haberi gezetelerde yazılmakta ama işkence ve zulüm devam etmektedir. Hapishanelerdeki binlerce kişinin yaşam şartları Nazi toplama kamplarındaki durumdan çok daha kötüdür.

Bu vahşetin amaçlarından birisi, genellikle Türkiye:deki demokrasi ve sosyalizm mücadelesinin yöneticileri ve taraflarları olan bütün tutukluları bir süre içinde öldürmek, diğeri halkımızı dehşete düşürerek faşist diktatörlüğü kabul ettirmektir.

Bu planı bozalım. Cuntanın Avrupa kamuoyundaki propagandalarını çürütelim. Gözaltındaki ve hapishanelerdeki tutuklulara nefes aldırtabilmek için Avrupa kamuoyunun desteğini sağlayalım.Tutuklulara, ailelerine ve avukatlarına yardım için harekete geçelim. Cuntanın yıkılması, halkımızın faşizmin karanlığından kurtulması için mücadele edelim.

Dip not:
Başkomiser Kemal Yazıcıoğlu: Ankara siyasi polisinde sorgu ve işkence uzmanı Ecevit hükümeti dönminde Bitlis emniyet müdürü oldu. Bu dönemde yasa dışı faşist eylemlere istihbarata yardım etti. Bazı kirli işlerede karıştı. (Ali Yurtaslanın itirafları) Eşide Ankara Numune Hastahanesinde faşist örgütlenmenin yöneticisi idi.



Yürüyüşe Çağrı

DEMOKRATLAR, İLERİCİLER!

Şimdi bizi yurtdışında çok önemli görevler bekliyor.
İnsan olmanın, vatan sevmenin ve yurdumuzu bu itlere teslim etmemenin sorumluluğu ile harekete geçmeliyiz.
Ülkemiz üzerinde oynanan karanlık oyunları açığa çıkartmalıyız.
Bu amaçla düzenlenen büyük anti-faşist YÜRÜYÜŞE KATILALIM.
Bir avuç olmadığımızı binler, onbinler olduğumuzu katillerin ve sahtekarların yüzüne haykıralım.

Gün tüm anti-faşistlerin birlik ve mücadele günüdür.
Gün faşizme karşı omuz omuza gelme günüdür.
Gün ülkemizde aydınlık ve güzel günlere olan özlemimizi dile getirme, yeni bir Türkiye, sömürüsüz halk demokrasisinin egemen olduğu bir Türkiye için kavga günüdür.

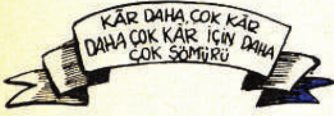
14 Mart 1981
Cumartesi Saat 12[00]'de

FRANKFURT'TA buluşalım



DÜZENLEYEN
ALTERNATIVE TÜRKEIHILFE

EĞİTİM KÖŞESİ



Kapitalizm

Eğitim sayfamıza kendisinden önceki toplumsal sistemlerden temel büyük farklılıklarla ayrılan bügün hala içinde yaşadığımız sistem olan kapitalizmi inceyerek devam edeceğiz.

Konuyu iki bölüme ayırarak ele alacağız. bu sayımızda birinci bölümde ele alınması gereken bazı temel konular anlatılacak.

Kapitalist toplumu ve kapitalist toplumunda insan sömürüsünün nasıl gerçekleştiğini anlamak ayrı bir önem taşır. Çünkü sömürü gizlenmiş, maskelenmiştir. kapitalist toplumun çalışan insanları yani işçiler görünüşte hürdür. Çalışıp, çalışmama, (açlıktan ölme) özgürlüğüne sahiptir. Üstelik çalışanlara emeğine karşılık ücret verilir. Oysa köleci toplumda veya feodal toplumda emekçiler zorla çalıştırılır, ürettiklerine hiçbir dalavereye gerek kalmadan açıkca el konurdu. Çağdaş toplum, karma ekonomi, çoğulcu demokrasi palavraları ile bügün hala üzeri örtülmeye çalışılan kapitalist toplumdaki sömürünün, nasıl gerçekleştiğini işte bu yüzden daha dikkatle incelememiz gerekir.

KAPİTALİZM NASIL ORTAYA ÇIKTI?

Kapitalizmde kendisinden önceki sistemler gibi birden bire ortaya çıkmadı. Feodalizmin içinde gelişip olgunlaştı, ve giderek feodal düzene egemen oldu. Feodal toplumdada insanlar, daha iyi yaşıyabilmenin , tabiatı kendilerine daha yararlı hale getirebilmenin mücadelesini verdiler. Üretici güçleri durmadan geliştirdiler.Tarımda yeni yeni aletler yapıldı, demirin işlenmesi geliştirildi. EL zanaatleri'de bir hayli geliştirilmişti. Üretim, gelişen üretici güçlerin sayesinde arttıkça, feodal beylerin ellerinde ürün fazlaları birikmeye başladı. Artık bu ürünleri satmak, yerine kendi malikanelerinde üretilmeyen başka ürünler almak istiyorlardı. Bu alıp satma işini yüklenecek bazı kişilere ihtiyaç vardı. Bu ara sınıf "Tüccarlar" böylece ortaya çıktı. Tüccarlar ürün fazlasını alıp, başka bir şehirde pazara götürüp satıyorlar böylece fazla pahalı sattıkları için ellerinde para topluyorlardı. Pazarlar, pazarların etrafında gelişen şehirler gittikçe büyüyordu.

Teknik ve bilimdeki ilerlemeler pazarların sınırlarının dahada genişlemesine, kıtalar arası alışverişlerin yapılabilmesine yol açtı.

Pusulanın keşfinden sonra, denizcilik çok gelişti, coğrafi keşifler başladı. Önce Hindastan, Çin, daha sonra Amerika kıtası keşfedildi. Bu yeni keşfedilen yerler, Avrupaya yeni zenginlik kaynakları sundu. Yağmalamalar başladı. Önce denizcilikte en çok gelişen Portekizliler'le İspanyollar daha sonra Hollandalılar, Belçikalılar, Fransızlar, İngilizler. Yeni keşfedilen bu yerleri vahşice talan etmeye başladılar. Altın, gümüş gibi değerli madenleri Avrupaya taşımaya koyuldular. Avrupaya bu kadar çok paranın girmesi pazarları alt üst etti. Fiatları arttırdı. Tüccarlar, bankerler, istifçiler bu durumdan en karlı çıkanlar oldular, vurgunlar vurdular, zenginleştiler. Artık feodal beyler, ekonomik üstünlüklerini gitgide yitirmişlerdi. Ayakta kalabilmek için, köylüleri iyice yoksullaştırmaya, topraklarına el koymaya başladılar. Bu yoğun köylü isyanlarına yol açtı. Yoksullaşan köylüler, isyan bayrağını açıp, şehirlere göç ediyorlardı. Zenginleşen Tüccarlar, artık eskisiden eve iş vererek çalıştırdıkları işçileri, şehirlerde açtıkları küçük Fabrikalarda, manifaktürlerde toplamaya başladılar.Açılan Fabrikaların, manifaktürlerin, feodalların baskısından kurtulmuş, özgür iş gücüne ihtiyacı vardı.

Bu yüzden patron, kapitalist haline gelen Burjuvaziyi oluşturan tüccarlar, özgürlük, eşitlik gibi sloganlarla isyan eden köylüleri saflarında *toplamaya başladı.*

1700'ler yeni bir topluma geçişen sancılar içindeki Avrupanın altüst oluşuna sahne oldu. Bazı feodal beyler, ilerleyen bu gücün, kapi*talizmin karşısında daha akıllı* davranıyor, malikanelerini kapitalist işletmeler haline çeviriyordu.

Kimi feodal beyler ise, feodal düzende üstünleri ve büyük çıkarları olan kliseleride yanlarına alarak ümütsizce karşı koyuyorlardı. Çoğu kralların beylerin kelleleri uçuruluyor, kliselere karşı amansız bir savaş veriliyordu.

Evet, savaş yeninin eskiye karşı zaferi ile sona ermişti. Burjuvazi, feodal düzenden daha çok şey vaad ederek kendi saflarına emekçileride çekmişti. Emekçiler, daha ileri bir toplum için , Kapitalizm için savaştılar. Kralların, beylerin tahtlarını, taçlarını, kanunlarını, törelerini parçalayarak politik üstünlüklerini de yok ettiler.



KAPİTALİZMLE NELER DEĞİŞTİ

1. Çalışanlar, mülksüzleştirilip, işgücünden başka satacak bir geçim aracı olmayan, sadece kanunlarda kitaplarda özgür, ücretli köleler işçiler haline dönüştüler.

2. Talanlarla, vurgunlarla, soygunlarla biriken servet, kapitalist işletmelere , fabrikalara yatırılarak SERMAYE haline geldi.

3. Sömüren ve çalışmayanlar

Toprak ağaları
Tefeciler, tüccarlar
İmalathane sahipleri

PATRON
KAPİTALİST
oldular

KAPİTALİST
SINIFI
MEYDANA
GETİRDİLER

4. Çalışanlar

Köylüler,
Esnaflar,
Çırak ve kalfalar.

İŞÇİ
PROLETER
oldular.

İŞÇİ
SINIFINI
MEYDANA
GETİRDİLER

5. Önceleri sadece ihtiyaç karşılamak için yapılan üretim, artık kar amacıyla, satılmak üzere ve pazar için yapılmaya başlandı.
ÜRÜN'ler mal yani META haline geldiler.

ÜRÜN VE META (mal) ARASINDAKİ FARK NEDİR?

Kapitalist toplumda META üretilir dedik. Bunun ne anlama geldiğini biraz daha açalım. İnsanlar, tabiattaki hammaddeyi işleyerek, kullana bilecekleri, kendilerine yararlı olacak hale getirirler yani ÜRÜN haline getirirler. Ama her ürünün özelliği aynı değildir, ve aynı amaçla üretilmez.

Şöyle örneklesek:
Diyelimki bir hafta sonumuzu verdik ve evimize bir kitaplık yaptık. Ne için ne düşünerek üreriz kitaplığı. Evimizin buna ihtiyacı vardır Kendi el emeğimizle ürettiğimiz için dahada değerlidir. Özene , bezene yapar, evimizin bir köşesine koyar ve kullanırız.

*Ve yine diyelimki bir mobilya Fabrikasında ça*lışıyoruz. Pazartesi Fabrikaya gittik, önümüze konan tahta parçalarını kitaplık haline gelmesi için rendeliyoruz. *Evet yine bir kitaplık* üretiyoroz. Peki, şimdi ne düşünüyor, ne için üretiyoruz kitaplığı. Kullanacakmıyız? Hayır. Düşündüğümüz tek şey sekiz saati doldurup eve gelmek ve gündeliğimizi ve aylığımızı almak. Patron ne düşünür ? Kitaplığı mümkün olduğu kadar çabuk ve güzel üretmemizi. Çünkü piyasaya çıkaracak ve satacaktır.

Aynı ürünün kitaplığın iki farklı amaçla üretildiğini böyle örnekledikten sonra, aralarındaki farkı vurgulayalım.

Birinci kitaplık sadece ÜRÜN dür . İkinci kitaplık ise mal yani METADIR.

METALARIN DEĞERİ

Pazar için, satılmak için, üretilen metalar, iki türlü değer taşırlar.

1. Bu mallar metalar ÜRÜNDÜR ve muhakkak ihtiyacı karşılayacaklardır. İnsanlar hiç bir işe yaramayan şeyi üretmezler. Zaten işe yaramayan nesneyide kimse pazardan satın almaz. İşte diğer bütün ürünlerde olduğu gibi metalardada var olan bu değere KULLANIM DEĞERİ yada TÜKETİM DEĞERİ denir.

2. Piyasada, çarşıda pazarda hergün sayısız mal para aracılığı ile değiştirilir. Paranın var olmadığı zamanlar ise mallar direk birbirleriyle değiş tokuş edilirdi. Öyleyse bu malların birde değişim değeri vardır. Yani parasal ifadesi ile FİAT'ı vardır.

METALAR İKİ TÜRLÜ DEĞER TAŞIR

KULLANIM DEĞERİ

DEĞİŞİM DEĞERİ

DEĞİŞİM DEĞERİ (FİAT) NEYE GÖRE BELİRLENİR?

Baktığımızda görürüzki, piyasadaki her meta, farklı, değişim değeri taşır. Örneğin Mercedes arabanın Fiatı 40 bin Mark olurken bisiklet 500 -Marka, ayakkabının fiatı 100 Mark olurken, kürkpalto 10 bin marka satılır. Peki, bu değişim değerlerini, yani Fiatları neye göre belirleyip,etiketin üzerine yazarlar.

Desekki faydalı olma derecesine göre mümkün değil. Ekmek 3 Mark ken altın dünyanın parası üstelik altın yenilmez içilmez öyle fazla bir işede yaramaz.

Desekki mallar ölçülür, ağırlığına, enine, boyua göre fiatı belirlenir, gene mümkün olmıyacaktır.

Desekki faydalı olma derecesine göre mümkün değil . Ekmek 3 Mark ken altın dünyanın parası üstelik altın yenilmez içilmez öyle fazla bir işede yaramaz.

Desek ki mallar ölçülür, ağırlığına, enine, boyuna göre fiatı belirlenir, gene mümkün olmıyacaktır. Bir litre süte karşılık, bir litre kumaş isteyemeyiz, çünkü her metayı ölçmek için metanın cinsine göre ayrı bir ölçü birimi gerekecektir. Ama gerçek şu ki metalar birbirleriyle değiştirilebildiğine göre, herkes tarafından kabul edilen, ortak bir ölçüyle değerleri ölçülüp, fiatları birbirleriyle kıyaslanabiliniyor. Bütün metaları ölçebilen bu ORTAK ÖLÇÜ nedir?



Bütün mallar, şekilleri, cinsleri, yararlılık dereceleri ne olursa olsun ortak bir şeyin EMEĞİN ürünüdür. Öyleyse ölçü olarak bu ortak şey yani EMEK alınırsa, bütün mallar birbirleriyle ölçülebilecekler, birbirlerine kıyasla değerlerinin ne olacağı saptanabilecektir.

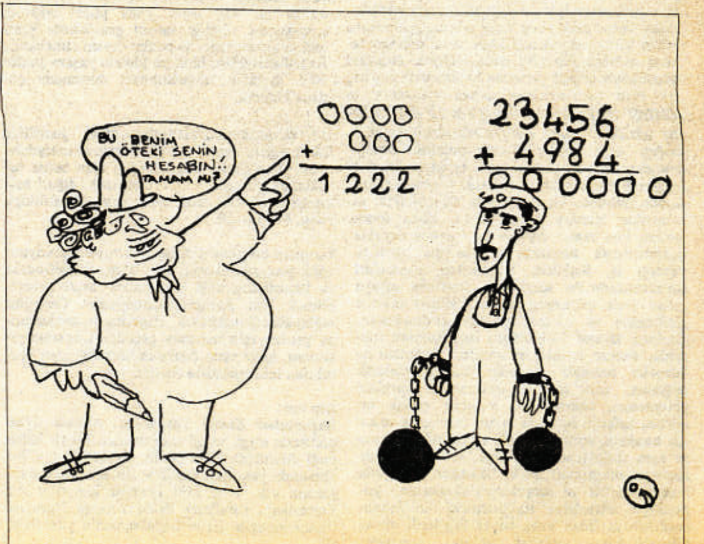
Malların değişim değerleri içlerinde taşıdıkları emek miktarına göre belirlenir. Bir malın içerdiği emek miktarı ise kiloyla, litreyle, metreyle ölçülemiyeceğine göre zamanla ölçülür. Her ürün, belli bir emek zamanı içerisinde üretilir. Kaç saatlik bir emek zamanı içerisinde üretildiği, o metanın değişim değerinin ölçüsüdür. Yani bir çift ayakkabı 12 saatte üretilebiliyorsa, fiatı 6 saatte üretilen bir çift eldivenin iki katı olacaktır.

Ama o zaman aklımıza şu soru gelir: Her kişinin becerisi değişiktir. Hünerli işçi bir pantolonu iki saate dikerken, tembel işçi 4 saatte dikebilir. O zaman pantolonun değerini harcadığı emek süresine göre belirliyeceğiz? Veya anamız elinde bir kazak örmeğe kalksa günlerce sürer, aynı kazaktan makineler bir günde yüzlercesini dokuyabilir. Şimdi anamızın kazağı daha uzun sürede örüldü diye daha pahalımı olacaktır? Elbette değil. Metaların değeri içerdikleri emek miktarı ile ölçülürken, tek tek kişilerin emekleri hesaplanmaz. Bütün insanların ortalama emekleri düşünülerek hesaplanır. Tekniğin ilerlediği günümüzde ise anamızın el örgüsü kazağının emek zamanı ölçü ile fabrikalarda üretilir. Ayrıca hiçbir malı bir işci tek başına üretemez. Günümüzde üretimde gelişmiş bir işbölümü vardır, ve metalarbinlerce işçinin ortak ürünüdür.

Öyleyse şöyle dersek metaların değişim değerinin (fiatının) nasıl ölçüldüğünün en doğru tarifini yapmış oluruz.

BİR MALIN DEĞERİ O MALIN ÜRETİMİ İÇİN HARCANAN TOPLUMSAL EMEK (ortalama) MIKTARI İLE ÖLÇÜLÜR.

(Bir dahaki sayımızda eğitim köşemize ücret' kar' ve semayeyi inceleyerek devam edeceğiz.)



KADIN SORUNU

"Sosyalizmin zaferi olmadan kadının kurtulması mümkün değildir, ama sosyalizmin kurulması da kadınları fiili iştirakı olmadan mümkün değildir."

Lenin

İşçi sınıfının, kendi kavgası için örgütlenmemiş gücünün yarısı olan kadınların örgütlenmesi, bu güne değin önümüzde duran en önemli işlerden birisiydi.

Gerek devrimci mücadeleye, gerekse Almanya'daki örgütlenmemize kazandıracakları açısından kadın sorunlarına gereğince eğilmenin önemini teoride kabul etsek bile, pratikte bunun gereklerini yerine getirdiğimiz söylenemez.

Devrimci hareketin görevi her özgül sorunda olduğu gibi kadın sorunlarında da sistemli görüşler oluşturmak ve bir program doğrultusunda çalışmaktır. Ama biz bugüne kadar genel olarak kadın sorunları ve özel olarak Türkiyeli kadınların örgütlenmesi konusunda ele gelir bir şey yapmadık, ve bu yayın organımız Devrimci İşçiye de yansıdı. Devrimci İşçinin bu konuda yaptıkları, çok genel ve yetersiz bir kaç yazının dışına çıkmadı.

Ancak, muhakkak ki bu ve benzeri konuların ele alınması devrimci hareketin gelişiminin boyutlarıyla yakından ilintilidir.

Biz bugüne kadar Almanya'da siyasi bir hareket yaratabilmenin kavgasını verdik. Şimdi bulunduğumuz yer bize kadın sorunları gibi özel alanlarda örgütlenme yapabilme gücünü veriyor. Öte yandan kadınların örgütlenmesi niteliği bakımından, yine kadınlar tarafından insiyatifin ele alınmasını gerektiriyordu. Elbette, bu özelliğe sahip kadın arkadaşların ortaya çıkması da belli bir zamanı almıştır.







Atılması gereken ilk adım, bugüne kadar çeşitli yörelerde kendiliğinden oluşan kadın guruplarının bir araya gelmesi, şimdiye kadar yapılan ve yapılması gereken işlerin birlikte tartışılmasıydı. Bu amaçla 26-12-1980 tarihinde Frankfurt'ta bir araya geldik.

Yapılan tartışmaların konularını ise şöyle özetliyebiliriz:

Üzerinde en önemle durulan konularından birisi, şimdiye kadar, çeşitli kadın gurupları tarafıdan yapılan çalışmaların yetersizliği ve unların nedenleriydi.

Bu konuda birinci neden bacıların bir takım eksikliklerinin konumları gereği var olması ve bu yüzden yeterince insiyatif koyamaması olarak tesbit edilirken, ikinci neden erkek arkadaşların konuya hatalı yaklaşımları ve engellemeleriydi. Çeşitli şekil ve boyutlarda ortaya çıkan bu engellemelerin temelinde ise yıkmak istediğimiz düzenin değer yargıları ortaya çıkıyordu. Devrimci mücadeleye katılmak isteyen bacılarımızın önünde ufacık kişisel rahatlıkları uğruna, hakim sınıfların kendilerine bahsettiği hakları kullanmakta direnen ve kendisine devrimciyim, Sosyalistim, diyen arkadaşlar duruyordu.

Bir kısım erkek arkadaşlar ise, "Biz kadın haklarından yanayız, devrimci mücadelede kadınları yoldaşımız olarak yanımızda görmek istiyoruz, ancak neden ayrı örgütleniyorsunuz? Bu erkeklere karşı olma temelinde bir örgütlenmeyi getirecektir" türünde nedenlerle karşı çıkıyorlardı. Bu her özgül sorunun kendi etrafında örgütlenebileceği gerçeğini reddetmek ve kadın sorunlarını tanımamazlıktan gelerek, örgütlenmemizi yokuşa sürmekten başka bir şey değildir.

Erkek arkadaşların tüm hatalı yaklaşımlarının nedenleri üzerinde de tartışıldı. Elbetteki kadın sorunlarının vebalini, karşımıza biçimsel olarak erkekler çıksa bile, erkek arkadaşlar yüklemek ucuz bir izahtır. Binlerce yıldır, özel mülkiyetin ve sömürünün var olduğu bir toplumda kadınlarda ~~erkeklerde özgür~~ değildir. Ve içinde geliştikleri toplumsal yapının, ahlak ve değer yargılarını seçme hakkına sahip değildir. Hakim sınıfların kendi çıkarları uğruna bize şırınga ettikleri bu şartlandırmaları kırmak, bu uğurda mücadele etmek hakkına, kadınlarda, erkekler de sahibiz. Ve şunu bir defa daha vurguladık ki yeni bir toplum kurmak için mücadele veren bizlerin görevi, bu yeni toplumun insanlarını da yaratmaktır.

Toplantıda tartışılan konulardan bir ikincisi ise bizim dışımızdaki Türkiyeli kadınlarla olan ilişkilerimizdi. Onlara uzanabilmek, onları var olan sayısız özgül sorunları etrafında örgütleyebilmenin yolları üzerinde tartışıldı.

Yabancı kadınların, özellikle feodal değer ve ahlak yargılarının çemberi içinde sıkışmış Türkiyeli kadınların, Almanya'da sosyal tüm bağlarının koparılmış olduğu bir gerçekti. Yabancı işçilerin genelde var olan sorunlarının yanı sıra, özellikle yabancı kadınların ve Türkiyeli kadın işçilerin sorunlarının boyutları tartışılmaz derecede büyük. Çocuklarına yuva bulamamak yüzünden, işsizli parası hakkından faydalanamamaları, veya doğum iznini yüzünden 3 aydan fazla bir süre çalışamadıkları için özel çalışma izni alamamaları gibi, bir kaç bariz örnek üzerinde duruldu.

İzole edilmiş, kendi kabuğuna çekilmiş zorunda bırakılmış kadınları bu konumları en fazla hakim sınıfların işine gelmektedir. Sosyal haklarından, ekonomik haklarından haberi olmayan, bu uğurda diretmeyen kadın işçilerin hemen hepsi sendikasız ve örgütsüz. Bu yüzden en düşük ücretlerle, en kötü işyerlerinde çalışmaya boyun eğen, yabancı kadın işçiler, patronların hayalindeki uysal, ideal işçiler olmaya devam etmektedir.

Özellikle Türkiyeli kadın işçilerin bu ve benzeri sorunlarını açığa çıkartmanın, bu sorunlar etrafında onları örgütlemenin önemi, tartışmanın can alıcı konularından biriydi.

Toplantıda Türkiye'deki gelişmeler üzerinde de önemle duruldu. Özellikle darbeden sonra, burada önemle kamuoyunda var olan sessizliği yırtmak, Cuntayı gerçek yüzüyle teşhir etmek konusunda, biz Türkiyeli kadınlara düşen önemli görevler üzerinde tartışıldı.

Son olarak her bölge, şimdiye kadar yapılan çalışmaları ve olumlu olumsuz tecrübelerini aktardı. Tüm bunların ışığında önümüzdeki görevler aşağıdaki şekliyle saptandı.

1) Bölgelerde var olan kadınlar komitelerini geliştirmek olmayan bölgerde kurmak. Kadın komitelerinde başından itibaren planlı çalışmayı yerleştirmek. Yapılacak işleri programlamak.

2) Düzenli kadınlar toplantısı yapmak, en büyük eksikliklerimizden biri olan teorik yetersizliği gidermek için eğitim çalışmalarına ağırlık vermek.

3) Öncelikle derneğe gidip gelen arkadaşların eşlerinden başlıyarak düzenli aile ziyaretleri yapmak, ilişkide bulunduğumuz bacıları çoğaltmak.

4) Kadın sorunlarını, derneklerdeki seminerlerde, politik toplantılarda, eğitim çalışmalarında, sık sık gündeme getirerek, kavranılması gereken önemli konulardan biri olduğunu kabul ettirmek.

5) Alman kadın örgütleriyle bağ kurmak. Yabancı kadınlara dönük çalışma yapan kuruluşlarda aktif görev almak. Onların olanaklarından faydalanmak (Dikiş, çocuk eğitimi, lisan kursları v.b.)

6) Çevremizde iş yerimizde, kadın arkadaşları sendikalar, yabancılar kanunu v.s. konularda aydınlatmak.

7) Türkiye'deki gelişimlere duyarlı olmak, demoktatik kamuoyunu Türkiyeli kadınlar olarak ülkemizdeki gelişmelere karşı çeşitli yollarla uyarmak (Basın toplantısı v.s.).

8) Aramızdaki haberleşmeye önem vermek, zorluklarda birlikte hareket edebilme yeteneğini kazanmak. Devrimci İşçinin kadın sayfasını yaşatmak ve bizlere daha yararlı hale getirmeyi görev bilmek. Çevremizdeki haberleri, gelişmeleri ve kadınlar köşesi için her tür yazıyı Devrimci İşçiye göndermek.

Bu sıraladığımız ve özgül örgütlenmemizi içeren görevler işçi sınıfının yarısını, sınıf mücadelesine çekmek amacını taşımaktadır.

Bu yüzden Devrimci İşçi tüm bacıları önemli bir görevin başına çağırmaktadır.

KARANLIĞA BOĞAN GÜN

Derindi uykum
Çok derindi seçemediğim düşlerim
Gömülmüşüm karanlığa meğer
Ben bilirim karanlığın kışını
Donar elim ayağım
Birbirine çarpar dişlerim

Bir gürültü koptu
Kızıldere'de
Parladı ışık, boğuldu karanlık
Göründü meydan
Sırtardı iğrenç çehresiyle
Örgütlenmiş yalan...

Açlığa aş
Karanlığa güneş düşman
İte taş
İtler havladığına pişman
Olsun diye
Sarılmışlardı mavzere
Şimdi bir bayraktır elimde
Kızıldere

Benim toprağa tohum atan rençber
Kumar masasına benzer harmanınm
Dört yılda bir umut bağlamışım
sandıklara
İte,ata, yıllardır göğsüme saplanan
oklara

Benim farbrikadaki emektar
Benim demiri büken
Bendedir nasırlı eller
Sendedir kar

Gün ışımadan
Damardaki kan
Ovadaki su gibi akan
İşte benim
Çeliği ısıtıp suyunu sıkan

Senin elindekiler
senin elindekiler
Benim alnımdaki ter
Yeter be gayrı hırsızın
sürdüğü devran yeter

İşte benim
Kendi iktidarını
Kendi elleriyle kuracak olan
proleter.....

Aachen, 28.12.1980

aachen

Aachen Bölgesinde, Devrimci İşçi'den gelen yazı üzerine ilk kadınlar toplantısı 11.12.80 tarihinde gerçekleştirildi. Bu ve bundan bir hafta sonraki toplantıya katılan bacılarla yapılan konuşmalar sonucunda derneğimize bacıların düzenli gelmemelerinin nedenenin, bacıların isteksizliğinden değil, erkek arkadaşların hanımlarının gelmesini engellemesinden ve ailelerin kızlarını göndermemesinden olduğu görüldü. Gönderdiğimiz karikatürden de görüldüğü gibi gerçekten de dernek bir numaralı devrimci geçinen, kadın erkek eşitliğini savunan erkek arkadaşlarımızın evlerinde bu eşitliğe saygı göstermedikleri anlaşıldı. Bunun üzerine dernekte bacılar ve erkek arkadaşların birlikte katıldıkları bir toplantı düzenlendi. Erkek arkadaşlardan özellikle hanımlarıyla birlikte gelmeleri istendiğinden oldukça kalabalık bir kitleyle bir toplantı yapıldı. Toplantı sonucunda çoğu erkek arkadaş, yanlış tutum içinde olduklarını ve düzeltmeye çalışacaklarını söylediler. Frankfurt toplantısından sonra bacılar arası toplantı iki, kez daha yapıldı, bu toplantılarda da Devrimci İşçi'den yazılar okundu ve genel sorunlar tartışıldı.

Köln Bölgesindeki açlık grevinde bacılarımızda aktif çaba gösterdi. Bunun yanısıra Aachen Bölgesinde daha önce hiç yapılmayan bir şey, bacılarımızın da afişlemeye çıkması son hafta içinde gerçekleştirildi.

Bacılar arası örgütleme çalışılmamız henüz yeterli düzeyde değildir. Bize göre bunun asıl nedeni, teorik yetersizlik ve bacılarımızın fazla boş zamanlarının olmayışları ve bu nedenlede aile ilişkilerindeki zayıflıktır. Bunların giderilmesine çalışmaktayız. Önce aktif koşturan bacılar arasında bir eğitim çalışması yapmayı düşünüyoruz, bunun yanısırada tabi yine, yeni yeni ailelerle bağ kurup, haftada bir gün genel, kadın toplantısı yapacağız.

Biz Aachen bölgesindeki bacılar şu anda birden bire eğitim çalışmasına geçmeden, ilk gelen bacıları, yavaş yavaş bu çalışmalar içine sokmayı düşünüyoruz.

Şimdilik çalışmalarımızdan haberler bu kadar.

Tüm arkadaşlara başarılar ve devrimci selamlar,

Aachen Bölgesi Bacıları

BİZİ ANLATMAK...

Beşikte unutulan bebe,
ağıtların ardındaki gelinim ben.
Karısıyım pamuk tarlasındaki ırgatın.
Anasıyım, yol ortası kurşuna dizilenlerin,
Yas tutanı diz döveniyim.

Yabancı değil kulaklarıma, döğüşenlerin türküleri.
İşçisiyim kana bulanan fabrikaların
Öğrencisiyim kilitli üniversitelerin,
Ve zincire vurulan kitapların yazarı.
Yabancı değil şimdi yüzleri ...
Karanlık mağralara, kalleş yasaklara
boğanların beni

Bilirim....
Beynimdeki örümcek ağlarını yırtacak,
Yine aydınlık parmaklarımdır benim.
Şimdi, hayatı sermek için insanların önüne
Verimli sıcak, doludizgin.

Kavgadayım....
Düşmanlarım şimdi iki defa korkmalı benden
iki defa sıktığından boynumdaki kemendi.



NATO Tuzağı ve Türkiye

Kim kime ne için yardım ediyor

BU YAZI OCAK 1980'de 'DEMOKRAT' Gazetesinde yayınlanmıştı. Güncelliğinden birşey kaybetmediği için yayınlamayı uygun gördük.

Son günlerde ABD askeri yetkililerinin ardarda yurdumuza gelip Türkiye'deki Amerikan üsleri konusunda ülke bağımlılığını daha artıran bağlayıcı kararlar almayı dayatmaları, Türkiye, ABD ve NATO ilişkilerini yeniden güncel tartışma konusu yapmıştır. Sonuç olarak, Türkiye-NATO ilişkilerinin Türkiye'nin ABD emperyalizmine bağımlılığı çerçevesinde irdelenmesi gerekmektedir.

Emperyalist ülkeler, kârlarının daha fazla artması ve daha büyük sömürge toprakları elde etmek için giriştikleri II. Paylaşım Savaşından umduklarının tersine oldukça büyük bir düş kırıklığı içinde çıktılar. Çünkü I. Dünya Savaşı sonucunda dünya topraklarının 1/6'sını ellerinden kaçıran emperyalistler, II. Dünya Savaşı sonucunda dünya yüzölçümünün 1/3'ünün sosyalist olduğunu gördüler.

1945'teki II. Paylaşım Savaşından *en az yıpranmış olarak* ABD çıktı. Avrupalı emperyalistler savaşın verdiği kayıplar ve ekonomik çöküntü içince ABD'nin "koruyucu kanatları" altına girmek zorunda kaldılar.

1900'lerde son ve ölümcül evresine giren kapitalizm, 1945'lerden sonra yeni bir sömürge politikası izlemeye, bu politikaya uygun ekonomik, politik ve askeri kuruluşlar oluşturmaya başladı. Bunun öncülüğünü de elbette "dünyanın jandarması" olmaya aday ABD yapıyordu.

I. Paylaşım Savaşı 1914 - 18 - sonrasının ekonomik, politik, askeri politikalarından farklı olarak, II. Paylaşım Savaşı sonucunda emperyalizm şu yöntemleri uygulamayı uzun dönemli çıkarları açısından yararlı buldu:

1) - Halk muhalefetinin yükselmesini engellemek amacıyla kendini gizlemek yolunu tuttu. Günümüzde ülkelere siyasi bağımsızlık tanıyarak, ekonomik yönden kıskıvrak kendine bağladı.

2) - Geri bıraktırılmış ülkelerdeki emekçi halkların tepkisini azaltmak amacıyla açık işgale son vererek, o ülkeler içinde kendine bağımlı işbirlikçi hakim sınıflar yarattı ve bu sınıflar aracılığıyla hakimiyetini kurdu.

3) - Bu döneme özgü yeni sömürge yöntemleriyle sömürgeleştirdiği ülkeleri gerek politik, gerek ekonomik, gerekse de askeri yönden emperyalist uluslararası kuruluşlar vasıtasıyla tümüyle kendi çıkarlarına uygun olarak yönetmeye başladı.

Günümüz Türkiyesinde hangi hükümet işbasına gelirse gelsin uymak zorunda olduğu birtakım kurallar ve boyun eğmek yükümlülüğünü duyduğu bazı uluslararası kuruluşlar vardır. Günlük gelişmelerde, haberlerde, sürekli duyduğumuz; bizi doğrudan etkileyen, birtakım kararları dikte ettirip, uygulatarak halkımızı her geçen gün biraz daha sefalete sürükleyen bu örgütler nelerdir? Türkiye halkını dünya ezilen halkları ile karşı karşıya getiren, ülkemizde yapılacak zamlardan tutun, yönetim değişikliklerine, emekçi ücretlerine sanayimizin hangi kesiminin gelişmesi gerektiğine kadar karışan bu uluslararası emperyalist kuruluşların amacı nedir? Ülkemizi ve diğer geri bıraktırılmış ülkeleri nasıl kıskıvrak kendine baglamıştır bu kuruluşlar?

Türkiye'nin siyasi olarak "bağımsız" bir ülke olduğu hergün "yetkili şahıslar" tarafından sürekli vurgulanmaktadır. Ülkemiz bugün, dış siyasetinde, ekonomik kararlar alma sürecinde, hatta iç işlerinde bağımsız mıdır? Bugün İMF, OECD, Dünya Bankası, NATO, CENTO, CIA gibi örgütlerden izin almadan ne yapabiliyoruz? Bütün bunlar, *ekonomik açıdan bağımlı olan bir ülkenin siyasi* açıdan da mutlaka bağımlı olacağının göstergesidir.

Çünkü emperyalizm, yeni politikası gereği kendi çıkarlarını koruyacak, ekonomik ve siyasi anlamda yüzde yüz kendine bağımlı sömürge ülkeler yaratmak zorundadır. Buna mecburdur çünkü, Dünyanın ezilen halkları artık zulme, sömürüye "dur" demeye başlamıştır. Emperyalizm için *tehlike* çanları çalıyor.

İşte tam da bu noktada kapitalist ülkeler, ortak çıkarlarını korumak için, toplumsal muhalefetin yükseldiği ülkelere bu örgütler aracılığıyla müdahalelerde bulunmaktadırlar. Bu müdahale, örgütlerini askeri plandaki politikalarını hayata geçiren en önemli kuruluş da NATO (Kuzey Atlantik Paktı Örgütlenmesi)'dur. Bunun dışındaki emperyalist örgütlerin işlevleri, nitelikleri daha başka yazı dizilerinde açılacağı için biz burada NATO'nun kuruluşu, işleyisi, Türkiye ve diğer geri bıraktırılmış, yeni sömürge ülkeler açısından önemini işlemeye çalışacağız.

"GÜVENLİK" PAKTI'NIN AMACI

Yukarda belirtilmeye çalışılan çerçeve doğrultusunda, NATO'nun (Kuzey Atlantik Paktı'nın) emperyalist-kapitalist sistem içinde bir askeri örgütlenme olduğu açık... Ekonomik, politik ve askeri örgütlenmelerin yoğunlaştığı sözkonusu dönemde, NATO'nun kuruluş amacı kendi resmi kaynaklarınca Batı'nın "Sovyet tehdidine karşı barışı ve güvenliği sağlayacak bir tedbir" olarak nitelendirilmektedir. Acaba gerçekten de bu tür bir ittifakın amacı salt böylece bir 'barış ve güvenliği saglamak olabilir mi?... Bu soruya 'evet' yanıtını versek bile o zaman kimin için 'barış ve güvenlik' sorusu yanıtlanmamış olarak ortaya çıkmaktadır. Oysa ekonomik ve politik örgütlenmeler aracılığıyla diğer kapitalist ülkeleri kendine bağlamış bulunan ABD emperyalizmi askeri alanda da, bir bloklaşmaya giderek kendi askeri hegemonyasını da kurma doğrultusunda somut bir adım atmıştır.



HAİG

NATO eski komutanı
ABD yeni dışişleri bakanı

Girişte de açıklamaya çalışıldığı bibi II. *Paylaşım* Savaşı sonrası emperyalist-kapitalist *sistemin öncülüğünü ABD* emperyalizmi üstlenmiş durumda *idi.* Savaş *sonrası* Avrupa Ülkelerinin harap olmuşluğu, ABD'nin bu ülkelere sistemin var olabilmesi ve varlığını sürekli kılabilmesi için, her alandaki desteğini zorunlu kılmıştır. Ancak bu 'destek' salt Batı Avrupanın emperyalist ülkeleri için değil, aynızamanda bu ülkelere uydu konumda olan, Bağımlı Ülkeler için de sözkonusu olmuştur. Sistem dışına çıkmalarının engellenmesi bu konuda birincil öneme sahipt. Ancak bazı ülkelerin çok daha özel konumları sözkonusu idi. Bu özelliğin ayırıcı kriteri de, o ülkelerin sistem açısından stratejik konumları idi. Yani 'hassas' bölgelerdeki ülkeler katmerli bir öneme sahip oluyorlardı.

Emperyalist ülkelerin askeri girişini ve çabalarını arttırdığı o günden bu yana üzerinde anlaştıkları en önemli nokta ortak sınıf çıkarlarını korumak oldu. Diğer yan şilevlerinin yanısıra bir askeri örgütlenme olan NATO'da önceleri ağırlık sosyalist ülkelere karşı kendi varlığını koruma çabasını hedeflerken, giderek yükselen Ulusal Kurtuluş Savaşlarına uyarlı olarak bu doğrultuda bir hedef değişikliği sözkonusu olmuştur. Yani Ulusal Kurtuluş Hareketlerinin önüne setler çekilerek bu ülkeleri emperyalist-kapitalist sistem içinde tuma çabaları önem kazanmıştır.

O halde en genelde şunu söyleyebiliriz; NATO, CENTO, SEATO gibi askeri amaçlı örgütlenmelerin, ikili anlaşmaların üslerin amacı üye ülkelerin askeri bağımlılığını pekiştirerek denetlenmelerini sağlamak, sözkonusu ülkelerin bulundukları bölgelerdeki diğer ülkelerin iç gelişmeleri, özellikle o ülkelerde ortaya cıkan toplumsal muhalefetleri üsler, casus uçakları vb araçlarla denetlemek, kendi hegemonyasını yagınlaştırmak ve kendi askeri *malzemelerini* ittifak içi ülkelere satabilmektir. Kısaca ABD emperyalizmi, her alanda sistemin sözcülüğünü yapacak silah, araç ve gereçlerini üye ülkelere satacaktı. En azından NATO'da yüksek kademe yöneticilerinin tümünün ABD'li olması, bu askeri bütünleşmenin doğrudan ABD'nin yönlendiriciliğinde sağlandığının bir göstergesidir.

En geneldeki amacı böyle saptadıktan sonra, şimdi de NATO'nun ortaya çıkışına bakalım:

7 Mart 1948:de İngiltere, Fransa, Belçika, Hollanda ve Lüxemburg tarafından imzalanan 'Brüksel *Anlaşması'* bu doğrultuda atılmış ilk adım oldu. Ayrıca bu anlaşma 'Atlantik Anlaşması'nın (NATO) temel*lerini de belirlemiştir. Bu 5 ülke* 'bir saldırıyla karşı tüm güçlerini birleştirmeyi' kabulleniyorlardı.

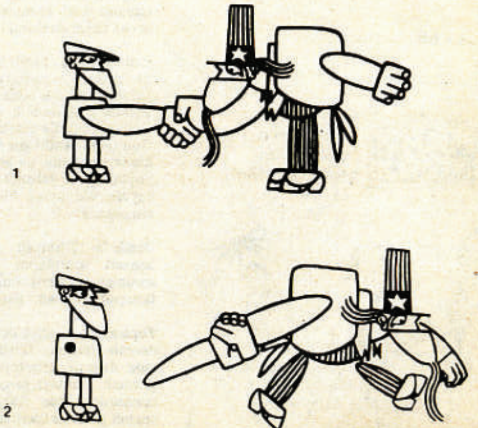
Sözkonusu ülkeler amaçlarının salt askeri çerçeve ile sınırlı olmadığını bunun yanısıra ekonomik, sosyal ve kültürel bağlarını da güçlendirmeyi amaçlıyorlardı. ABD'de bu girişimi *destekleyeceğini belirtti. Ancak* dışardan bir destek olayının ortak sınıf çıkarlarını koruma amacına yönelik olarak yetersiz kalacağı, bu ittifak içinde yer almasının kendi özel çıkarları doğrultusunda da zorunlu olacağı açıktı. Öyle de oldu. 4 Nisan 1949'da Washington'da, Brüksel anlaşmasına üye 5 ülke ABD, Kanada, İtalya, İzlanda, Danimarka, Norveç ve Portekiz temsilcilerinin de katılımı ile 'Atlantik Anlaşması' imzalandı. Anlaşma herhangi bir saldırıyı önlemek ya da saldırının ardından bunu defetmek amacının yanısıra politik ve ekonomik alanlarda da ortaklaşa ve devamlı faaliyet gösterilmesini öngörüyordu. Bu anlaşmaya belirtilen 13 ülkenin ardından Federal Almanya, Yunanistan *(5 Mayıs 1955)* ve Türkiye'de (18 Şubat 1952) katılmışlardır.

Türkiye, NATO' ya girerek ABD' nin politik ve askeri uyduluk niteliğini kazanmıştır

1945 yılından sonra ; burjuvazinin doğrudan iktidara gelmesi ve Türkiye'nin ABD emperyalizmin *doğrudan egemenliği altına girmesi ülkemizin tarihine* egemen oldu.

Emperyalist ülkeler ile sosyalist ülkeler arasında sürmekte olan "Soğuk savaş" döneminde Türkiye'nin rolü Ortadoğu'da emperyalizmin bir "İleri karakolu" olarak belirlendi. Böylelikle İkinci Paylaşım Savaşı sonucu ABD bu "Dost" ülkeye Ortadoğu'daki çıkarlarını korumak ve kendi amacına uygun liberal bir ekonomik politika üzerine oturmasını sağlamak amacıyla 1947'de Marshall Planı çerçevesinde ilk yardımını başlattı.

Yardıma azami etkinlik kazandırmak amacıyla ABD'lilerden oluşturulan 23 kişilik bir heyet şu hedefleri yönelik tavsiyelerde bulundu:



Yalçın Çetin'in "Vatan Millet Sakarya" albümünden

Emperyalist ülkelerin askeri girişim çabalarını arttırdığı günden bu yana anlaştıkları tek nokta ortak sınıf çıkarlarını korumak oldu. Diğer yan işlevlerinin yanı sıra bir askeri örgütlenme olan NATO'da önceleri ağırlıkla sosyalist ülkelere karşı kendi varlığını koruma çabası hedeflenmiştir. Giderek yükselen Ulusal Kurtuluş Savaşları'na uyarlı olarak Ulusal Kurtuluş Hareketleri'nin önüne setler çekilmiş, bu ülkeleri emperyalist-kapitalist sistem içinde tutma çabaları önem kazanmıştır.

1) Ulusal güvenliğin doğurduğu ihtiyaçları karşılamak üzere Türkiye'nin ekonomik düzeyinin ıslahı.

2)Muhtemel saldırgan bir kuvvetin bu ülkeye nüfuz etmek ve Türk siyasal ve ekonomik kurumlarını yolundan saptırmakta yararlanabileceği, ciddi bir sosyal huzursuzluğun gelişmesini önlemek amacıyla Türkiye'de ekonomik refahın korunması.

Burada ABD'nin çizdiği programın amaçlarını çok açık bir biçimde görebiliyoruz. Birinci nokta ; olası yeni bir silahlı çatışma durumun da savaş yorgunluğunu henüz üzerinden atamamış ABD ordularının yerine, ateş hattında en ön sıralarda yer almaya itilen Türk Ordusu'nun donatılması, böylelikle salt dış müdahaleyle değil, içeride gelişebilecek toplumsal muhalefet hareketlerine de karışmak fırsatının elde edilmesidir. İkinci nokta ise; Türkiye ekonomisine " madencilik ve tarım" sektörleri doğrultusunda bir yön verilmesi, bu yolla da tüm emperyalist ülkerin sanayilerini daha kolaylıkla yeniden kurabilmeleridir.

Türkiye Cumhuriyeti Hükümetleri hem kamu kesiminden, hem de özel kesimden gelecek bir yabancı sermaye yardımının tarım, madencilik ve sanayi sektöründe yapılacak yatırımlara büyük çapta katkıda bulunacağını umuyorlardı. Bu nedenle NATO üyesi ülkeyapılan yardımlardan da yararlanma umudu ve ABD emperyalizmine bağlılığımızın kanıtlanması amacıyla bazı çabalara girilmiş, cumhurbaşkanı Bayar Amerika'yı ziyaretle Amerikan sermayesiyle pazarlıklarda bulunmuş, NATO'ya üyelik için başvurulara başlanmıştır.

Türkiye'nin 1950'deki ilk resmi başvurusu, "Atlantik Paktı'nı (NATO) mutlak surette tahdit edilmiş bir coğrafi bölgeye ait güvenlik sistemi olduğu" ve "Türkiye için bu katılmaya hiç bir sebep olmadığı" gerekçesiyle reddedilir. Oysa aynı dönemde antlaşma çerçevesi içinde İtalya ve Cezayir alınmıştır. Bu kararı eleştiren Türkiye. Türkiye ve Yunanistan'ın SSCB saldırısına karşı NATO'ya alınması gerektiğini savunur. Bu başvuru sonucunda Türkiye'ye bir "Akdeniz Paktı" kurulması teklif edilir, ancak çeşitli nedenlerden dolayı gerçekleşemez.

Türkiye'nin NATO'ya girme ve ABD'ye yaranma çabaları dış politikasına yön veren en önemli etmen olmuştur. Bunun en çarpıcı örneği 28 Mart 1949'da Filistin Halkının toprakları gaspedilerek kurulan. İsrail Devletini ilk tanıyan ülkenin Türkiye olmasıdır. Bunun yanında, 1951 yılında 4500 kişiyle Türkiye'nin katıldığı Kore Savaşı , Lübnan ve Irak sorunlarında da gözlenecek olan UKTH'yı hiçe sayan ve silen halkların karşısına Türk ordusunu (Emperyalist ülkelere koltuk değneği yapılarak) dikme girişimleri gözlenebilecektir.

1 Ağustos 1950'de Türkiye NATO'ya ikinci başvurusunu yaptı. Ancak bu başvuru kabul edilmeyerek, Türkiye ve Yunanistan Akdeniz'in savunulması için gerekli planlama işlemlerine katılmaya çağrılmış, bu çağrı olumlu karşılanmıştır.

1951'e kadar Türkiye'nin NATO'ya katılması sorunu bir türlü çözüme kavuşamadı. Bunun nedenleri arasında İngiliz ve ABD emperyalizmi arasında Türk ordularına kumanda etmek yetkisinin paylaşılamaması geliyordu.

1951 yılından başlayarak ABD, Türkiye'nin NATO'ya alınması konusunda karar değiştirdi. Türkiye ve Yunanistan'ın NATO'ya alınması batı ve özellikle ABD emperyalizminin duyduğu bir ihtiyacın sonucudur. Şöyle ki:

1 - Sosyalist ülkeler gerek ekonomik, gerek askeri yönden güçlenmişlerdi. ABD emperyalizminin bu ülkeleri denetim altına alması sorunu ortaya çıkmıştı.

2 - ABD strateji uzmanları Avrupa'da bir savaş çıkarsa, Urallar 'daki sanayi bölgeleri ile Kafkaslar'da ki petrol kaynaklarının bombalanması gerektiğini öne sürmüşlerdir. Bunun için de SSCB'ye yakın yerlerde hava üsleri ve dinleme istasyonlarının kurulması gerekmiştir.

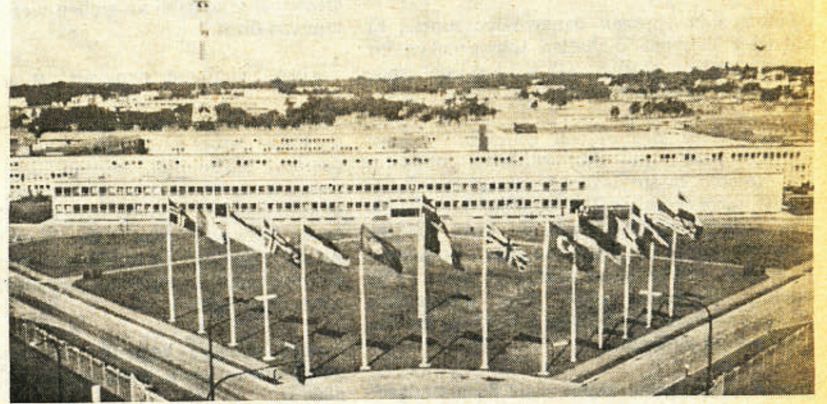
3 - Bu üs ve istasyonların istenilen şekilde açılması ve etkinlik gösterebilmeleri için ABD, Türkiyenin NATO'ya alınmasından başka çare görememiştir.

4 - Ayrıca Türkiye, ABD'ye o olan sadakatini Kore savaşına asker göndererek ispatlamıştı.

Nihayet, 18 Şubat 1952'de Türkiye ve Yunanistan NATO'ya resmen kabul edildiler. Bundan sonra NATO'yu çoğrafi olarak Güney Doğu Asya Paktı'na (SEATO) bağlamak ve İngiltere'nin Süveyş kanalından çekilmesiyle doğan boşluğu doldurmak amacıyla yeni bir 'Savunma' Paktı kuruldu. Bu kuruluş daha sonra CENTO adını alacaktır. CENTO'ya üye olan ülkeler, İran, Irak, Türkiye, Pakistan ve İngiltere'dir.

Türkiye böylece hem SSCB ile Ortadoğu ve Akdeniz arasında bir set, hem de NATO Paktıyla Asya'daki Paktlar arasında ilişki noktası olarak kilit bir mevki kazandı. Böylelikle ABD emperyalizmi Ortadoğu'da uygullayacağı emperyalizmin çıkarlarına uygun politikaları için hem politik hem de askeri bir destek kazandı.

Türkiye II. paylaşım Savaşı sonrası başlayan ABD'ye ekonomik bağımlılık sürecinin doğal sonucu olarak NATO'ya girişle politik ve askeri uyduluk niteliğini de kazanmıştır. 27 Mayıs 1960 da zamanın iktidarının "Ülkenin geleceğini, milli birlik ve beraberliği tehlikeye düşürdüğü, bağımsızlığı zedelediği" gerekçesiyle gerçekleştirilen Türk Silahlı Kuvvetleri darbesinde Milli Birlik Komitesi adına okunan bildirilerde dile getirilen ilk şey yeni rejimin NATO ve CENTO'ya bağlılığıydı.



Nato Genel Merkezi

NATO'ya girdikten sonra Türkiye, Orta Doğu'da emperyalist-kapitalist sistemin ileri karakolu durumuna geldi. Ve bu bölgede emperyalist devletlerin çıkarlarını korumaya yöneldi.

Türkiye NATO'ya girdikten sonra ABD ile çok yakın bir işbirliği kurdu. Bu işbirliği hem askeri hem de ekonomik alanda oldu. Yapılan ekonomik yardımlar bir yandan ülkede kapitalizmin yukarıdan aşağıya çarpık bir biçimde gelişmesini sağlarken, diğer yandan da ABD'ye olan bağımlılığı giderek pekiştiriyordu. Askeri yardımların amacı ise, Amerikan Kongresi tarafından şöyle açıklanıyordu:

1 - Yardım edilen ülkelerdeki Amerikan üslerinin korunması

2 - Yardım verilen ülke ile kollektif güvenlik anlaşmalarının korunması ve yürütülmesi,

3 - Stratejik hammaddelerin korunması,



4 - Müttefik kuvvetlerin askeri gücünün arttırılması, NATO'ya girdikten sonra Türkiye, Orta Doğu'da emperyalist-kapitalist sistemin ileri karakolu durumuna geldi ve bu bölgede emperyalist devletlerini çıkarlarını korumaya yöneldi. ABD bölgedeki toplumsal muhalefeti en ucuz bir biçimde Türk Ordusunu güçlendirerek gerçekleştirebileceğini görmekteydi.

Nitekim ABD Güney Komutanlığı Ordu Baş Kumandanı General W. Proper, Latin Amerika ülkelerine olan yaklaşımlarını Kongrede şöyle açıklaaktadır: "Ordu kamu düzenini sağlayacak ve iç güvenliği sağlamaya çalışan azimkar hükümetleri destekleyecek yegane birleştirici güç olduğunu tekrar tekrar ispat etmiştir. L. Amerika silahlı kuvvetleri, polis ve diğer güvenlik kuvvetleriyle birlikte hareket ederek karışıklıkların ve isyanların kontrol altına alınmasına, teröristlerin ve gerillaların yakalanmasına ya da tasfiye edilmesine ve hükümeti devirmek için şiddet yoluna başvurmaya teşebbüs eden unsurların bu hareketlerinin önlenmesine yardımcı olmuştur."

NATO'ya girdikten sonra Siyasi iktidarlar Türkiye'nin yüklendiği görevleri gerekçe göstererek, ekonominin içine düştüğü bunalımları hafifletebilmek için daha çok yardım peşinde koşmaya başladılar. Fakat daha fazla yardım için ABD'nin ileri sürdüğü tek bir koşul vardı; üstlenilen görevlerin daha bir sadakatle yerine getirilmese, yani daha gerici bir dış politikanın uygulanması ve içte de ABD tekellerine daha geniş olanaklar sağlanması.

Yapılan dış yardımlar aynı zamanda emperyalist-kapitalist ülkelerdeki ekonomik durgunluğa karşı çok karlı ve sürekli pazarlar sağlayarak en etkili önlemlerden biri durumuna gelmiştir.

ABD Dışişleri Bakanı Dulles'e göre P.L. 480 olarak bilinen Tarım Ticaret Gelişme ve Yardım Yasası "ABD'nin dışardaki dolar pazarının korunması ve geliştirilmesi amacına" yöneliktir. Yapılan askeri yardımlarla bir yandan ABD tekellerinin satışları artırılırken diğer yandan da bu silah ve techizatların geri bıraktırılmış ülkelerde ABD'nin çıkarları doğrultusunda kullanılması sağlanmaktaydı.

İKİLİ ANLAŞMALAR

Türkiye NATO'ya girdikten sonra ABD ile bir bölümü de gizli olan bazı ikili anlaşmalar imzalamıştır. Bunların büyük çoğunluğu 1952-1960 yılları arasında imzalanmış olup ABD'ye ülkemizde askeri tesisler kurabilmesinin yanısıra siyasel kolaylıklar sağlamıştır. Bu anlaşmaların en önemli uzun süre kamuoyundan saklanmış ve ancak 1965'den sonrak yükselen toplumsal muhalefet ortamında tartışılmaya başlanmıştır. Yine bunlardan bir bölümü mektup teatisi veya telefon görüşmesi ile yürürlüğe girmiştir. İmzalanan ikili anlaşmalardan kamuoyunca bilinenleri başlıcaları şunlardır:

1) 1952 tarihli Ortak Güvenlik Anlaşması: ABD ile dış politikada ortak hareket edilmesini ve ABD'nin askeri girişimlerini Türkiye'nin desteklenmesini sağlamaktadır.

2) 1954 tarihli Kuvvetlerin Statüsüne Ait Anlaşma: Türkiye'de görevli ABD askerlerinin suç işledikleri zaman görevli olduklarını kanıtladıklarında ABD yasalarına tabi olmalarını sağlamaktadır.

3) 1954 tarihli Askeri Kolaylıklar Anlaşması: ABD'nin Türkiye'de üsler kurmasını, hava alanlarından ve limanlardan yararlanmasını ve ABD'ye parasız arazi tahsisini sağlamaktadır.

4) 1954 tarihli Vergi Muafiyetleri Anlaşması: ABD'den Türkiye'ye ithal olunan askeri malzemeden hiç vergi alınmamasını sağlamaktadır.

5) 1959 tarihli Türk Amerikan İşbirliği Anlaşması: Bu anlaşma ABD'nin Ortadoğu'daki emperyalist politikasının temelini oluşturan Eisenhower doktrinine uygundur. Anlaşmanın 1. Maddesine göre Türkiye'ye yapılacak bir "saldırıda" ABD silahlı müdahalede bulunabilecektir. Anlaşmanın amacı içerde yükselebilecek halk muhalefetini ve direnişleri bastırmak ve böylece sömürü düzeninin sürdürülmesine karşı yönelecek "tehlikeleri" ortadan kaldırmaktır. Böylece Türkiye'nin sistem içinde kalması güvence altına alınmak istenmektedir.

Bu anlaşmalar ile ABD, Türkiye'de egemenliğini kurmuş ve çok geniş olanaklardan yararlanmıştır.

El Salvador

İşbaşındaki sol görümümlü cuntasıyla İktidardaki bir avuç sömürücü oligarsiyle, Amerikan emperyalizmine bağımlılığıyla, işkencesi, sivil faşist terör komandoları, ve direnen halkıyla Türkiye'yi çağrıştıran bir ülkedir. İşkence yöntemlerinden, emperyalizmin oyunlarından en önemlisi silahlı mücadelesinden *dersler çıkarmamız gerekiyor.*

Yüzölçümü 21.000 km2, nüfusu 4,5 milyon olan bir Orta Amerika ülkesidir El Salvador. Genellikle tarıma dayalı ekonomisi olan bir Kahve Cumhuriyet"dir. Ülke 14 aile tarafından yönetilmektedir.

Tüm Latin Amerika ülkelerinde olduğu gibi, hep askeri faşist diktatörlükler tarafından yönetilmiştir. Cuntanın biri gelmiş biri gitmiş. Baskı yine eski baskı zulüm yine aynı zulüm. Ama yine tüm Latin Amerika ülkelerinde olduğu gibi halkının bir direnme, bir baş kaldırma geleneği var.

Nikaragua'da yaşanan deneyimden sonrar, El Salvador dünyada dikkatleri üstüne ceken bir ülke oldu. Konsolosluk, Kilise, okul işgalleriyle gerillalar dikkatleri ülkelerine çektiler.

Terör sadece Askerlerden gelmiyor. "Resmi güçlerin yardımcısı" olan sivil faşist komandolar binlerce insanı işkence ederek katlettiler. Faşist terör komandoları kendilerinden olmayan herkese saldırıyorlardı. 24 Mart 1980'de San Salvadorun en büyük din adamı Romeroyu öldürdüler. Daha sonra ülkeyi yöneten 14'lik ailenin "kaybolan oğlu" diye adlandırılan Alverez Cordova'yla birlikte 5 parti ve sendika yöneticisini öldürdüler.

Bunlar "eceli gelen köpek cami duvarına işer" misali saldırılardı. Devrimci güçler bu saldırılarla birlikte Hristiyan demokratlarında bir kanadı içinde olmak üzere tüm demokratları anti Faşist cepheye çekmeyi başardılar.

FDR Devrimci Demokratik Cephe kuruldu. 15 Ekim 1979'da Romero'nun (Bunun din adamı Romero'yla bir akrabalığı yok) yönetimindeki Cunta Amerikanın desteğiyle baştan indirildi ve yerine sol görünümlü ve "reformlar"



TÜM DÜNYA HALKLARINA

Salvador halkının kurtuluş savaşına her türlü maddi, politik ve askeri yardımı yapmaları için çağrıda bulunuyoruz.
Ve bizler de, halkımızın mücadelesinden tüm Latin Amerika, Asya ve Afrika halklarının anti-emperyalist mücadelesine selam yolluyoruz.

yapacağını vadeden bir cunta getirildi. Bu Amerikanın Nikaragua'dan sonra El Salvador'u da elden çıkarmamak için giriştiği bir oyunda. Ancak yapılacak reformlara oligarşi yanaşmadı. Toprak reformunun'da çalışan bir tekniker yapılmak istenen reformu şöyle anlatıyor. "Birgün askerler geldiler ve köylülere artık toprağın kendilerinin olduğunu,aralarından birer yönetici seçmelerini söylediler. Aynı askerler ertesi gün yine geldi ve seçilen tüm yöneticileri kurşuna dizdi."

Faşizm Kendinden olmayan her şeye saldırır:

Papaz Romero, başında tutucu bir din adamıydı. Faşist teröre karşı çıkan birkaç yakın arkadaşının, öldürülmesi, ortadan kaybolmasından sonra, o da cuntaya ve katliamlara karşı tavır almaya başladı. Ülkenin en çok dinlenen "kilisenin radyosu" Ysax" 'da "Haklılığın sesini kimse boğamaz" ve ulusal muhafızlara "İnsan öldürmemeleri" çağrısını yaptıktan bir hafta sonra öldürüldü.

Komşu ülkelere kaçmak , sığınmak isteyen çoluk çocuk yaşlı, kadın herkes vahşice öldürülüyor.

600 kişilik bir göçmen gurubundan , saklanarak sağ kalabilen küçük bir kız anlatıyor: "Herkesi acımasızca öldürdüler. Subayın biri iki küçük bebeği havaya atıp süngüsünün ucuna geçirdi."

1980 yılında iç savaşın bilançosu 12.000'den fazla ölü 1981'in ilk ayında bu sayı şimdiden *1000'in üzerine çıktı.*

Yeni Vietnam?

Komşu ülke Guatemala'da 10.000 "ulusal Muhafız" ve Küba kaçağı "sol"un bir saldırısına karşı hazır. bekliyor.

ABD'nin El Salvador'a bir askeri müdahalede bulanacağını açık belirtileri vardır.

- Hükümet çevrelerinde bu konuda bir sıra toplantılar yapıldı. Panama'ya silah depo edildi.

- *Askeri ve sivil faşist guruplarla ilişkiye geçildi.* Aynı doğrultuda ilişkileri Guatemala ve *Honduras'da da sürdürülüyor.*

- ABD Emperyalizmine bağımlı , Arjantin, Şili ve Uruguay askeri diktatörlükleri askeri eğitim ve araç *konusunda büyük yardımlarda* bulundular.



ABD bu bölgeye 1965 ' den beri yaptığı en büyük askeri yardımı (95 milyon dollar) yaptı .

ABD muhtemel bir müdahaleye destek bulmak için avrupaya özel bir heyet yolladı.
Zaten Reagen seçim konuşmalarında Salvador'a askeri bir müdahalede bulunacağını ima etmişti.
Kısa bir süre önce askeri diktatörlüğü eleştiren *Salvador büyük elçisi ABD dışişleri bakanı* ve eski Nato komutanı Haig tarafından görevden alındı. Aynı çizgide davranışlar alınan Hristian demokrat partilerinden geldi. CDU genel sekreteri tek yolun cunta'nın Hristian demokrat başı Napolyon 'un desteklenmesi olduğunu söyledi.

Genel Saldırı:

ABD'nin dış politikasının bu çizgide değişikliğe uğrayacağını saptayan FDR Reagen'in resmen
Başkan olacağı 20 Şubat tarihinden evvel kesin darbeyi vurmak amacıyla tüm ülkede genel bir saldırıya geçti. Ülkenin kuzey bölgesi Gerillaların elindeydi., birleşik gerille örgütü DRO tüm bölgelerde birden saldırıya geçti. Merkez'e, Başkent San Salvador'a yapılan saldırılar zayıf kalınca , saldırıyla birlikte uygulanmak istenen genel grev bu sanayi bölgesinde gittikçe kırıldı . Bir haftalık bir süreden sonra taktik bir geri çekilmeye gidildi. Birleşik cephe henüz *tüm bölgerleri birden* kontrol edebilecek donatımda ve halkı tümüyle ayaklandırabilecek, koruyabilecek konumda değildi.

Bu genel saldırı aslında San Salvador direnişinin dönüm noktasıydı. İlk defa devrimci güçler genel bir saldırıya geçiyorlardı. Ülkenin doğu bölgeleri bu saldırı esnasında ele geçirildi. *Bu altı aydır denenipde başarılamayan* bir işti. Ayrıca askeri güçler çoğu kere kışlalarına sığınmak zorunda bırakıldılar. Saldırının bu başarıları yanında bir hafta sonra karar verilen geri çekilme 'de doğru bir karardı. Çünkü henüz gerilli örgütleri mevzi savaş verecek durumda değillerdi. İlk saldırıdan dersler çıkarmak zayıf ve eksik yanları görmek *gerekiyordu.*

Bir Subay cuntanın niyetini şu *sözleriyle* açılıyor. "Savaşa bütün solcuları ortadan kaldırana kadar devam edeceğiz. Bu eğer 200 bin insanı öldürmemizi gerektiriyorsa onuda yaparız. " Ama ne Amerikanın nede onun uşağı faşist cuntanın *niyetleri gerçekleşmeyecektir.* Zafer savaşan Salvador halkının olacaktır.